SF
ICAR

Mihail Grămescu

PHREERIA

EDITURA
PORTO · FRANCO

MIHAIL GRĂMESCU

PHREERIA

Epopee exotică

EDITURA PORTO—FRANCO
GALAȚI, 1991

ISBN : 973—557—043—2

Lui A. M.
care m-a încurajat în riscul unei asemenea aventuri.

PREAMBUL

Înlocuitorul

Ești ce vezi! — asta-i deviza mea
dacă vreți să știți. Toate animalele...
pătesc la fel ca oamenii, lucru
constatat de știință,
și pun pariu
că peste zece, douăzeci de mii de ani,
ăi de la oraș vor fi ca betonul,
vor avea culoarea betonului,
dacă între timp nu se inventează altceva...

Constantin Toiu — *Galeria cu viță sălbatică*

CAPITOLUL I

UNA ISOLA MUY HERMOSA

1. Paradisul. Am pierdut Paradisul. Ne prăbușim.
Zburătorii cad din înalt cu aripile frînte.
Zburătorii.
Condorii.

(x) — Textul cuprinde porțiuni întregi compilate din alți autori: H. Hesse, Ed. Galeano, T. George, V. Erlași, R. Stanca și diverse cărți sfinte, povești și legende. Unde a fost posibil, am pus citatele între ghilimele.

2. Din înalturi : planeta : pămînt, apă...

Apoi o platformă continentală ca un scut. O platformă netedă, fără munţi, fără văi — un scut monoton, deasupra căruia se roteşte cupola de nori groşi, învolburaţi împrejurul ochiului-de-ciclon într-un turbion pendulînd tremurător cînd într-o parte, cînd în cealaltă, esemenea unei bule de aer captive sub trei mii de metri coloană lichidă.

Il Condor cuprinde în căutarea ochilor săi neclintiţi întregul peisaj. VITEZA VINTULUI 320.

ALTITUDINE 25 000.

24 000.
23 000.

VITEZA DE ZBOR 341 x 10^5.
340 x 10^5.
339 x 10^5.

SE TRECE PE A TREIA ORBITĂ CUANTICĂ METAGALACTICĂ. (1)

22 000.
21 000.

VEDERE ÎN LUNGIMI DE UNDĂ DIN SPECTRUL RADIO.

Platforma ca un scut este acoperită de o vegetaţie ierbacee.

20 000.

Din loc în loc se înalţă prisme paralelipipedice structurate în valuri concentrice. Compoziţie în bază de siliciu armat. Beton organic. Predomină cromul, nichelul, niobiul, aluminium.

19 000.

O aglomeraţie de construcţii.

15 000.

Phreeria. Despicată dintr-un capăt pînă în celălalt de ruinele terasamentului monoryului.

11 000.

---

(1) — Noţiune imaginară, fără fundament ştiinţific.

. CURENŢI DESCENDENŢI PUTERNICI.

Phreerie cît vezi cu ochii. Lanuri înalte bătute de vînt. O iarbă de alge ţepoase unduindu-şi holdele de cenuşă. Nemărginire cît un continent. Cît o hemisferă. Cît Universul.

10 000.

Terasamentul ruinat al monoryului îşi picură scursura ruginei parapetelor năruite ; sînge putred de metal pătînd pietrişul sterp de dedesubt. Arcurile de susţinere, contorsionate de eroziune în unghiuri imposibile. Metalul e buretos.

9 000.

SE TRECE PE A DOUA ORBITĂ CUANTICĂ GALACTICĂ.

Aerul spart urlă. *Il Condor* despică atmosfera de ulei cu scutul dinainte activat ionic. Ochii neclintiţi înregistrează.

Elik. Cel-care-vede. Cel-care-are-ochi. *Elik*.

8 000.

Ce *vezi ?*

Un Vertical zdrenţăros, mestecînd agale frunze de quiho. Printre algele zburlite spre cer, pare şi el tot o excrescenţă vegetală. (O *poartă* printre *porţi*. Un arc (de triumf ?), peste spaţiu şi timp.

Este un bărbat scund. Fuioarele bărbii şi părul zvîcnesc în rafalele vîntului teribil care bîntuie Phreeria.

La limita planetei cu orizontul — nici cer, nici pămînt — în ceaţa atmosferei tulburi, soarele roşu, îndurerat, ca o amintire, ca o promisiune, ca o amăgire dezvăluindu-se.

Acolo, departe, dincolo de Phreeria de quiho, în locul de sub soarele roşu, este Ţărmul.

Un ţărm cu cochilii gigantice, triumfale şi erodate, în care vîntul urlă, stîrnind vuietul mărilor de demult : ghioci prevestindu-ne destinul.

Şi dincolo de Oceanul de Praf, care se preschimbă în mocirlă la fiecare anotimp ploios — *una isola muy hermosa.* Dincolo de Oceanul de Praf : Paradisul !

3. *Ghemados* se numesc Verticalii sălbatici care rătăcesc prin Phreerie. *Ghemados*. Verticalii nimănui. Verticali de nicăieri. Verticali fără căpătîi. Golani. Dezertori. Serenda.

Cu picioarele înfășurate în zdrențe, cu labele piciorului vîrîte în cutii de carton atîrnate de gleznele jupuite cu legăturile șomoioagelor de quiho.

Ghemados

Mestecîndu-și fără încetare quihoul aspru care face gura pungă, strepezind dinții, quihoul Phreeriei, care satură fără să hrănească și care taie setea și gonește somnul, întărindu-l pe ghemados, ca să străbată fără popas drumurile Phreeriei fără de sfîrșit, de-a lungul ruinei monoryului, pînă la interferența cu drumul cel mare, pavat cu dale, pînă la drumul de plexită care taie Phreeria dintr-un capăt într-altul, venind de nicăieri și ducînd nicăieri, într-un inel probabil cît toată hemisfera.

Ajuns la drumul de plexită, ghemadosul își scoate cutiile de carton de pe picioare spre a și le lua grijuliu sub braț. Calcă lipăind pe materialul elastic și lucios care, încă fierbinte de arșiță, se mulează sub tălpi. Drumul pîlpîie fluorescent în întunericul Phreeriei, sub cerul străbătut de flashurile întretăiate, cînd din dreapta, cînd din stînga — sub cerul clipocindu-și ochii de lumină ai stelelor fixe, sau deplasîndu-și rețeaua pîlpîitoare a traiectoriilor sateliților, stațiilor orbitale, navetelor : Condores care bîntuie cu zborul lor întrețesut asupra Phreeriei lumii acesteia, cu quihoul ei uniform ca o perie ce nu se rărește decît în preajma drumului de plexită fierbinte. Doar acolo limbile vegetale îngenunchează supuse înaintea Civilizației, pînă cînd se pierd cu totul printre pietricelele alb-albăstrui de la baza plăcilor.

Iarba. Hrana. Cea-care-oxigenează-și-ascunde.

Aici lasă vederii două mogîldețe, cu ochi rotunzi, roșietici.

7 000...

Din depărtare se apropie huruind greu camioanele. Convoiul.

6 000...

În larg, acolo unde nici ruinele terasamentului monoryului, nici plexita drumului nu ajung, în larg, în adîncul Phreeriei, în iarba mai înaltă de un stat, acoperind gura craterului 80/78 — Țara Elsworth, de unde nu vin niciodată vești : Deçepsion — patria ghemadoșilor cu brîuri de quiho împrejurul coapselor, cu pelerine zdrențuite din împletituri

de quiho atîrnînd de umeri, cu șomoioage de quiho legate împrejurul gleznelor (atunci cînd nu-și feresc labele butucănoase în cutiile de carton de la ambalaje, furate de pe lîngă Esland).

Ghemados. Cu păr zburlit. Sălbatici, fioroși, mîrîind gutural între ei în dialectul de neînțeles al Phreeriei cuvinte ale căror pronunții și tîlcuri s-au deformat în argoul celei mai josnice periferii. Ghemados. Retrași, cel mai adesea, în muțenia rumegatului neîntrerupt. Ghemados rumegînd quiho.

Ghemados strecurîndu-se ca argintul viu de-a lungul autostrăzii de plexită, zi și noapte, fără popas, pîndind cu încordare foșnetul Phreeriei, sunetele mărunte ale Phreeriei, spre a se ascunde-temător, în valurile înalte de quiho, la trecerea convoaielor pe care le urmăresc dintre algele înalte ale Phreeriei, cu ochi sclipitori, rotunzi și aproape inteligenți.

Cînd liniștea se pogoară din nou, ghemadoșii ies iar la drum, urmîndu-și calea, fără odihnă, zi de zi, noapte de noapte, pînă cînd sclipirile intermitente din cer devin uniforme și continui, unindu-se într-o zi fără sfîrșit, și mai departe, pînă sub bolta de nori și pînă la îngrăditura de sîrmă ghimpată a parcului uriaș care împrejmuie Phreeria, sau cu care Phreeria împrejmuie. Ajunși aici, ghemadoșii se opresc un moment înaintea panoului de fibre optice, zgîindu-se la lumina emanînd din ele. Se duc, cu un fel de curiozitate indiferentă și îngîndurată, să pipăie literele în relief : FARC.

(„F"-ul violet închis, „A"-ul alb, „H"-ul roșu și „C"-ul albastru.)

După care, ghemadoșii se îndreaptă cu pași leneși spre santinela de la poartă și întreabă :

— Dove es l'Apuntamento ?

Vocile ghemadoșilor au inflexiuni stranii, cu tonuri grave. Ochii lor caută furiș, vinovat.

Sentinela face semn cu bărbia către pichetul de pază unde, în spatele pereților polistratificați de siliciu transparent, un ins mătăhălos, îmbrăcat într-un combinezon autonom negru, la gît cu cravată cu ac de aur cu diamant — un tip atît de robust încît fața-i este transpirată în ciuda aerului rece din încăperea cu pereți transparenți — întreabă :

— Questo es il tuo nombre ?

— Ghemados.

Funcţionarul potriveşte într-una dintre nişele amfiteatrului ca o orgă din faţa sa o mărgică de sticlă care se aprinde colorat. Încăperea se umple de acordurile nespus de suave ale unei melodii, alta de fiecare dată, şi pe ecranul de deasupra intrării apare scris cu literele verzi ale LEDurilor :

GHEMADOS.

Ghemadosul trece prin culoarul de recepţie, în vreme ce, în spatele lui, pe ecran, computerele consemnează algoritmul mersului, greutatea, înălţimea, amprentele papilare, pulsul, tensiunea arterială, spectrul vocii, temperatura ţesuturilor, mirosul specific, compoziţia cromozomială, gradul de contaminare, cazierul : cifre, rînduri de cifre şi litere frumos ordonate.

Odată trecut de recepţie, ghemadosul iese din Apuntamento pe uşa cu numărul 2 şi, urmînd banda albă ce jalonează mijlocul drumului interior ce continuă autostrada, se îndreaptă către gura neagră, a Hangarului, căscată ştirb sub cerul întunecat. Dincolo de Hangar — masive, paralelipipedice, iluminate — blocurile coloniei urcă în amfiteatru. Sub cerul vînăt şi apăsător, clădirile par mai reci şi mai curate.

Soarele Phreeriei s-a stins. Din norii joşi începe să ningă cu fulgi mari cît un lat de palmă.

Zeci de mile, sute de mile împrejurul FARG păsările Phreeriei nu cîntă, nu există nici zi, nici noapte, şi nu poţi asculta greierii întins în iarba înaltă de quiho.

Numai urletele cîinilor sălbatici mai răzbesc uneori pînă la mocirla de aici.

Între Hangar şi blocurile din zare, ca un schelet de animal colosal, se întinde Şantierul-de-Construcţii. La Favela.

4. 5 000

Nu te teme! Desprinde-te!

4 000

Eşti un Condor! Un Con-andores[1].

3 000.

---

[1] — „Cu aripi".

Esland.

Cartierul de vest al megalopolisului.

Cele mai înalte edificii.

Coeficient de contaminare : × 20 000.

VITEZA DE ZBOR 17 × 134. CURENŢI ASCENDENŢI. VEDERE ÎN PLAJA INFRAROŞIE A SPECTRULUI.

Ferestrele sclipesc în lumina soarelui roşu al asfinţitului.

Soarele alb cu lumină polarizată scînteiază din 15 în 15 secunde în cadranul 5, aproape de zenit. Cerul e senin. Erodaţi şi murdari — pereţii din spate ai construcţiilor ; praful se cerne peste panourile solare ale ultimului nivel, aburind.

O fereastră neetanşeizată cu ecranaj de cîmp. Undele emisiei-ecou răzbat în încăperea pustie. Pe displayul unei terminale pîlpîie Emisiunea W, capitela C.

C este o şcoală de elită.

Joseph Knecht, ultimul „Învăţător", a spus, cu foarte mult timp în urmă : „Dacă Pămîntul ar fi *o şcoală de elită,* dacă Ordinul ar fi obîrşia tuturor oamenilor, iar prezidentul Ordinului — Dumnezeu, cît de desăvîrşite ar fi asemenea fraze şi Regulamentul întreg !"

Astăzi, în fiecare apartament există cîte o terminală pe care *Marele Ludus Solemnis* dirijează mulţimile de *repetitores* cu tonurile înălţătoarei sale *Missa Brevis.*

Dincolo de preparatoresii şi magisterii W, în spatele celui cunoscut, (sau, mai precis, ne-cunoscut) sub titlul de Magister Ludis : — *Hirslandul,* imperiul nebulos, determinînd. Nu se ştie cum. Nu se ştie conform căror legi.

Prin Castalieni, forţa W este nelimitată. Prin W, forţa Hirslandului este obscură.

„Castalianul nu trebuie să devină politician", decreta cîndva Knecht.

Azi, Castalia este lumea, iar Hirslandul, prin W, se confundă cu un concern economic inter-naţional şi para-militar

Începînd cu Cea-De-A-Treia-Pace-Mondială, civilizaţia umană — dacă nu specia ca atare — a încetat să mai existe.

Knecht îşi exprimase cîndva îndoielile despre viitorul

Jocului astfel : „Aşadar, eu consider că în cazul unor răsturturnări politice, şi mai cu seamă războinice, Jocul cu Mărgele de Sticlă este pierdut",

Nu, Jocul a supravieţuit.

Dar cu ce sacrificii ?

5. *Hirsland.* Prezidiul conducerii Ordinului.

Un birou acoperit cu velur negru.

Un bărbat cu trăsături viclene, într-o rasă cu însemnele Ordinului brodate cu fir de aur pe piept.

Imaginea prim-planului se estompează printr-un decupaj pe simulator. Se suprapune o imagine de ansamblu a biroului şi a celor trei prezidenţi ai consiliului desemnaţi să arbitreze cazul. Ca imagine de fond se distinge o bandă prelungă de mătase neagră cu semnul Ordinului : TAUTO NIKE, Dar scris într-un singur cuvînt, ca un strigăt de luptă.

Vocea surdă, reţinută, a Hirslandezului se stinge în reverberaţia sugerînd o sală adîncă. Toate emisiunile Hirslandului beneficiază de efectul camerei-de-ecou. Dacă sălile din Hirsland au sau nu ecou, asta nu se poate şti. Unde este Hirslandul ? Nicăieri. Peste tot. Hirslandul este autoritatea centrală administrativă. Ordinul.

În centrul ecranului apare un punct de sintetizare, care creşte repede, acoperind cadrul. Tăietura de montaj cibernetic. Semnalul de Fond Intangibil.

De dincolo de galaxii, creşte cît Universul Semnul Jocului cu Mărgele Străluminate, dirijînd destinele.

W.

Unde este W ? Peste tot. Nicăieri.

Treptele jocului se aprind şi se sting multicolor. Polifonia nespus de nostalgică se revarsă în acorduri înduioşătoare „Muzica unui ev neliniştit este agitată şi cumplită, iar guvernămîntul lui, anapoda. Muzica unui stat în declin este sentimentală şi tristă, iar guvernămîntul său, pîndit de pericole". (K).

Fard.

Voce iezuită.

Mîini potrivind pe rafturi mărgele colorate.
Mîini aristocratice.
Mîini elitare.
Mîini prefirînd siliciul vieţilor verticalilor, strivite în ierbare birocratice: o fiinţă — un semn — o floare.
Şi cifre, cifre, cifre.

TAUTONIKE.

Substituirea.
Înlocuitorii Absenţei.
Copii imitînd Bunicul cu aer ritual.
Gesturi goale, fără conţinut.
Cadru schimbat:

Hirsland

Discuţii şoptite.
Oameni de oţel, stabilind cu mîini de oţel, destinele.
— Consiliul suprem aprobă El Requerimento, rosteşte prezidentul, a cărui figură a apărut în prim-plan.

Hirsland

Discuţii.

Il presidente: — Consiliul Suprem aprobă decizia. Toţi cei care au simţit El Requerimento vor rămîne, de-a pururi, Ghemados.

Prim-plan. Un mic preparatores, cutremurîndu-se. Şopteşte că „îi ridicaţi o clipă numai pentru a-i repudia *in questo quarto de despejo planetar*, răpindu-le chiar şi şansa Celui de pe Urmă Ghemados".

— Hazardul vieţii, răspunde gînditor Magister Ludi. Legea Jocului.

— Da, rosteşte neconvins măruntul preparatores, numai că „Hazardul" acesta poartă un nume precis şi un semn pentru cei care nu vor trece examenul.

— Pe lumea asta totul se cîştigă prin examene. Nu există altă lege mai dreaptă. Aceasta este Legea. Ordinul. Altfel, ar dormi din nou pe Pămînt Dreptul Cetăţii Eterne şi Codexul. Funcia. Şi muzica noastră s-ar stinge.

Pe ecran se conturează din nou semnul Fondului Intangibil.

6. O cameră nemobilată, la ultimul nivel din Esland. O cameră goală, cu cîmpul de protecţie neactivat. Un „coridor" de unde alfa.

Şi undeva, departe, Gerul. Cu păsările lui de lumină, survolînd Phreeria fără de sfîrşit, acoperită de quiho. Şi, în quihoul înalt, sălbaticii în pielea goală, strecurîndu-se cu mişcări feline.

Ghemados.

Murdari, zdrenţuiţi, mestecînd quiho.

Ghemados.

Vag, la limita plajei spectrului sonor, o inimă cît lumea pulsează neîntrerupt, zi şi noapte, ritmul neliniştitor al unui tam-tam rostogolit ca un Requerimento ce sfidează sunetele suave ce vestesc încheierea înregistrării şi închiderea Fondului Intangibil.

CAPITOLUL II

CONTRAJOCUL FĂRĂ MĂRGELE DE STICLĂ

„Ei da, toate acestea sînt foarte frumoase, nimeni nu-ți contestă părerea în această privință. Dar nu oricine poate respira, mînca și bea, o viață întreagă, numai abstracțiuni."

HERMAN HESSE

1. Convoiul se scurge lin prin noapte. Vehiculele gigantice glisează, levitînd pe deasupra cîmpului antimagnetic al plexitei. Bordul vehiculelor, luminat albastru, scînteiază violet din cauza ionizării scutului de protecție ce înlătură frecarea.

Conducătorul în combinezon autonom negru, cu însemne de Condor pe epoleți, urmărește cu chip împietrit succesiunea parametrilor pe pupitrul cibernetic de control. Wund îi scrutează, printre gene, trăsăturile înghețate într-o grimasă exprimînd sila și indiferența. În același timp își zărește propria figură oglindită în geamul camionului — ochii alungiți viclean către tîmple, ridurile fine, cinice de la colțurile pleoapelor — o figură de Mare Magister din Santa Hernandad, mîna-de-fier a „conducerii" din Hirsland.

„Sînt, deci, ceea ce s-ar chema — pe limba vulgului — o *lepră*" ... își spune Wund, ușor amuzat de idee. „Am în mînă jocul, și îl joc. O voință neînduplecată poate răsturna toate calculele savante, transformînd orchestrația după cum dorește. Oricît s-ar amuza ei, doi și cu doi nu ei decid cît face. Știința, arta, ba chiar adevărul și dreptatea, au caracter de castă. Totul este să vrei și să poți.

Tehnocrația crede că Vîrfurile decid Soarta pe Lume, că ele sînt Moirele, cînd eu, nevăzut, modific Istoria cu mîinile goale, după cum cred eu de cuviință.

Masele oarbe de Verticali sînt pioni pe masa de joc a puterii — dar nu pentru că-i manevrează W-ul pe tabla jocului său stupid, impregnîndu-le ființa de construcțiile tehnice ale RUNELOR, descompuse și recompuse fără a fi măcar pricepute de repetitores — ci fiindcă *Jocul* lasă cale de acțiune *întreprinzătorilor,* adică *mie,* deocamdată!"

Închide ochii, săgetat prin amintire de o imagine. De un chip. De o figură de ţînc, obraznic şi sigur de sine. *Numarul unu.* Cel desemnat de Joc drept principalul pretendent. Îmbujorat în obraji. Mîndru. Inteligent. Un copil frumos.

Poah!

„Oxus, îl chema" îşi aduce aminte Wund. „Oare cîţi ani au trecut de atunci?... cincisprezece..."

Întinsese mîna spre creştetul bălai al challangerului, întrebîndu-l, binevoitor. „Ce mai faci, băieţaş?" Dar cînd Oxus îl privise pe sub sprîncene, cu o asprime şi indignare de parcă ar fi fost, încă de pe atunci, Magister Ludi, cunoscînd Trecutul şi Viitorul, cu destinele adunate în pumnul său ca un mănunchi de iţe însîngerate, Wund îşi retrăsese mîna, jurîndu-şi că va face din junele „moştenitor", cîrpa de şters a tuturor nevolnicilor. Titlul îl va dărui el, Wund, celui mai neajutorat şi mai fad dintre pretendenţi. Celui mai aproape de chipul şi asemănarea sa: birocrat tern şi fără perspectivă, îngropat într-o funcţie anostă, fără ecou, dar destul de puternic încît să poată modifica, din umbră, mai eficient decît o putea face altcineva de pe locurile ierarhice înalte, strălucind în plină lumină a reflectoarelor.

2. — Excelenţă, rosteşte Condorul, aplecîndu-şi fruntea spre parbrizul de siliu irizînd albastru, ceva nu este în regulă..

Camionul se smuceşte puternic, proiectîndu-i, cu mîinile întinse înainte, către cortina de protecţie electromagnetică a bordului.

După cîteva clipe, cei doi îşi recapătă răsuflarea.

În cabina cufundată în întuneric se aude vocea tremurătoare a Condorului:

— Excelenţă...

Apoi, repetat:

— Aţi păţit ceva?

— Nu, răspunde Wund ursuz. Ce s-a întîmplat?

— Nu înţeleg, răspunde Condorul. Monitorul de bord a indicat brusc înregistrarea unei sarcini suplimentare de peste şaptezeci şi nouă de kilograme, ceea ce ne-a trîntit, pur şi simplu, de plexita autostrăzii.

Uşile laterale culisează, ridicîndu-se în afară ca două aripi. Cei doi îşi desfac centurile şi coboară.

Totul pare în ordine. În lanurile înalte de quiho se aud greierii. Pe cerul senin, stelele...

Şi, dintr-o dată, un fulger multiramificat brăzdează întreaga boltă, de la un orizont la celălalt, ca un arbore gigantic în flăcări.

— Extraordinar! şopteşte Wund. Un fulger din senin...

La lumina cerească se zăresc pentru o clipă norii tivind bolta la orizont: imperii înalte, supraetajate, argintii în partea de sus şi negri ca de smoală la bază — anunţînd apropierea de FARC.

— Să mergem, spune Condorul, atingîndu-i antebraţul.

— Dar ce-a fost asta? întreabă Wund, şi vocea îi răsună fără ecou, parcă neajutorat, sub bolta imensă, cu ochii ei de lumină clipind multicolor.

— Cine ştie... răspunde celălalt firesc. Phreeria.

Înaintea lor, plexita autostrăzii, irizată inegal, apare cînd mai strălucitoare nuanţe către portocaliu, cînd mai închisă, bătînd către verde, albastru şi brun-roşcat. Şi cînd priveşte în urmă, Wund zăreşte, la cîţiva zeci de metri înapoi, o porţiune atît de întunecată încît apare aproape complet umbrită, ca şi cînd o fiinţă ar sta ghemuită acolo la pîndă.

— Da, să mergem... rosteşte, înfiorîndu-se.

Camionul îşi strînge aripile portierelor şi porneşte, nemaidînd nici un semn că ar mai avea ceva.

3. Ionizînd aerul dinainte, camionul demarează şi decolează normal, atingînd în circa 45 de secunde cele 300 de mile ale vitezei optime de croazieră, aşa că dispare în zare după mai puţin de un minut şi jumătate.

Mogîldeaţa din mijlocul autostrăzii rămîne în continuare nemişcată.

Ceva care sare din containerul ultimului camion al convoiului, făcîndu-l să se prăbuşească din levitaţie, trîntit cu burta de plexita autostrăzii. Ceva care determină un camion din convoi să se oprească atît de neobişnuit, spre a sări, la peste o sută cincizeci de mile pe oră, şi a rămîne apoi nemişcat, la pîndă, în mijlocul autostrăzii.

Deşi este ceva *viu*. Se simte că e ceva *viu*. I se simte căldura proprie. I se aude pulsul. Fiindcă, deşi stă nemişcat,

acolo, pe plexita autostrăzii, sîngele lui foşneşte prin vine şi prin artere, pulsînd.

Şi stomacul i se mişcă.

Şi, după ce camionul nu se mai vede, ridică fruntea. Deschide ochii.

Ochii îi strălucesc ca unui ghemados. Cu toate că nu rumegă quiho. Nu, nu e un rumegător de quiho.

— Hei, ghemados! i se aude vocea baritonală rezonînd metalic, vocea de locuitor în Megalopolis. Hei! Ce vă tot ascundeţi acolo? Hai, ieşiţi afară! Sau aţi paralizat de groază cînd aţi văzut că opreşte un camion în dreptul vostru?

Din lanul înalt de quiho se ridică două siluete masive, golaşe. Smocurile de quiho de la încheieturi şi de la şolduri, pe întuneric, par ghimpoase. Ochii le sclipesc în noapte, roşii: unuia dintre ei roşu fosforescent, celuilalt roşu ca sîngele, roşu adînc, incandescenţi.

Cele două umbre escaladează terasamentul autostrăzii şi se apropie de megalopolitanul care s-a ridicat acum, vădindu-se ceva mai înalt de stat decît tînărul ghemados, însă, deşi citadinul are şi el un trup armonios şi bine legat, pare slab, aproape fragil — un ogar — în comparaţie cu sălbaticul cu torace robust şi umeri şi braţe uriaşe.

Cel de-al doilea ghemados pare foarte bătrîn, deşi nu are, probabil, nici cincizeci, dar aşa se întîmplă cu ei, cu ghemadoşii Phreeriei. Ţeasta dezblănită, lucioasă, poartă întipărite cute adînci, prelungite de pe faţa de fildeş, pe lîngă urechile ascuţite, pînă în creştet.

— Cum sar Verticalii din Megalopolis din camioane, cînd zboară? întreabă ghemadosul cel bătrîn.

Tînărul, cu mîinile încrucişate pe piept şi fruntea ridicată mîndru în noapte, tace, scrutîndu-l, cu ochi de sînge, pe străin.

— Şi cum procedează Verticalii de departe ca să oblige un camion să cadă-n nas din zbor?

Verticalul izbucneşte în rîs. Îşi scutură îmbrăcămintea mototolită şi răsucită pe el. Nu poartă combinezon autonom ca verticalii din Megalopolis, ci pantaloni de piele sintetică şi geacă de „piele de drac", cu fermoare la buzunare.

Scoate dintr-un buzunar un obiect plat, mai lung decît palma şi gros cît să fie ţinut în pumnul închis. Îşi plimbă

degetele pe claviatura obiectului, care se apropie, scînteind rece, multicolor. LED-urile clipesc într-un joc fascinant — albe, roșii, verzi, albastre, galbene și portocalii.

— Asta-i un interferator, spune străinul. Un *translated-cip*. Vedeți? Așa arată un *cip-jocker!*

Li-l arată, și cei doi ghemados fac un pas înainte, să se uite mai bine.

— I-am indus computerului-de-bord vreo șaptezeci și ceva de kile, cît cîntăresc eu, mai puțin, explică verticalul, trăgînd mîna înapoi, cu cotul lipit de șold. Și, cînd am vrut să cobor, i-am lăsat libertatea să mă simtă în cîrcă, rînjește el. Fără un cip-jocker, în megalopolis, un ghemodou nu face nimic. Poți foarte bine să mori de foame, ca să nu mai spun că ai fi obligat să înnoptezi sub cerul liber, fiindcă n-ai avea acces în nici un cămin. Iar a înnopta sub cerul liber...

— Cămin? îl întrerupe ghemadosul mai în vîrstă, întinzînd mîna către interferatorul verticalului.

Din vîrful jucăriei luminoase țîșnește o limbă strălucitoare de metal, și pumnul ghemadoului se încleștează, ascunzînd mînerul multicolor de plexită. Bătrînul sare înapoi, cu o agilitate neobișnuită, ferindu-se de lama care-i vîjîie năprasnic, foarte aproape de stomac.

Tînărul ghemados face și el un pas înapoi, — ridicînd încet mîinile către piept. Cei doi sălbatici poartă atîrnate de după gît un fel de funii butucănoase, ca niște coliere primitive.

Lama *cip-jockerului* se lungește cu încă jumătate de metru, atingînd, în dreptul inimii, pieptul tînărului.

— Fii atent! mîrîie ghemodoul printre dinți. Dacă mai faci o mișcare, ești gata! Lasă labele jos, să vă explic.

Mîinile ghemadosului se lasă, parcă fără vlagă, de-a lungul trupului.

— Să nu mai faci niciodată gestul ăsta, bătrîne, i se adresează megalopolitanul celuilalt ghemados, încremenit, în stînga sa. Un ghemadou nu scapă cipul din mînă decît odată cu viața. Cipurile astea sînt niște scule foarte greu de obținut. Portul lor este ilegal. Iar un ghemodou fără cip devine un ghemados.

Cei doi ghemados, neclintiți, îl ascultă în tăcere. Buzele ghemodoului sînt încrețite de un rictus care dă trăsăturilor

sale, sub stele, un ușor aer de cinism și cruzime abia perceptibile, dar cu atît mai impresionante. În general, linia gurii ghemodoului are o notă tragică, iar ochii învăpăiați exprimă o suferință ascunsă, o suferință mai presus de fire.

Chipurile celor doi ghemados au împietrit în măști inexpresive, de sălbatici. Tatuaje asimetrice, în culori întunecate prin care predomină roșul și negrul, le împodobesc pielea arsă de soarele Phreeriei. În plaja infraroșie, liniile de demarcație între culori dezvăluie zone cu călduri specifice diferite.

— Iar tu, tinere, ce unelteai? Ce e cu funia aia de la gît? Dacă ar fi fost altul în locul meu, gestul tău te-ar fi costat viața

Vocea ghemodoului răsună stins în noapte, sub cerul Phreeriei fără hotar. Dar trădează forța unei tensiuni interioare năprasnice.

— Numai că eu am alt scop pe lume decît să iau gîtul degeaba unor ghemados, chiar dacă viața lor nu are nici o valoare și nu te trage nimeni la răspundere dacă-i căsăpești.

Încremeniți, par o statuie alegorică. Ochii le scînteiază roșii sub stele: la unul dintre ei cu sclipiri fluorescente; la ceilalți doi, fierbinte, ca sîngele, ca focul mocnit sub cenușă.

— Ia scoate tu binișor gîtelnița aia, să vedem ce-i cu ea.

Mîna ghemadosului se ridică încet, apucă de cordonul gros și, cu o mișcare surprinzător de iute, trupul se răsucește din calea lamei de metal, care se mai lungește cu încă zece-cincisprezece centimetri, trecînd pe lîngă umărul sălbaticului; brațele se ridică fulgerător, dezvăluind tatuajul pectoral: un condor multicolor ale cărui aripi se desfac, ucigașe — și șarpele de la gîtul omului Phreeriei se înfășoară, elastic și dur, scrîșnind sec de lama cipului, imobilizînd-o

Răsucind încă o dată colierul, cipul scăpă, vibrînd, din mîna megalopolitanului, în vreme ce, cu un singur gest, bătrînul își smulge de la gît propriul colier, mai gros decît al tînărului, și-l lovește pe străin cu el peste piept.

Ghemodoul icnește și cade pe spate sub greutatea neprevăzută a loviturii, care-i ia respirația.

Cipul zvîcnește, lungindu-se și scurtîndu-se spasmodic în lațul de neînfrînt al zgardei. Tînărul îl imobilizează și apucă de mîner obiectul viu.

Acționînd clapele de siliu colorate, retrage lama, apoi o lungește la loc, potolită. Cipul, care pare acum a se fi îmblînzit, nu i se mai zbate în mînă, nu se mai zvîrcolește să-i scape, nu mai încearcă să-l atace cu lovituri neprevăzute. Cipul îl recunoaște de stăpîn. Din interior se declanșează un fel de cîntec scurt, ciripit. Ochii LEDurilor clipesc. Se aprind. Se sting. Lama de metal organic țîșnește, la comanda digitală. Cînd lama se aruncă înainte, schimbă centrul de greutate al cipului. Cînd lama atinge pămîntul, senzorii dictează oprirea loviturii.

Metalul organic, în memoria căruia stă toată puterea *cipului*, își poate schimba centrul de greutate prin zvîcnituri succesive, poate sări, poate acționa independent, poate ucide chiar, dacă e scăpat din mînă — însă numai dacă a fost programat înainte de lansare și senzorii pot recunoaște ținta. Un *cip-jocker* are un fel de viață proprie, care durează atîta vreme cît nu este reprogramat. Iar energia internă a metalului organic este suficientă pentru cîteva luni de acțiune autonomă.

Tînărul ghemados adună în mîner limba de metal a *cipului* și aruncă, indiferent, scula, alături de megalopolitanul întins pe spate, încă năuc. Îl ia pe bătrîn de braț, trăgîndu-l să plece.

— Hei, ghemados! rostește cel căzut, înecîndu-se. Ghemados! Nu plecați!

Se răsucește pe o parte, își ia *cipul*, și și-l strecoară cu un gest iute înapoi într-unul din buzunarele geacăi din piele de drac, trăgîndu-i fermoarul.

— Ați fost grozavi! constată el, cu voce cavernoasă. N-am mai luat o lecție ca asta de cînd eram copil și abia începusem să frecventez Căminele Eslandului.

Ghemadoul se adună de pe jos, tușește, scuipă, își aranjează hainele pe el — în cădere bluzonul din piele de drac i se răsucise în jurul trupului, iar zdrențele de pantaloni din piele sintetică se spărseseră la un genunchi.

— Dă' și mie o frunză de quiho, întinde el mîna către tînăr.

Ghemadosul îl scrutează o clipă, ochi în ochi, străluminînd însîngerat în noapte, apoi își smulge o frunză din smocul de la cot și i-o întinde. Ghemadoul o ia, zîmbind.

După ce-și scoate, așezat pe marginea drumului, tălpile de plexită din picioare și și le înfundă în buzunarele geacăi, străinul se întoarce către ei, mestecîndu-și frunza agale, ca un cunoscător, și spune :

— Sînt gata.

Cu salturi prelungi, monotone, cei trei pornesc de-a lungul autostrăzii de plexită, către cortina de nori străluminați din slavă.

4. Pe bătrîn îl cheamă Quingaguh. Tînărul este un Yam.

— Mie-mi zice Oxus, spune megalopolitanul.

Stau tolăniți toți trei în iarba înaltă de quiho, după treizeci de ore de alergătură fără oprire. Oxus, neobișnuit, se vede silit să mestece tot timpul quiho, ca să nu mai simtă durerea din mușchii picioarelor. Și-a decupat și pantalonii din imitație de piele deasupra genunchilor, ca să nu-l stînjenească. Iar geacăi din piele de drac i-a suflecat mînecile pînă mai sus de coate.

În lumina zorilor dintre cei doi sori — cel alb și cel albastru, cu lumină polarizată — broasca țestoasă tatuată pe pieptul bătrînului Quingaguh apare uneori, printr-o ciudată anamorfoză, asemenea unei hîrci descărnate.

Cu mișcări stereotipe, tînărul și bătrînul își frămîntă colierele grosolane între degetele murdare, cu pielea crăpată adînc : le frămîntă, scuipînd din cînd în cînd peste ele zeamă de quiho.

— Din ce-s făcute ? întreabă Oxus, ca să spună ceva.

„Piatră“, i se păru că i-a răspuns tînărul, dar vocea, dacă într-adevăr îi răspusese, fusese foarte ștearsă, ca o șoaptă cu timbrul extrem de grav, sub octava a opta.

— Piatră ? repetă Oxus, neîncrezător.

Quingaguh îi întinde vîna groasă, cu un gest leneș. Oxus se apleacă asupra materiei maleabile, de plastilită. Granulele sclipesc cristalin în compoziția peliculei superficiale.

Apucă de colier și, cînd mîna bătrînului îi dă drumul, brațul lui Oxus, sub greutatea șarpelui, se lasă involuntar în jos.

— O înmuiaţi cu quiho? observă Oxus, surprins.

Bătrînul înclină din cap a aprobare.

— Nu se rupe?

— Doar pelicula superficială se întăreşte, cristalizîndu-se. În interior rămîne moale, îi explică Quingaguh.

— Ciudat... murmură Oxus, frămîntînd în mîini cordonul gros şi greu, moale şi tare în acelaşi timp, la pipăit. Şi nu devine casantă cînd se usucă?

— Nu, răspunde bătrînul. Dacă e lăsată să se întărească, devine mai dură decît metalul organic, mai maleabilă, dar incasabilă. Acolo — arată el cu mîna — acolo, în largul Phreeriei, unde ghemadoşii îşi sapă cu ghearele colonii sub pămînt, acolo, în depresiunea Deçepsion, unde se strîng ghemadoşii cu femeile şi puii lor în cîrduri şi sate subpămîntene, acolo, din piatră ca asta, frămîntată cu mîna şi lăsată să cristalizeze, se fac secerile şi cuţitele şi se modelează întăriturile şi pilonii caselor-de-cîrtiţă. Acolo, în adînc, este un Mare Burgos numai şi numai din piatră. Un land numai şi numai de piatră frămîntată cu mîinile goale. Fiindcă gradul de contaminare este de x 170 000. Există şi particule grele accelerate, rătăcind la întîmplare, care produc din loc în loc reacţii spontane. Acolo există şi scăpări tahionice, şi uneori, după Mîine, urmează Ieri. Pe unele coridoare dai nas în nas cu fiinţe şi făpturi care nu mai sînt, sau care vor fi cîndva, altădată. Deçepsion! Dacă te atingi de vreun metal, te umpli îndată de plăgi îngrozitoare, îţi cad dinţii şi părul, şi mori. Acolo totul este numai şi numai de piatră, frămîntată cu mîinile goale. La mese de piatră, pe scaune de piatră, stau oameni de piatră mestecînd quiho şi scuipînd să frămînte piatra cu mîinile lor mari şi negre, de piatră. Deçepsion! Femei de piatră, uriaşe, butucănoase, gestează copii de piatră cu ochi de wolfatit. Şi toată piatra e înmuiată cu zeamă de quiho, s-o frămînţi între degete, de cînd te naşti şi pînă la moarte, fiindcă oamenii de piatră adună piatră cu piatră, să moduleze un om Mare de piatră. Un om Mare de piatră, cu faţa întoarsă spre cer. Un om Mare de piatră, pe figura căruia Cei de Sus să poată citi suferinţele noastre, şi să se îndure.

Oxus ascultă glasul uscat al bătrînului. Ascultă şi tace, cu fruntea sprijinită în mîini, cu coatele proptite de genunchi, şi încearcă să-şi închipuie cum ar putea arăta mo-

numentul acela „Mare“ cît să vadă și „Cei de Sus“ din Cer figura omului Mare de piatră, menit să oglindească suferința fără de sfîrșit a ghemadoșilor din adîncurile văii de piatră Deçepsion, acoperită de încîlceala de quiho a Phreeriei. Și nu reușește să și-l imagineze altfel decît asemenea chipului bătrînului Quingaguh.

— Dar în megalopolis cum e? îl întreabă, simplu, bătrînul. Povestește-mi despre Căminele alea.

Fața cruntă a lui Oxus se destinde într-un rînjet hîtru care-i conferă, pentru o clipă, un aer războinic și copilăresc. Întinzîndu-se pe spate și adîncindu-și ochii roșietici în perdeaua groasă de nori care apasă peste Phreerie de nu mai cîntă nici un greier și nu mai ciripește nici o pasăre (tăcerea de foșnet de quiho uscat vestind apropierea FARC) — Oxus începe a-și depăna amintirile înaintea celor doi ghemados împietriți în ascultare: Quingaguh pe vine, cu șarpele de piatră între degetele negre, butucănoase, cu unghiile sparte, iar tînărul Yam în picioare, cu odgoanele brațelor împletite la pieptul bombat jucîndu-i sub pielea tatuată multicolor, lucind ca dată cu ulei.

De deasupra începe să cearnă o burniță măruntă și rece.

5. — Pînă pe la unsprezece ani am dus-o grozav, începe Oxus.

Pînă la unsprezece ani, Oxus avusese chiar și „o familie“. Era găzduit împreună cu „tați“ și „mame“ de viitor, în plină ascensiune. El însuși purta brodat pe pieptul tunicii însemnul, și avea chiar dreptul să poarte Culorile Distinctive. Locuia în Zona Intangibilă a Eslandului, într-un Cămin special, ai cărui locatari, fără să știe vreunul asta, erau musafirii Ordinului.

În Căminele Ordinului, femeile sînt proprietate comună. Fiecare are acces la o femeie. Și femeile nu sînt promovate decît prin examene de frumusețe. Ele se poartă îngrijit și bine mirositor.

Accesul la ele se face în funcție de merite. Cine are merite mai multe, are și femei mai multe. Cine are meritul cel mai mare, are toate femeile, pe care le dă celorlalți *doar în folosință,* fiecăruia după cum crede el de cuviință.

— Femeile sînt un semn al puterii, cu care ești investit, dar care ți se poate și retrage, dacă nu-l mai meriți... Deși

s-ar putea, de fapt, să fie exact pe dos: Puterea ta şi funcţiile tale să fie în funcţie direct proporţională cu cîte femei ai avut. Nu ştiu. Nu-mi dau seama. Eram prea mic pe atunci ca să pot înţelege toate astea, spune Oxus.

— Tu cîte „mame" aveai? îl întreabă Quingaguh.

— Patru.

— Şi la cîţi ani ai avut prima femeie?

— La treisprezece.

— Şi cîte „trepte" ai urcat?

— Am coborît două. Dar deja nu mai eram cantonat în Căminul acela. Şi-apoi mai depinde şi de femei. Unele îţi cresc valoarea. Altele, crescîndu-şi-o pe a lor, te scad pe tine. E destul de complicat. Eu, de exemplu, la treişpe ani, am căzut de la rangul de repetitores la cel de ghemadou. Or, mai jos de ghemadou nu mai puteam ajunge decît ghemados. Şi-acum, iată-mă şi ghemados.

— La noi, în Deçepsion, o singură femelă are mai mulţi masculi în acelaşi timp. Şi tot mai rămîn cîte unii... spune Quingaguh.

O vreme nu se mai aude decît clefăitul celor trei, rumegînd quiho.

— Dintr-o dată, toată bunăstarea mea s-a prăbuşit. Într-o zi, cînd tocmai petreceam plăcutele ceasuri de antrenament pentru apropiatele examene, împreună cu preparatores, s-a întîmplat ceva nesemnificativ, nu-mi dau seama ce... Am avut o vizită, sau preparatoresul meu a fost vizitat de cineva, de cineva important, fiindcă, la plecare, preparatores l-a condus. Cînd s-a întors înapoi era palid la faţă, şi-a strîns sculele, cipurile, codurile, fără să-mi spună un cuvînt, fără să mă privească măcar. Mi-a lăsat doar, în memoria ordinatorului individual, o frază: „Fii tare, de azi înainte vei avea de înfruntat întreaga Lume şi Universul, vei avea de suferit toate suferinţele, pentru ca, pînă la sfîrşit, să nu te alegi cu nimic, trăind şi murind în mizeria unei mlaştini cum nici nu-ţi poţi închipui, iar după tine nu va rămîne nici fiu, nici fiică, nici memorie de computer cu ce ai făcut sau spus, ba nici măcar semnul cu numele tău".

Oxus rămîne o clipă pe gînduri. Apoi rînjeşte:

— Informaţia era imprimată doar cu cristale lichide, şi după cîteva minute s-a şters. Dar eu nu am zis nimic, nimă-

nui, fiindcă ŞTIAM că se înşală. De atunci, toţi se înşală cu privire la mine.

6. Oxus îşi amintea şi de parcul interior al Clădirii Căminului Ordinului, în a cărui piscină cu lotuşi se duceau să se scalde în pauzele de program. După baie, se plimba pe aleile potopite de flori exotice, în compania femeilor care aveau grijă de el. Erau înalte, două dintre ele blonde, cu ochii verzi şi albaştri, foarte tinere, una cu părul ca petalele de crizantemă, cu obrajii îmbujoraţi şi cu buzele carmin, iar a patra, chiar o copilă, brunetă, cu ochii negri şi forme rotunde, care îl lua adesea în braţe, sărutîndu-l pe gură cu buzele ei mirosind tulburător de dulce.

Serile, începea veselia. Cîntecele. Dansurile. Luminile. În Cămin nu era regim de austeritate.

Apoi căutările. Fiecare trecea din cameră în cameră şi din pat în pat, pînă o găsea pe cea care-i fusese repartizată de computerul de recepţie. Deschideai uşile automate şi, dacă erau doi în pat, rîdeai, rîdeau, şi căutai mai departe altă cameră, unde te aştepta în patul încălzit de trupul său fraged „mama" ce-ţi fusese destinată în ziua aceea.

Cînd era „inflaţie" de copii şi „criză" de „mame", copiii se strîngeau, noaptea îndeobşte, băieţi cu băieţi şi fete cu fete. Dar în noaptea de dinainte de „gonire", nu se ştie din ce cauză, Oxus a trebuit să rămînă într-un dormitor comun, împreună cu „externii" Căminului, care erau găzduiţi pe o prispă de lemn, unde mirosea a răşină. I se dăduse un sac de dormit, şi Oxus intrase în sac fără să se mai dezbrace. În camera aceea era frig. Camera nu avea regim autonom.

După o vreme a venit şi a intrat în sacul lui şi o fată. Era cea mai mică dintre „mamele" sale. Cea mai mică, deşi era mult mai mare decît el.

— Acum, gîndindu-mă *cît de mare* putea fi, cred, totuşi, nu avea mai mult de paisprezece ani.

La început Oxus încercase să se ferească de ea, dar ea l-a tras aproape. Nu era îmbrăcată decît cu desuurile de la combinezonul autonom, şi Oxus o simţea cum frige, dincolo de nylonul subţire.

L-a întrebat, în şoaptă, dacă ştie cum e făcută o femeie, şi el pufnise în rîs. În fond, nu era decît un copil.

Musafirii ocazionali au făcut „St! St!" prin întunericul

de pe prispa de lemn, și Oxus tăcuse, intimidat.

„Ți-e somn?“ îl întrebase fata. „Nu“ îi șoptise Oxus la ureche.

Fata avea părul aspru, și lui îi intraseră cîteva fire în gură, cînd își apropiase buzele de urechea ei.

„Atunci hai să ne plimbăm nițel prin Parc. Arată-mi și mie Parcul, că ești de-ai casei, nu? îi suflase ea.

Oxus nu înțelesese de ce „mama“ lui nu se considera „de-ai casei“, dar acceptase invitația, încîntat: „Hai!“

Ceilalți sîsîiau la ei ca șerpii.

O așteptase să se îmbrace și ieșiseră afară împreună. Hublourile erau trase și deasupra se zărea cerul. Era o noapte de vară formidabilă. Toată grădina pîlpîia de *fluturi-luminoși*. În Esland ajung uneori *fluturi-luminoși* din Phreerie, care e foarte aproape.

Au încercat să prindă mai mulți, dar de reușit, n-au reușit să încolțească decît unul singur.

„O să-i dăm drumul în sacul de dormit și la lumina lui o să vedem cum sîntem făcutți. Vrei? „Da“ „Și dacă o să ne placă așa cum sîntem făcuți, o să ne sărutăm acolo unde se va așeza *fluturele-de-lumină*. Da?“ „Da“ a aprobat Oxus, rîzînd.

„Mă placi?“ l-a întrebat ea, aranjîndu-și cu degetele desfăcute șuvițele rebele „Da.“ „Mă iubești?“ Și Oxus îi destăinuise că o iubește. „Vrei să ne sărutăm?“ „Da.“ „Bine, zisese ea. Închide ochii.“ Și Oxus închisese ochii.

Fata îi prinsese fața în palme și îl sărutase.

„Și celelalte mame au vrut să vină la tine în seara asta“, îi zisese ea. „Dar nu puteam veni toate patru, așa că m-au delegat pe mine.“

S-au strecurat înapoi, în incintă, pe prispa de lemn mirosind a rășină. S-a dezbrăcat și s-au vîrît în sacul de dormit. Au dat drumul *fluturelui-de-lumină*, și au sărutat, rînd pe rînd, fiecare loc în care s-a așezat. Și *fluturele-de-lumină* se așezase peste tot.

Oxus își freacă nervos fața cu palmele, iar lui Quingaguh i se pare că-i sticlesc ochii umezi.

— Ai mai întîlnit-o pe fetița aia? întreabă bătrînul.

— Da, răspunde Oxus, urmărindu-l cu privire tulbure pe tînărul Yam, care se îndreaptă agale spre un tufiș de quiho.

CAPITOLUL III

A TREIA PACE MONDIALĂ

1. După ce străbătuseră mlaștina N radioactivă, Delfinii intraseră pe poziții fără a se mai teme de blindatele cu focoase N. Aliații puteau stabiliza frontul aici și trece la acțiunile de represalii împotriva trădătorilor Blocului. De altfel, toate acțiunile militare ale ultimului secol nu avuseseră decît rolul de re-consolidare a Blocului prin pedepsirea sau descurajarea Trădătorilor. „Războiul Blocului" a fost un război împotriva sa însuși și a Aliaților. Fiindcă nici conducerile trusturilor, nici Criptocrația, nu puteau tolera ca vreun Aliat să nu contribuie la acțiunile comune. Tolerarea unui singur trădător ar fi dezechilibrat irecuperabil balanțele economice ale Trusturilor de armament din cadrul Blocului, primejduind echilibrul interior al marilor Centre, precum și echilibrul Inter-monopolist al Concernelor Informundiei.

2. A fi Delfin vreme de douăzeci și patru de ore pe un front de represalii, într-o mlaștină N, reprezenta una dintre cele mai sinistre experiențe ale ultimului pre-război. Douăzeci și patru de ore, Delfinul de represalii devenea un pește aruncat să înoate într-o Mlaștină de Moarte.

Împachetat în combinezonul său autonom antiradiant, cu casca de siliu cu supervizoare, sub cerul senin al zonei de Conflict, Delfinul avea datoria să acopere orice încercare de spargere sau deschidere a zonei N.

La douăzeci de metri mai încolo se putea zări alt Delfin ghemuit, ca un animal fantastic înotînd prin mocirlă. Îl detectai imediat după vîrful sclipind al lansatorului automat. Poski îți răsuflă întretăiat în urechi prin sistemul de comandă radio. Și pielea ți se zbîrlește la gîndul că mocirla în care te bălăcești mișună încă de neutrino penetrant.

Îți arunci ochiul pe cadranul interior al căștii, și-ți zici că e încă bine: grad de contaminare x 120 000, ceea ce reprezintă doar limita superioară de permeabilitate. Mai suporți încă x 30 000 pînă la pragul de intoleranță — hemoglobină aciformă și alte fleacuri din astea de debut.

Dincolo de x 160 000 nu mai ai decît o oră la dispoziție pentru a ajunge la cel mai apropiat punct de tratament, unde să fii neutralizat ionic. Ajungi? Bine. Ai scăpat (doar cu cîțiva dinți mai moi și cu o calviție... sănătoasă; în cazurile mai grave, cu meniscul discurilor spinale convex — ceea ce se remediază relativ ușor, așa încît poți spera că în numai cîteva luni... să fii iar pe front).

Dar dacă nu ajungi în timp util la stația de neutralizare ionică, ești gata! Încep durerile. Întîi, locale: suportabile, scrofulozități, șancre, chestii „simpatice". Apoi generale: zonele corticale excitate iradiază. Apoi oasele devin moi. Bolta palatină cedează sub apăsarea limbii. Tumorile scrofuloase și oasele cartilaginoase transformă fiecare mișcare într-un calvar.

Atunci, dacă ai suficientă minte și tărie sufletească, îți tragi un glonț în cap. Dacă nu, riști inutil. Fiindcă, după foarte scurtă vreme, începe starea de crepuscul N. Fiecare durere fizică iradiază psihic. Lepra N mănîncă furibund trupul. Zdrențele de carne sînt cel mai dureros lucru din lume, fiindcă în materia descompusă, ganglionii și terminațiile axionale rămîn vii, sensibile, percepînd. Zile și zile după ce trupul nu mai este decît o masă putredă, descompusă, abia mai palpitînd, sîngeros, electroencefalograful indică, incontestabil, continuarea activității neuronale.

Tocmai această conștiință a decompoziției este partea cea mai cumplită a leprei N, a cărei evoluție finală culminează cu atingerea masei critice, cînd ceea ce a mai rămas din tine explodează. (1)

3. Așa se prezenta situația cînd atacase „Fantoma".

„Fantomele" erau niște arme teribile. Umbla zvonul, despre ele, că ar fi, de fapt, niște măști de protecție din fibre optice sau de cîmp magnetic, creînd un paravan de protecție

(1) — Simptomele leprei N sînt imaginare.

pentru tipurile tari de arme combinate, dar cu sistem de comandă biologică.

O „Fantomă" este indepistabilă. Te atacă, și atît. În urma atacului, arareori există supraviețuitori. Și nici măcar nu poți afirma după aceea că știi cui a aparținut agresorul.

Oxus, culcat în mlaștină, tocmai îl urmărea pe Poski cum traversa frontul lor îngropat. Îl privea, și încerca să facă o asociație între animalul mare și bulbucat ce se rostogolea prin mocirlă pe dinaintea lor, și Delfinul de elită care, în seara precedentă, se „distrase" la ferma agro, spărgîndu-i dinții chiar la momentul oportun Verticalei ăleia, atît de speriate de modul de distracție al războinicului încît uitase de sine cu totul, pînă și că-i femeie.

Și dintr-o dată Poski-cel-bulbucat-traversînd-frontul tresărise și se întorsese către linia lor de rezistență. Mlaștina se frămînta, scuipînd cu incandescențe scurte Delfinii scufundați.

Se spune că, pentru o Fantomă, nu există pavăză care să te ascundă de ea. O Fantomă zărește chiar și Delfinii îngropați la un metru sub noroiul radioactiv al mlaștinii N.

La instrucție li se spusese că singura lor șansă în lupta cu o Fantomă era sau să tragă orbește în speranța de a o nimeri din întîmplare cu vreo rachetă mitraliată „la un noroc", sau să arunce tot ce aveau pe ei din metal organic, din metal „viu", fiindcă exact metalul organic era ceea ce „vedea" o Fantomă.

Poski ridicase țeava lansatorului și desfășurase o jerbă de rachete în evantai a căror incandescență întunecase complet siliul de protecție al căștilor. Apoi Poski însuși se transformase într-o torță. Oxus și întregul front al Delfinilor scufundați îi auziseră în urechi ultimul urlet, telefonat de sistemul de comandă chiar și după ce Poski nu mai era decît o agitație subatomică la nivel de plasmă.

Oxus își azvîrlise arma, își smulsese casca de pe cap și alergase împiedicat prin lutul moale al mlaștinii. Auzise în spate explozia care transformase cuibul părăsit într-o minge de foc, iar unda de foc îl rostogolise, aruncîndu-l peste cap de mai multe ori.

Scuipase din gură țărînă contaminată, și cînd deschisese ochii i se năzărise o umbră triunghiulară, mare, plutind „la firul ierbii" cu o viteză mai presus de fire.

Pentru Oxus, Fantoma rămăsese ca un nor triunghiular, precedat de un sclipet incandescent, cu scintilaţii albăstrui, ca de scut de protecţie ionic.

4. Din punctul de vedere al lui Oxus, Marele pre-război atît durase. A TREIA PACE MONDIALĂ îl găsise în infirmeria staţiei de neutralizare.

Primise Comunicatul Dizolvării Blocului, ca şi toţi ceilalţi, cu strigăte de bucurie. După Comunicat, şi în mica aşezare, ca peste tot în lume, urmaseră Serbările Păcii. Verticalii, cu lacirimi în ochi, se îmbrăţşau şi se sărutau pe străzi, cîntînd Imnul.

Pace!

După atîtea sute de ani de pre-război şi Teroare. — Pace!

Fiecare dintre cei „recuperabili" se prezentase la conducere să întrebe cît mai are de stat, întrebare la care sanitarii, amuzaţi, ridicau din umeri, zîmbind.

„Vă vom elibera curînd, nu mai aveţi mult."

Pace.

Brunther, un vecin de pat care trecuse cu bine ultimele teste, îşi luase într-o seară rucsacul şi sărise pe geam — infirmeria era doar cu puţin deasupra parterului.

Lui Brunther i se osificaseră iar încheieturile şi spunea că nu se teme. În fond, după cîte suferise, o fractură era un fleac.

Strînşi împrejurul temerarului, la plecare, îi strînseseră, pe rînd, mîna. Cerul sîngeriu al nopţii paralelei 70 le răspîndise pe chipurile brăzdate un sclipet de speranţă.

Brunther rîdea, asigurîndu-i iar şi iar:

— Nu-mi purtaţi de grijă. N-au ce să-mi facă! E Pace!

Da, îl aprobau ei, ce-i poţi face unui om liber? E Pace! Şi, pe timp de Pace, Verticalii redevin oameni liberi. Gata! S-a sfîrşit cu starea specială, cu militarizarea, cu secretele, cu Delfinii şi Controlul Statistic, cu Blocurile şi dezertările, cu tribunalele militare şi judecăţile în regim special! De unde să mai dezertezi? Pentru ce să te mai judece?

Erau liberi!

Redeveniseră iar Oameni!

Era Pace!

5. Oxus nu îl mai întîlnise pe Brunther decît în ziua în care, el, Oxus, echipat într-un combinezon autonom albastru cu doi delfini de argint strălucitori pe fiecare umăr, se îndrepta spre noul front „mut".

Brunther, de nerecunoscut — bătut, terfelit — aştepta înaintea unui tribunal înjghebat în aer liber, chiar lîngă tabără, condamnarea. Astfel de tribunale şi represaliile lor demonstrative se practicau pentru întărirea spiritului combativ al armatelor, după desfiinţarea Blocului. Condamnări publice şi execuţii colective în preajma taberelor militare „mute". Dueluri pe simulator la care aveai voie să joci, la pariu, pe orice — grad, funcţie, persoană fizică sau înlocuire...

— Pentru dezertare şi încercare de spargere a liniei... rostea preşedintele Tribunalului, înveşmîntat în robă neagră, cu Semnul brodat pe piept cu fir de aur.

— E Pace! strigase Brunther, ridicînd faţa tumefiată către asistenţă. E Pace, oameni buni!

— Vertical Brunther! se ridicase în picioare acuzatorul, congestionat la faţă. Vertical! Ne miră că tocmai dumneavoastră, un Delfin combatant, un veteran, ridicaţi asemenea problemă fără rost! Da, este pace! Blocul a fost desfiinţat, ca urmare a presiunilor interioare ale Aliaţilor. Dar, cu atît mai mult, fiecare dintre noi, dintre veterani, este dator să păstreze spiritul combativ, apărînd în acelaşi timp secretul războiului *individual,* care continuă, şi trebuie să continue, pentru binele speciei. Numai Războiul ne diferenţiază pe unii de alţii. Numai războiul apără Elitele de decăderea josnică şi de confuzia care le-ar cufunda, în trîndava pace, în rîndul vulgului josnic şi în materialitatea cea mai lipsită de ideal. Pacea, A TREIA PACE MONDIALĂ, este *Mondială.* Dar Războiul este, pentru noi, pentru Gena Superioară a Verticalilor dominînd asupra mulţimilor de ghemados ale lumii a treia şi a patra — Războiul este pentru noi, o problemă *individuală,* nu MONDIALĂ. *Interstatală,* nu de *BLOC.* Dacă Aliaţii, inconştienţi de rolul lor pe lume, se retrag din alianţa noastră sfîntă şi ne lasă singuri înaintea inamicului josnic, al vulgului, noi, cei cu conştiinţa trează, nu vom ceda Războiul. Noi nu părăsim locurile noastre în front, şi nici redutele civilizaţiei noastre, atît de greu cucerite şi apărate. Economia noastră, monopolurile noastre economice, *produc* Civilizaţia. Desfiinţarea Blocului nu în-

seamnă şi dizolvarea Concernurilor, nu înseamnă şi reîntoarcerea la confuzie şi la particularism. Iar monopolurile şi trusturile noastre, civilizaţia noastră, nu au făcut şi nu fac parte dn Bloc. Aşa încît, tocmai pentru a putea păstra Pacea, A TREIA PACE MONDIALĂ, noi trebuie să veghem asupra destinului Războiului. Pacea este *MONDIALĂ*, nu *IDEALĂ*. Este o pace pe Pămînt nu o pace UNIVERSALĂ, care, conform credinţei noastre, nu poate fi decît ETERNA, şi decît în LUMEA DE APOI, iar nu pe Pămînt. Iar această sfîntă Taină nu trebuie „să răsufle". Este Sfînta Taină! a Ordinului! Statul nostru, ca toate celelalte state ale Blocului, a semnat, e adevărat, Tratatul de Neproliferare. Dar Tratatul de Neproliferare este una, iar Războiul alta. Tocmai interesele Războiului cereau desfiinţarea Blocului. Dizolvarea Blocului a dat, tocmai posibilitatea proliferării Războiului. A TREIA PACE MONDIALA nu înseamnă nimic mai mult decît declararea Războiului Tacit. Evitarea Războiului Mondial şi a Holocaustului Total deschide era Războiului Particular şi a Războiului Limitat. Trăim epoca Războiul Limitat intrat în faza sa lanetară.
În clipa aceea, în mintea lui Oxus se aprinsese Lumina. Şi din acel moment, a ştiut ce avea de făcut. A înţeles, într-o clipă, totul, şi a prevăzut totul. Şi-a făcut planul *instrumentului* de care avea nevoie, şi al *felului în care* se putea sluji de el.

Două zile mai tîrziu îşi făcea rost de un interferator *universal* Ştia, că, de acum înainte, nu mai avea voie să rişte. Trebuia să meargă la sigur.

„De azi încolo voi fi LIBER. LIBER cu adevărat," îşi jurase în sinea sa. „Sau eu, sau ei!" îşi propusese el jocul ăsta la pariu, contra Monopolului întregii Lumi. „Faţă în faţă! Hai! Să ne încercăm forţele! Să vedem care pe care!"

„În privinţa legilor Jocului", îşi adăugase Oxus, rînjind, „ei bine, jocul meu nu o să respecte nici o regula Regula Jocului meu va fi absenţa oricărei reguli. Catch all What you can catch.

Cînd voi accepta prima regulă, ei bine, abia atunci, pot fi convins de asta, am să mă fac tăvălug. Însă, pînă atunci, să vedem: care pe care! În fond, nu am nimic de pierdut. Decît lanţurile. Iar de cîştigat, am de cîştigat Totul!"

„Şi apoi", se încurajase el în încheiere, „oricum, pe lumea asta, singurul lucru care rămîne în urma trecerii tale este curajul. Tot restul nu este decît mocirla unei mlaştini N.

Dincolo de mizeria căreia, şi din mizeria căreia, şi deasupra mizeriei căreia, nu te călăuzeşte decît Curajul. Numai Cel Mai Bun, numai Cel Curajos, răzbeşte de aici. Restul, cei încă înlănţuiţi de Frică, rămîn să se zbată în mocirlă, în mlaştina îngheţată a speranţelor înşelătoare, de care nu se pot desprinde."

6. — Şi ai mai întîlnit-o vreodată pe fetiţa aia?

— Da, răspunse Oxus. Am mai întîlnit-o.

Îşi alese o frunză de quiho şi o rumegă îngîndurat.

Era un ghemadou. Hoinărea prin megalopolis, pătrunzînd ilicit în Cămine cu cip-jockerul, decodificînd şi recodificînd recepţiile, schimbînd cifrurile. Era un Nimeni, o entitate fictivă bîntuind memoriile cibernetice.

Într-o bună zi, îi veni ideea să cotrobăie prin Fondul Intangibil după „mama" sa cea mai mică, pe care, atunci cînd o căutase, nu o mai regăsise în Căminul copilăriei sale.

A descoperit-o promovată la un cod special, foarte înalt, la secţia „Firme".

Riscînd, a mimat un cod personal de recepţie de protocol, şi a pătruns în budoar.

O femeie deosebit de elegantă, îmbrăcată ca femeile de pe vremuri — nu în combinezon autonom, ci într-o „rochie", sau „fustă" (aşa se numeau costumaţiile acelea revolute, romantice şi stranii, diferenţiate de vestimentaţia standard).

Nu mai era o copilă, ci o femeie în toată firea. Cînd Oxus i-a trecut pragul, ea a ridicat de pe ecranul displayului ochii însemnaţi cu khol şi l-a privit fără să-l recunoască, sau prefăcîndu-se că nu-l recunoaşte.

„Ce doriţi?" l-a întrebat femeia, uluitor de frumoasă. Adăugînd gentil, ca unui musafir oarecare: „Intraţi! Intraţi, vă rog!".

„Am venit la tine ca altădată", i-a răspuns Oxus. „Am adus cu mine şi un fluture-de-lumină din Phreerie."

Faţa ei albă, transparentă, ca de ceară.

„Eu tot te mai iubesc", a şoptit Oxus.

Dincolo de carnea atacată de radiaţii, în spatele celulelor neutralizate cu izotopi, era încă tînăr. Erau tot copiii de altă dată, acoperiţi doar de zgura străină a unei haine haine a timpului ce-i mistifica. Şi aşa cum, în haina lui nouă de carne, nici el nu mai aducea cu naivul repetitores de altădată, nici ea nu mai era fetiţa de atunci. Arăta grozav, aşa cum nu arată decît femeile din Înalta Conspiraţie.

„Îmi pare rău, dar nu vă cunosc, nu v-am cunoscut niciodată," îi răspunsese ea, cu silă şi reţinere în glas, deşi codul afişat de recepţie era un cod de protocol.

Oxus îi observa pieptul palpitînd de emoţie, prin rochia transparentă, de nylon. Nylonul este cel mai scump material de vestimentaţie din lume, care nu se mai foloseşte decît pentru protocolurile cele mai de lux. O rochie de nylon este o risipă mai pretenţioasă decît întreaga viaţa a unui ghemados. Mai rară chiar decît o salată naturală, sau un pahar cu lapte de capră.

În oglinda din fundul alcovului, Oxus se zărea pe sine, reflectat înceţoşat: un ghemodou marcat de o descompunere de peste x 170 000, întipărită în carne ca un stigmat. Pielea ei transparentă, curată. Carnaţia fragedă.

„Doamne!" îşi spusese Oxus, năuc, „deci mai există şi asemenea femei! Mai există". Îi alunecaseră ochii către raftul de lîngă ecranul displayului: „Cărţi! Cărţi, conţinînd între paginile lor Taine scrise, dovezi palpabile!"

În Căminul copilăriei, în fiecare cameră era cîte una. Şi locatarii care trăiau acolo ţineau alături de armă, majoritatea lor, cîte o carte din astea, cu coperţile de vinilin, roşii. Şi cînd rămîneau singuri, deconectau displayurile, scoteau cartea şi citeau din ea despre eroi formidabili, care te învăţau cum să-ţi cîştigi Libertatea, şi cum să ajungi Stăpîn pe propriul tău Destin...

Dus pe gînduri, Oxus mestecă, plescăind, quiho. Încearcă să rostească o vorbă, dar glasul îi sună stins, ca foşnetul unei frunze de quiho fluturînd prin aer.

„Cîrpă"! îi spusese, cu ură. „Cîrpă!"

Mîna îi alunecase pe nylonul ca fulgul. Scosese cipul. Şi retezase cu lama de metal organic, vibrind ca viu, fumul

vaporos al rochiei ce se împrăştiase pe jos, lăsînd-o tremurătoare, goală, albă ca de porţelan, cu ochii accentuaţi de khol.

„Acum eşti şi tu stigmatizată, ca mine", zisese Oxus. „Va trebui să te fereşti de detectoare, şi te vei strecura printre ai tăi ca o intrusă."

Ei, lacrimile îi inundaseră faţa care, aşa, parcă recăpăta ceva din trăsăturile fetiţei ascunse în spatele îmbrăcăminţii de carne de marmură albă, translucidă.

Femeia se lăsase, moale, lîngă patul cu flori de nylon, albe, mai scumpe decît o întreagă favelas megalopolitană.

Plîngea îngrozitor, şi Oxus, îngenuncheat alături, îi mîngîiase gîtul de lebădă albă, lăsat vederii de buclele negre, desfăcute în două rîuri grele ce-i şiroiau peste umerii albi, pe pieptul alb. Cu o mînă s-o mîngîi, cu alta s-o sugrumi.

I-a povestit în vorbe fără şir că, şi el, trăise un moment în care înţelesese că întreaga sa viaţă, viaţa lor, se desfăşura anapoda, împotriva firii. Simţind-o fierbinte şi vie alături de el, Oxus se încălzea şi el. Lacrimile ei îl înmuiaseră, storcîndu-i din carnea uscată de o contaminare x 170 000, lacrimi arzătoare de metal incadescent, ce picuraseră pe sînii şi buzele ei pline, umflate, ca pîrguite de rod.

„Atunci", o întrebase Oxus, respirînd întretăiat, „atunci, la doisprezece ani, sau cît vei fi avut, gestul tău a fost fiindcă mă iubeai?"

La fulgerarea din ochii ei, Oxus încremenise.

„Te-a trimis cineva? o întrebase.

Ea scuturase din cap, cu groază în priviri, învolburîndu-şi cîrlionţii de cărbune.

„Cine?"

„Nu!" repetase ea. „Nu!"

Întreaga lui viaţa se vădea a fi o porcărie. O înscenare, o păcăleală, petrecută, clipă de clipă, cu totul altfel decît ar fi trebuit. Exista ceva, sau cineva, care îl împiedica să trăiască, împingîndu-l din ce în ce mai adînc în mocirla mlaştinii din care crezuse că a evadat, mlaştinii N din care crezuse că s-a desprins.

„Curajul!" îşi repeta cu ochii închişi, cu buzele strînse. „Curajul!"

Femeia se strîngea lîngă el cu un fel de disperare enervantă. „Curajul!"
Zboară! Poți zbura! Desprinde-te!

Orice încercare era sortită dinainte eșecului. O forță teribilă îi stătea în cale. O forță invizibilă, dar pe care o resimțea, de neînfrînt; o forță care îl turtea, îl strivea, îl înfunda în mocirla mlaștinii, tot mai jos, tot mai adînc, în mîzgă, în delirul particulelor elementare.

Cu eforturi și puteri mult mai modeste decît ale lui, ceilalți ajungeau în Înalt, pe vîrfurile Conspirației, pierzîndu-se în slava de unde nu mai ajungeau știri. În vreme ce el. .

— Cu ce am greșit? întrebă Oxus, ridicîndu-și fața dintre pumnii strînși convulsiv. Că am iubit-o pe fata aia?

Răsuflînd adînc, se întinde pe spate în iarba înaltă a Phreeriei.

Ascuns în holul de trecere, în întuneric, urmărise vreme de cîteva minute ușa, *presimțind*. Într-adevăr, de îndată, o siluetă a urcat și a pătruns în budoar. Silueta îi păruse cunoscută lui Oxus. Avea un mers gîrbov, furișat.

Simțise o teamă atavică, inexplicabilă.

Se străduia să-și amintească de ceva, și nu reușea.

Silueta a ieșit din alcov după atît de puțin timp încît Oxus își pusese întrebarea, „ce-o fi făcut acolo?"

Necunoscutul ocolise, ca și la venire, zonele luminate, și coborîse. Iar Oxus rămăsese în întuneric, tremurînd de emoție, marcat de o repulsie paralizantă.

„Deci astfel de musafiri o vizitează..." își spusese.

Dar nu acesta era motivul repulsiei

În profilul incert al străinului, Oxus citise un zîmbet perfid, întinzînd ridurile unei fețe chircite, ca de maimuță, într-o grimasă mai cruntă decît mocirla mlaștinii N.

Blana albă de pe ceafa lui Oxus, mustățile și părul rar de pe fălcile proeminente se zbîrlesc. Ochii i se aprind, incandescenți.

Desprinde-te ! Zboară !

ALTITUDINE 1 000. CURENŢI DESCENDENŢI. VITEZA 17 x 3^5.

Oxus se cutremură într-un spasm ce-i crispează faţa ca de lemn.

O lăsase plîngînd, pe patul învelit în crisalida de nylon, albă, a faldurilor baldachinului.

A regăsit-o alături. Albul înflorise într-un trandafir monstruos de mocirlă. Mlaştina se întinsese pînă aici, deschizîndu-se sub picioare. Se afunda în mîzgă, urmărit de „Fantomă". Pereţii erau împroşcaţi, mînjiţi.

Fusese folosită o armă grea, extrem de puternică.

Din fereastră, din ghiveciul de porţelan, îl privea o crizantemă neagră, cu găvanele orbitelor golite, plîngînd lacrimi de charmin.

Oxus îşi şterge faţa asudată.

Quingaguh tace, rumegînd quiho şi frămîntînd între degetele negre şarpele de piatră.

Tînărul Yam, cu ochii incandescenţi şi faţa suptă. Tatuajul de pe piept. O pasăre. Un condor multicolor.

Începînd de a doua zi, toate displayurile din Esland dăduseră în urmărire un ghemadou pe nume Oxus, cu cod de Delfin anulat. Serenda. Coeficient de contaminare x 170 000.Foloseşte cip-jocker. A violat Fondul Intangibil.

Dar aceste informaţii reprezintă Fond Intangibil. Motivul declarat al punerii sub urmărire — crimă şi jaf într-un Cămin Special.

Ascunzîndu-se mereu, Oxus rătăcise o vreme de colocolo prin Megalopolis, încercînd să-l găsească pe cel de care depindea destinul său pe lume. Pînă cînd, renunţînd, se lăsase înfundat de forţa aceea teribilă, în mocirla mlaştinii, hotărînd să-şi piardă urma în Phreeria sălbatică de quiho, în valea numită Deçepsion, printre ghemados frămîntînd piatra cu mîinile goale, să o modeleze într-o Căpăţînă de piatră Mare, de s-o vadă şi Cei de Sus, ca să ştie de suferinţele noastre de aici. Deçepsion !

CAPITOLUL IV

CEL DE CARE DEPINDE DESTINUL TĂU

1. Pe cînd Oxus era foarte mic, abia un ţînc, prin Căminele Speciale mai circula încă expresia „cineva, acolo sus, te vede!"

Această expresie voia să insinueze în mintea Verticalilor că, oricît s-ar ascunde ei unii de alţii, Adevărul tot iese, pînă la urmă, la lumină. Oricît de „liber" te-ai crede tu, în realitate nu eşti niciodată, cu adevărat, Liber. Oricît de „nevăzut şi neauzit de nimeni" ai presupune tu că eşti în anumite momente, *Cineva,* Cineva pe care tu nu-l percepi şi nici nu te gîndeşti măcar la El, Te urmăreşte, Te spionează şi Te lasă — deocamdată — să faci tot ce ai de făcut, dîndu-te astfel de gol, demascîndu-ţi intenţiile.

Te lasă să te manifeşti neîngrădit, pentru ca, într-o bună zi, să te judece, după ce te va fi apreciat la justa ta valoare. Recompensîndu-se, dacă se ajunge la concluzia că e cazul să fii recompensat, pedepsindu-te, dacă e cazul să te pedepsească.

Deşi, pentru tine, atît criteriile recompensei, cît şi cele ale pedepsei, rămîn întotdeauna obscure.

„Cineva, acolo sus, te vede!" *Cel de Care Depinde Destinul Tău Pe Lume.* Cel care te dirijează prin viaţă, fie către culmile cele mai înalte, către funcţiile obscure ale firamentului social; fie către acel Quarto de despejo al Phreeriei — gheena mizerabililor ghemados.

Într-adevăr, cine poate spune pe lume că e „liber", că e „singur"?

Pereţii Căminelor au senzori. Maşinile la care lucrează sînt dotate cu nas, cu ochi, cu urechi, cu gust. Urechi mai fine decît cele mai sensibile timpane animale, aud şi

disting dialogurile diferențial, putînd să separe vorbele a doi Verticali dintr-un milion de alții adunați la un loc pe un stadion din favelas, la controlul statistic anual.

Sateliții clipesc pe cer din luminile ochilor lor: roșii, verzi, gălbui sau albi. Stațiile orbitale își expun rotunjimea celor cinci Luni înconjurînd Luna cu haloul unei pentagrame de slavă.

Ochi. Urechi.

Iscoade fără somn. Cine mă aude cînd întreb toate astea? Cine îmi citește cu voce nerostită, peste umăr, corespondența de taină? Unde se varsă tot șuvoiul acesta de informații și rapoarte? Cine beneficiază de puterea runică?

Cine este CEL DE CARE DEPINDE DESTINUL TĂU PE LUME?

2. Acesta este Hirsland. Asta înseamnă Con-phreeria. Ordinul.

Cum se promovează în Hirsland? Evident, nu ca în Castalia, nu ca în Waldzell, nu ca în celelalte funcții palpabile și vizibile. Nu prin examene și inițieri de probe.

Fiindcă Hirslandul nu cunoaște greșeala. Și, tocmai de acea, impune și Informundiei criteriul Absenței Greșelii. Criteriul Intransigenței.

3. Cineva care ar încerca să depisteze Ordinul în amalgamul social, ar constata surprins că, de simțit, îl simte peste tot, dar de identificat nu îl poate identifica nicăieri. Asemeni unui șuvoi, dar nu șuvoi printre vieți, Golfstreamul acesta se desparte în două brațe, unul rece și unul cald, unul în sus și altul în jos. El este în toate picăturile care îl compun, dar în nici una din ele anume.

Luînd picătură de picătură, Golfstreamul, nu-l poți nici prinde, nici surprinde în nici una dintre picăturile sale. Însă acest fapt nu implică de fel că Golfstreamul nu există.

El există peste tot, chiar dacă nu poate fi prins nicăieri.

Aceasta este prima lege a ATOMICII SOCIALE

Dacă, părăsind camera primei sale „crime" fictive, Oxus ar fi putut să iasă, pentru o clipă, și din sine însuși pentru a se ridica în alt plan ontologic al Existenței, și-ar fi putut întrezări întregul său drum prin Univers, în întreaga sa complexitate.

Cu ce greşise?

Că o iubise pe fata aceea şi că ea îl iubise?

De Iubire depind destinele Verticalilor pe lume?

Nu.

Dar atunci, poate că ele depind de Coordonatorii de flux, ori de cei statistici, de prin locurile pe unde treci. De locurile pe unde Golfstreamul se strecoară, făcîndu-şi drum, prin Ocean, pe sub mocirla N a mlaştinilor? Poate că destinul lui Oxus depindea de cei ce administrau limanurile prin care încercase el să se integreze, şi nu reuşise? De administratorii care nu-i puteau pune la dispoziţie nici un post-în-schemă, fiindcă ordinatoarele nu aveau în program scheme cu posturi ca pentru el, nelăsînd nici un loc vacant unui ghemadou hoinărind prin Esland cu cip-jockerul, să „păcălească" terminalele, ameninţîndu-le cu fantomele unor in-existenţe neverosimile!

Nu! Evident că nu de Verticalii *administrînd* Maşina depindea destinul său. Pînă la urmă, verticalii aceştia ar fi fost, probabil, şi ei, de înţeles. Dacă ar fi avut posibilitatea de a se apropia unii de alţii, ar fi sfîrşit prin a-şi deveni binevoitori. Cîte unii dintre ei ar fi încercat chiar să facă şi ei ceva pentru el, să-l ajute. Însă, chiar dacă vreunul ar fi riscat, sau chiar dacă nu *unul*, ci *toţi* — chiar dacă toţi ar fi pus umărul şi mîna să-l scoată pe Oxus din mlaştina N, şi tot nu ar fi reuşit nimic pentru unul ca el. Fiindcă ei, cu toţii, nu erau altceva decît operatori, *administrînd* Maşina.

Atunci: de Ordinatoare! De Computerul Jocului cu Mărgele de Sticlă, de Jocul-în-sine (dacă nu de Castalia), depindea destinul lui Oxus?

Ei bine, nimic nu ar putea fi mai fals decît această supoziţie şi concluzie! Fiindcă, în spatele ordinatoarelor, care nu sînt nimic mai mult decît nişte simple unelte, se ascundeau Interesele Jocului. Interese ale unor persoane particulare, reunite în Golfstreamuri de interese, desfăcîndu-se în Oiaşiwo şi Kuroşiwo sociale teribile.

Iar de aceste Golfstreamuri de care părea a depinde totul... pînă la urmă nu depindea nimic, fiindcă Golfstreamul nu era, în fapt, decît o structură de cîmp, o înşiruire de zerouri, o sumă de monade fără entitate, depinzînd, la

rîndul lor, de ochiurile plasei-de-cîmp sociale, cristalizate în noduri de determinare și interstiții sublimate, în noduri și internoduri, în noduri și intermundii, în insule de teren ferm — concretizate palpabil în funcții, și în Phreerii incerte de mocirlă.

Deci, de funcții depindea destinul lui Oxus?

Nu.

Fiindcă funcțiile nu sînt decît aparențe. Verticalii care acopereau aceste funcții nu erau nimic mai mult decît simple fantoșe, parametri exteriori ai problemei, care doar prin hazard erau ce erau, ocupînd locurile pe care le ocupau. *Din întîmplare* — fiindcă tot trebuia să se afle cineva și deasupra unui nod al rețelei, și doar întîmplarea îi făcea să cadă pe un astfel de nod. Dar dacă rețeaua se mișca (insesizabil pentru protagoniști), se pomeneau brusc în afara nodului. Și cum nu era nici un merit din partea lor că ajunseseră, prin hazard, deasupra unui nod, tot așa, orice agitație a lor ca să-și păstreze funcția de paiațe înălțate pe poziția privilegiată *acordată*, se vădea inutilă și infructuoasă. Cîtă vreme se aflau deasupra nodului conjunctural, puteau să-și permită orice — îi susținea poziția deasupra; dar de rămas sau nu pe nod, asta nu mai depindea de buna lor voință. Fie că se agitau, dînd din mîini și din picioare cît puteau de tare, fie că se resemnau rămînînd complet imobili, cînd depășeau limitele nodului, se prăbușeau în intersecțiile plasei-de-pescuit Verticali a nevăzutului Pescar care, chiar dacă-și aruncă aici năvodul, El este *în altă parte*.

În spatele tuturor dușmanilor vizibili ai lui Oxus se ascundea *Cel De Care Depindea Destinul Său Pe Lume*. Cel care trăgea sforile. Pescarul.

4. Ordinul este o organizație infrasocială obscură.

Care îi este scopul?

Cine patronează?

Care îi sînt legile (dacă va fi avînd vreunele)?

Și mai ales, Ce *îngrădește* puterea LOR?

CE? Nimic.

Totuși, care sînt *limitele* dincolo de care?...

Niciunele.

Dar, atunci, *ce nu cunosc?*

Știu totul.

Însă, în același timp, știu doar ceea ce *vor Ei să știe.* Adică doar ceea ce crează și *inventează* Ei.

Verticalii lumii acesteia, în aparență efemeră, ce-i determină, sînt vrînd-nevrînd, numai ceea ce sînt *lăsați* (de Ei) să fie și să devină. Fiindcă Ordinul decide adresa și adresele de cod la care va locui fiecare Vertical. Și fiecare Vertical va locui (și nu va locui decît) *acolo* unde Ordinul a decis că *poate și trebuie* să fie găsit acel Vertical. Profesiunea, Căminul, Destinul său social și familial vor respecta întru totul programul LIR, hotărît de mai înainte.

A LOR este puterea de decizie.

În mîinile LOR stau bunăstarea și suferința, bucuria și tristețea, abundența și lipsurile.

În mîinile LOR stau destinele.

Ei sînt moirele. Urzitorii. Uneltitorii.

O Con-freerie. O Confederație Intercontinentală de interese. Trans-națională. Inter-trans-temporală. Supra-economică. Și paramilitară.

Uneori, Ei insinuează în deciziile lor mobiluri de ordin politic. Alteori psihologic.

Dar acestea sînt doar *argumentele* celui mai pur *Arbitrariu* cu putință. Psihologia? Habar n-au ei de psihologie! „Psihologia" o inventează Ei, dacă au nevoie de ea, și o dez-inventează, la fel de ușor precum au inventat-o.

Jucîndu-se cu tigvele noastre patibulare, pe aleea ornată cu ghilotine înălțate pe socluri de marmură de Carara, la rangul de statui, afișează poze filozofale. Nu-și fac procese de conștiință cînd, la cel mai mărunt gest schițat, un vertical este suprimat, sau altul este mutilat pe viață. Pentru Ei, Istoria nu este decît un laborator de experiențe primejdioase în care cobaii Verticali sînt utilizați ca *înlocuitori* (în cazul operațiilor periculoase) ai adevăraților pacienți pe care, desigur, nu se pot risca experiențe, ci în cazul cărora trebuie mers „la sigur".

A-temporală printre efemeride, cu valoare intrinsecă printre valorile noastre relative — ei sînt zei de fum printre muritorii telurici.

Dar *cum,* și *de unde* sînt ei selecționați și investiți?

Pe ce criterii?

Mister.

Taină.
Obscuritate.
Tăcere.
Ritual ezoteric.
Demetra pogoară în lumea lui Hades.
Şi runa planează peste aceste interogaţii retorice.
TAUTONIKE.

Ei te pot împiedica să te afirmi şi să te împlineşti, pe criterii imposibil de intuit.

Însă tot Ei te pot propulsa, în funcţie, iar, de criterii la fel de in-inteligibile.

Unde îşi duc Ei viaţa de cîrtiţe supra-sociale? „Printre cine" îşi petrec Ei timpul, şi unde sînt Ei „acasă la ei", cînd *printre noi* sînt, întotdeauna, doar *în Trecere,* iar pe lumea asta, sînt doar *„consumatori", folosind, nu stăpînind, utilizînd, nu uzînd?* Ce Geniu al Întunericului îi adună şi înregimentează, după o noimă fără noimă, către un tîlc fără tîlc, numai sie-şi dezvăluindu-se, împotriva, şi asupra întregului popor de popoare al planetei? Cine îi învesteşte, şi de unde-i ia — de destinul celor mai de seamă politicieni, filozofi, artişti, militari sau chiar dictatori depinde, pînă la urmă, în atît de mare măsură *de Ei?*

Toţi sîntem, în ultimă instanţă, în mîinile lor — simple jucării ale unui copil colosal, absolut tembel.

Şi, căutîndu-l pe CEL DE CARE DEPINDEA DESTINUL SĂU potrivnic PE LUME, Oxus, bătînd din uşă în uşă şi urcînd etaj social după etaj social, ar fi ajuns, în cele din urmă, fie la *mansardă,* fie la *subsol* (cele două extreme ale acestei *construcţii* comunicînd între ele în mod paradoxal, prin pasarele, punţi şi coridoare secrete), înaintea Uşii în spatele căreia, într-o încăpere meschină şi întunecată, la o masă scîrţîind din toate încheieturile de maldărele de dosare (ca-n Kafka sau ca în cancanul peripeţiilor reale, dar nu mai puţin exemplare ale bătrînului *Leu al Victoriei),* l-ar fi aflat pe Wund: birocratul respingător, hidos, oribil, emiţînd, după mintea şi sufletul său (să-ţi fie, Lupule, sufletul după cum îţi este căutătura!) scenariul vieţilor, acordînd, pe argumentul criteriilor sale subiective şi particulare, absurde şi ridicole pentru mintea oricui (în afară de

el însuşi) — Rolurile; însă nu rolurile *în clipă*, nu rolurile unei piese într-un act, ci Rolurile în perspectiva *Timpului*; retezîndu-i şansele unuia „fiindcă s-a uitat chiorîş la mine" — „las' că-i leg eu ăstuia de picior o ghiulea de să mă ţină minte!" (deşi, pe Wund, evident, nimeni n-avea cum să-l ţină minte); sau acordîndu-i altuia şanse suplimentare, că: „ia te uită ce drăguţ şi simpatic e ăsta!"

Wund decerna posturile-în-schemă. El compunea libretul operei Paiaţe. Wund estima valoarea ta pe lume, şi tot el ţi-o confirma. Din Neant, el îţi putea întinde o mînă de ajutor, oferindu-ţi diploma unui examen uşor de obţinut, promovîndu-te sau deschizîndu-ţi drumul către o funcţie, sau chiar un Titlu al Ordinului. TAUTONIKE.

Şi, tot el, îţi putea refuza oferirea favorurilor – că, viaţa ta nu reprezenta, pentru El, nimic altceva decît favorurile lui, acordate sau refuzate, necontrolat şi neştiut de nimeni, din Noaptea de dincolo de ochiul fals al oglinzilor, al stelelor, al sateliţilor şi staţiilor geo-staţionare.

Urît, Monstruos, Fără vîrstă. Fără miros. Fără culoare. Fără gust.

Wund.

CEL DE CARE DEPINDEA DESTINUL LUI Oxus PE LUME.

Funcţionarul peste timp.

Eternul Birocrat.

5. Dacă Oxus ar fi ştiut că de Wund depindea destinul său pe lume, de Wund, oficiantul secret al Ordinului, de Wund, al cărui camion, prin hazard (hazard?) îl parazitase ca să evadeze din Esland ca să ajungă aici, în hreerie, în valea numită Deçepsion, Oxus nu ar mai fi întreprins niciodată acţiunea asta riscantă, ba chiar s-ar fi ferit mai mult decît de orice altceva să ajungă aici.

Fiindcă pentru un Elik [1] ca Oxus care, chiar la stadiul de yamana-de-sticlă deţinea totuşi, în embrion, unele proprietăţi ieşite din comun era uşor de presimţit ce reprezintă o forţă capabilă să stîrnească şi orienteze Golfstreamuri de Verticali. Cînd gestul unei mîini se propagă prin mulţimi asemeni unui val capabil să disloce, din a-

(¹) Elik — cel-ce-vine (la eschimoşi)

proape în aproape, milioane şi miliarde de metri cubi de cristal (fluid, verde-transparent şi sărat) — spre a-i prăbuşi, asemeni unui pumn teribil, în Ţărmul duşmănos — un val capabil să strivească sub rostogolul său de neînfrînt pe oricine sau orice i-ar fi stat împotrivă.

Pentru Oxus ar fi fost evident că un Mare Magister ca Wund nu poate fi parazitat numai şi numai ca urmare a întîmplării cu un simplu *interferator translated-cip*, „la un noroc orb", şi că „voia hazardului", în cazul de faţă, era într-adevăr, în primul rînd *VOIE*, iar „hazardul" ăsta purta un nume şi o identitate precise.

Numai că, dacă Oxus ar fi aflat asta, ar fi căzut „capete încoronate", fiindcă lucrul acesta nu se putea petrece decît dacă ar fi fost *CINEVA* de vină, divulgînd.

TAUTONIKE.

Atunci cînd nu faci altceva decît să încerci un contrajoc fără mărgele-de-sticlă, este firesc (la nivel de simplu Yamana-de-sticlă, să greşeşti şi să nu fii capabil să *urmăreşti* pînă în cel mai îndepărtat amănunt compoziţia culorii cu sunetul, în volbura înşelătoarelor forme de dincolo de mărgelele frumos colorate cu care Marii Magisteri ai Jocului ne expun consistenţa aproape străvezie a vălului maiei în care ne îmbrobodesc.

6. *Anexă*

Teza examenului de treaptă a ultimei promovări a Marelui Magister Wunderbar, intrată în memoria Waldzell ca model (secret) de frumuseţe şi perfecţiune compoziţională.

O AMINTIRE IMAGINARĂ DIN COPILĂRIA UNUI MAGISTER LUDI:

POVESTEA CELUI CARE A DEVENIT MONOPOLUL INFORMAŢIILOR

Ordinul nostru cunoaşte o legendă care spune că ar fi existat cîndva, în Haiti, un Vertical care a ajuns Monopolul Informaţiilor.

Se zice că Verticalul acela s-ar fi născut într-o familie modestă, de preparatores.

Pe cînd viitorul Monopol al Informaţiilor mai era încă doar un copil, stînd el de vorbă cu un alt ţînc, coleg cu el de Cămin şi phrate bun al acestuia, născut nu făcut din mame şi taţi ai aceleiaşi gene, şi purtînd acelaşi semn distinctiv înaintea ochilor sufletelor lor : TAUTONIKE,

acesta i-a dezvăluit că visul vieţii sale era să ajungă Prezidente al Insulei.

„Bine", i-a răspuns viitorul Monopol al Informaţiilor, „să zicem că eu te pot ajuta în întreprinderea asta a ta temerară, să zicem că ai şi ajuns Prezidente al reprezentanţei firmei „Inf". Ce ai face, primul lucru după numire? Ce decret ai da, ca să fie mai bine? Ce măsuri ai lua?"

„Păi", a căzut pe gînduri micul challanger, ale cărui vise copilăreşti nu cutezaseră niciodată atît de departe, el rezumîndu-se pînă atunci doar la a năzui să ajungă, aşa, cu numele. Prezidente, „păi, primul lucru pe care l-aş face, ar fi să mă proclam Rege!"

Cum să te proclami Rege? Haiti es' una res-publica de'l democraçia revolujionar!"

„Puţin îmi pasă mie!" Eu m-aş proclama, imediat după numirea ca Prezidente, Rex. Şi nu numai Rex Haiti ci Rex Latinorum!"

„Dar poate că eu n-aş fi de acord cu această decizie a ta", a zis atunci viitorul Monopol al Informaţiilor.

„Te-aş sili!" a exlamat micuţul tiran, deja transpus, în mintea sa întunecată, în rolul de Rex Latinorum, sau poate chiar Rex Latiniensis. „Şi, după însărcinare, primul ordin pe care l-aş emite", a adăugat el cu ură, „ar fi acela ca tu să fii executat înaintea mea, ca un cîine ce eşti!"

„Cum?" s-a uimit viitorul Monopol al Informaţiilor, „dar eu sînt cel care te va ajuta să devii Prezidente und Rex! Dacă nu aş fi eu să te ajut, tu nu ai ajunge niciodată nimic".

„Tocmai de aceea!" a exclamat micuţul challanger. „După ce mă voi înscăuna Rex Latinorum, vei fi primul pe care-l voi condamna la moarte!"

Cei doi au crescut, dar micul tiran potenţial nu a fost ales niciodată nici măcar re-prezentatores, darămite prezidente. Douăzeci de ani mai tîrziu de la suspomenita discuţie, el deceda mîncat de sifilis şi alcool, într-o turmă pornită către ţărmurile abia ieşite pe-atunci din valurile Ocea-

nului, eliberate de sub ghețari ca un Terra Nova, una isola muy hermosa, El praiso en el Nuovo Muondo, cum e numită de ghemados.

Evenimentele de mai sus s-au petrecut mai înainte de cel de-al treilea pre-război Universal.

Se spune însă că discuția aceea copilăroasă a decis destinul Monopolului Informațiilor. Doar cîțiva ani mai tîrziu, tînărul preparatores haitian deținea deja bună parte din totalul informațiilor care circulau prin Sistem la ora respectivă. Slujindu-se de cele cunoscute, el putea deja intercorela datele, depistînd anticipat pîrtiile și porțile Jocului, organizînd uneori „ambuscade" individuale, ascensiuni pe verticală în lumea Castaliei, „inventînd" profesioniștii imaginari pe care-i promova, fără știința lor, în W, deși niciunul dintre aceștia nu a dat semne că ar fi sesizat în vreun fel Contrajocul fără Mărgele de Sticlă.

După ce promovau în Elită, uitînd de cel care fusese, de fapt, dirijorul ascuns al spectaculoasei lor ascensiuni, ei se desprindeau de tutorele lor spiritual. Atunci, Monopolul Informațiilor îi lăsa pe proaspeții parveniți de capul și după mintea lor. Partidele parvenitului deveneau tot mai slabe, pînă cînd oportunistul strecurat impropriu în elita W cădea de la sine, spre a nu mai urca după aceea niciodată în top mai sus de clasa căreia îi fusese destinat.

Studiind informații indirecte, *reflectate* (doar) în jocul oficial, Monopolul Informațiilor deprinsese a desluși limbajul ascuns al tainicului Vicus Lusorum — Jocul Jocului, ca să zicem așa, continuînd să acumuleze informații care ieșeau de astă dată din nivelul epistemologic al concretului, accedînd la comprehensiuni esențiale, ascunse chiar și Marilor Magister Ludi. El începu, atunci, să monopolizeze și firele de informație ducînd spre Trecut, și care doar se varsă în Prezent. Și cum informațiile tind să se acumuleze într-o rată tot mai mare acolo unde ele s-au strîns deja, direct proporțional cu cantitatea deja stocată, într-o bună zi particularul nostru din Haiti, devenit unghi monopolar, îi afirmă și transmise W-ului printr-unul dintre „solii" săi inconștienți pe care-i manipula către vîrfurile criptocrației, că „fie Ordinul este condus de o gașcă de tembeli (sau infiltrați asasin în conducere de mîna unor monopoluri obscure dușmănoase ale căror interese le reprezintă împotriva Ordinului însuși)

— *fie „deci, sînt corupţi, fie atît de bătuţi în cap* încît nu văd varianta de cîştig, cînd Viitorul este de partea lor, Mult-aşteptatul dat fiind să vină nu de la Cetatea Eternă, ci din Noua Cetate, ca reprezentant al Neamurilor (deci al Ordinului), aşa că, dacă marionetele care conduc Jocul din W sînt atît de incompetente *(deci, fie incompetente)* încît nu pricep că Ordinul a devenit de mai bine de un sfert de mileniu cea mai bună pază a Sfîntului Oficiu împotriva Ordinului, atunci să-l tocmească pe el, extra-mundos (dacă nu cumva, între timp, interesele Ordinului nu s-au schimbat cumva) şi, dacă-i mai interesează (chiar), CUM SĂ FACĂ pentru ca, în mai puţin de cinci ani, steagurile cu semnul TAUTONIKE să fîlfîie la intrarea Catedralei de pe care semnul de aur să fie dat jos şi înlocuit cu Semnul şi Pecetea — Conquista şi Eglisem.

Că el este know-how.

La nici o săptămînă de la promovare, papagalul proaspăt parvenit de pomană în W, părăsea înălţimile cu un zbor planat atît de abrupt că tot restul vieţii avea să se nedumerească : urmare a cărei greşeli comise fără de ştiinţă este declinul ? (spusese „anecdota" *mesajului* Monopolului Informaţiilor ca „poantă hazlie" — crezuse el — despre „nebunie şi trufie" — la una dintre întrunirile-fără-ecou ale Sfintei Hernandad) ; în vreme ce, la uşa Monopolului, se pornise un pelerinaj fervent — şi, în acelaşi timp, de o discreţie diplomatică antrenînd tot mecanismul invizibil — atît al *Icebergului,* cît şi al „Aliatului" său catolic — pelerinaj nu numai al „înaltelor figuri" cenuşii în travesti, dar şi ale fraţilor benedictini şi franciscani, ba chiar şi vizitele unor făpturi stranii" pogorîte, parcă, din alte lumi", dacă nu cumva, de-a binelea din Viitorul Al Doilea.

Monopolul Informaţiilor a rămas o vreme în expectativă înaintea solicitărilor curgînd, în încercarea de a decide de partea cui se află el de fapt, oscilînd între fidelitatea faţă de Ordin — pe de o parte, şi tentaţiile şi ameninţările Sfîntului Scaun (care-l conjura, cu Cerul şi cu Pămîntul, să-şi ţină Dracului gura, pe care erau dispuşi să i-o poleiască, fără a se tîrgui, fie cu aer, fie cu platină, fie chiar cu Niobiu, Wolfram, Uraniu, sau chiar Beriliu, dacă i s-ar fi năzărit) — pe de altă parte.

A fost „încercat" cu privilegii şi Titluri — dar preparatoresul a rezistat, ca un adevărat castalian cu „chemarea" W în sînge.

Atunci a fost ameninţat, dar „protecţiile" de care se bucura, după cît se pare, veneau de foarte sus „din alte lumi", dacă nu chiar din Viitorul Al Doilea.

Aceasta este *Povestea Celui Care A Devenit Monopolul Informaţiilor.* [1]

---

[1] —„Magister Wund", întrebase, cîndva, nedumerit, cel care este astăzi Magister Ludi, „şi cum se termină istoria tezei dumneavoastră de treaptă, dacă nu vă supără indiscreţia preasupusului dumneavoastră ucenic şi admirator care sînt?"

Wund ridicase sprîncenele a mirare. Al dracului de încuiat la cap era băiatul ăsta!

— Cum adică, figlio mio?

— În sensul că: în ce fel a încheiat Monopolul Informaţiilor tranzacţia pînă la urmă? A ajuns el, oare, Magister? N-am auzit de el. Iar Sfîntul Scaun a abordat în cinci ani Semnul şi Pecetea: Conquista şi Eglisem? Parcă... nu. Nu?

Wund surîsese crunt.

— Nu, Monopolul Informaţiilor nu a ajuns niciodată Magister. Şi nici Sfîntul Scaun nu a reuşit să-l corupă. Dar Memoria Jocului nu mai pomeneşte nimic despre Monopolul Informaţiilor.

— Dar tradiţia orală? insistase junele.

— Excelenţă, răspunsese Wund în silă, nu pricep de ce vă preocupă atîta o problemă ne-esenţială şi absolut adiacentă la naraţiune. Ei bine, umblă zvonul printre repetitores că haitianul acela obraznic ar fi sfîrşit ca Zombi, pe o plantaţie de quiho, în El Paraíso. Însă eu, personal, mă îndoiesc. Ordinul ştie să fie şi recunoscător, ca şi Sfîntul Scaun.

CAPITOLUL V

QAUMANEQ

1. Norii, ca decupați, își dezăvăluie straturile supraetajate de diferite nuanțe: de la plumbul vînăt al stratului celui mai de jos, pînă la argintul celui mai înalt strat.

De aici se zărește agitația lor continuă, turbionară, izbucnirile și retragerile repezi de la limită, unde se bulbucăie în protuberanțe ce se dizolvă în-de-sine, la linia de demarcație a frontului atmosferic.

În lumina albă a nopții de la limita cortinei de nori ce acoperă FARC, trei siluete ghemuite în lanul de quiho contemplă, încremenite, imensitatea Phreeriei. Aici nu mai țîrîie greierii, aici nu mai cîntă păsările în lanurile de cenușă și, sub lumina lăptoasă a norilor, în tăcerea Phreeriei FARC, doar urletele îndepărtate ale haitelor de cîini sălbatici mai pot fi percepute, la limita acuității auditive, bruiate de plescăielile cu care cei trei ghemados își rumegă frunzele de quiho amar.

Nici măcar adierea vîntului nu mai mișcă, pentru moment, valurile oceanului de cenușă, fiindcă aici, curenții calzi se izbesc de cortina de aer rece, înălțîndu-se direct pe verticală.

„Zona unde vînturile au căzut", se numește teritoriul de Phreerie de sub cortina de nori a FARC.

Dintr-o dată, Oxus se cutremură, străbătut de un fior necunoscut. Și, înălțîndu-și ochii către înalt, ridică mîna, arătîndu-i bătrînului zarea.

Quingaguh aprobă din cap.

Străbătînd cerul de la un orizont la celălalt, o spărtură de lumină intensă deschide firmamentul, și prin uriașa crevasă formată s-a prelins din înalturi un fald unduitor și diafan de curcubee străluminate.

Figurile celor trei ghemados, transpuse, deveniră fluorescente, irizînd în tente verzi, aurii, albastre şi sîngerii. Oceanul de cenuşă al Phreeriei se aprinde şi el în ruguri sfredelind privirile cu toate nuanţele spectrului, pînă în plajele extra- spectrale presionînd direct neuronii pînă dincolo de pragul senzorial.

— Se sfîşie vălul maiei, şopteşte Quingaguh. Aşa se spune în depresiunea Deçepsion.

Oxus, cuprins de un frig interior, tremură din toate încheieturile. Dinţii îi clănţăne în gură. Şi, în iluminaţia mirifică exaltînd parcă din materia pămînteană a firii, toate amănuntele Phreeriei ies la iveală ca într-o spectrografie nemaivăzută : picăturile de sudoare din părul încîlcit al tînărului sălbatic scînteiază asemeni pietrelor preţioase, diademe de rubine şi smaragde le împodobesc tuturor frunţile ridicate spre cer şi, din ei, radiază aure de plasmă ionică reverberînd împrejur în aerul volatil ca eterul.

La noi, în Valea Deçepsion, se spune că ori de cîte ori Vălul maiei se sfîşie undeva, vesteşte Fiinţa de trezire a unui nou Kam.

Quingaguh îi pune tînărului sălbatic mîna pe braţ, făcîndu-i semn cu capul către Oxus.

Acestuia i se zbîrlise blana albă de pe creştet într-o creastă tremurătoare. Nările i se umflaseră. Respira adînc, aşa cum respiră Verticalii în somn. Ochii îi scînteiau roşii, adînci, parcă lipsiţi de pleoape, cu irişii dilataţi cît întregul glob ocular. Faţa lui Oxus părea sculptată în lemn. Colţurile obrajilor i se ascuţiseră tăioase. Pielea îşi pierduse porozitatea, asemenea fildeşului.

Sub cataracte de lumină revărsîndu-se de deasupra ca o perdea ale cărei falduri diafane mîngîiau Phreeia, perspectiva s-a deschis pînă la punctul de curbură al planetei, şi dincolo de cascadele de foc sacru revărsate mut peste ei.

de-acum erau imuni la foc !
de-acum oricare dintre ei putea stinge flacăra
vie, fără să mai sufere ! înfrăţiţi cu focul
întru Focul Ceresc al acestui văl de legămînt !
puteau bea apă de foc viu fără ca ea să-i
mai ardă sau înfierbînte, lucizi, limpezi,

transparenți, ca apa cestui foc! puteau
ține cu mîinile goale cărbunii aprinși,
purificați de ardere prin arderea aceea mai
presus de fire! puteau respira, fără să se
înece, fumigația chifului de quiho, mai
amar decît somnul și mai îmbătător decît
moartea, fără să se mai amărască de focul din
el, purificați de Focul Focurilor! trecuseră
dincolo de Inițiere, și beția, minciuna, suferința
și moartea nu-i mai puteau orbi cu
vălul maiei, sfîșiat asupră-le, fluturînd
zdrențuit, fiindcă trecuseră dincolo de Amăgire

și, dincolo de cascadele de foc multicolor prăbușindu-se mult asupră-le într-o scînteietoare îmbăiere, se zăreau stelele cerului pînă în străfundurile spațiului Fără Hotar, sateliții și stațiile geo-staționare, oglinzile parabolice focalizînd asupra polilor libația din pocalul preaplin al Astrului feței de lumină, torenți de foc din înalt întru Viața întoarsă din Moartea înghețată a nopții celor șase luni de umbră învăluînd Căpățîna gigantică a guguloiului de piatră frămîntată cu mîinile goale și negre și modelată de ghemadoșii lumii acesteia părăsite în Univers într-un chip menit să le arate Celor de Sus, din Înalturi, suferința pe care o îndură cei de aici, din Phreeria de quiho, scufundați în mocirla mlaștinii N din Valea Deçepsion, din adînca Vale Deçepsion în care ne zbatem.

Ochii sfredelesc dincolo de vălul maiei prin sfîșierea de lumină, și disting Condorii din slavă sclipindu-și penajul metalizat, săgetînd, liberi, intermundiile pustii ale Nemărginirii.

ALTITUDINE 700. VITEZA DE ZBOR 10,7 × 16.

COORDONATE PE A DOUA ORBITĂ GALACTICĂ 22 × 5 × 31.

Zboară! Nu te teme! Desprinde-te! Ești liber!

Cu ochii scăldați în lacrimi, Oxus rătăcește peste tundra acoperită de quiho, și ochii lui răzbat pînă departe. Pînă aici, și aici devine Aici, eternul Aici. Ochii sînt liberi de vălul maiei și-l pot purta: aici — Aici — mai departe.

Numai să vrea! O voință mai presus de *a vrea*.

Numai Verticalii sînt capabili de Voința mai presus de voință. Numai ghemadoșii pot risca mai presus de Risc. Numai Yamana e mai întreprinzător decît Întreprinderea însăși. Numai Angekok izbîndește.

Oxus ține ochii închiși, dar vălul pleoapelor nu-i mai stînjenește văzul.

Elik zărește prin pleoapele închise, prin lucruri, prin lut, prin timp. Fiecare viețuitoare a Phreeriei i se dezvăluie asemeni unui bulgăre de lumină. Haitele de cîini sălbatici aleargă prin desișurile de quiho, urlînd, cu blana zbîrlită pe spinare, și Oxus urlă și el prelung către ei. Cîinii se opresc din fugă și ascultă. Și Oxus urlă.

Menerik!

Pe Oxus l-a atins Wakanda.

El s-a cățărat pe vălul de lumină al cortinei sfîșiate a maiei pînă la Oki.

Cel care, cuprins de Meryak, este Elik, Are ochi și Vede.

Cel care se cațără pe Arborele din creștetul Căpățînii, pînă la Cer, va fi un mare Yekamuș!

Quingaguh îngenunchiază alături, și, parcă îl aude pe sălbaticul Yamana rostind cu voce adîncă „Hernan".

Oxus tresare, zguduit de un spasm teribil. Nu poate ridica pleoapele, fiindcă fața-i e cioplită în lemnul Arborelui Cel Mare. Ochii îi sînt de lemn.

Cîinii sălbatici ai Phreeriei îl cheamă din adîncurile Phreeriei, și Oxus le înțelege graiul. Păsările și greierii care fluieră și scîrțîie în quihoul văii Deçepsion dialoghează cu el, și Oxus le răspunde cu țipete, mîrîituri, urlete și țîrîituri.

Phreeria i se adresează pe limba ei, și Oxus înțelege fiecare cuvînt al Phreeriei, și-i răspunde.

Condorii din înalturi vorbesc între ei, și Oxus îi aude.

ALTITUDINE 600. CURENȚI ASCENDENȚI. VITEZĂ $6 \times \times 24^{15}$. COORDONATE SPAȚIALE $2 \times 27 \times 25$. SE TRECE PE ULTIMA PISTĂ DE PLANARE LENTĂ. VEDERE ÎN BANDĂ DE FRECVENȚĂ A EMISIEI ATOMULUI DE HIDROGEN. SUPORT FIZIC: BARIONI Ω^{-1}.

O turmă de orci aleargă grohăind prin lanuri, urmărite de ghemados cu ciomege de piatră. Orcile grohăie. Își

strigă către Oxus suferința. Orcile grohăie, alergînd dureros pe labele scurte, cu degete cartilaginoase, unite între ele cu pielițe străvezii — atavisme aquatice anacronice în Phreeria uscată, de cenușă, unde apa se extrage de la mari adîncimi, cu pompe eoliene.

— Ce se întîmplă cu mine? Ce am pățit?

Figura brăzdată de riduri adînci a bătrînului, aplecată ca peste o fîntînă.

— Nu te teme. Sîntem alături de tine. E Qaumaneq. Încearcă să zbori. Poți zbura.

Mîna ghemadosului, fierbinte, pe brațul de lemn al lui Oxus. De dincolo de buzele de lemn, strînse într-o linie dreaptă, răzbat mîrîituri metalice. O incantație murmurată cu buzele lipite.

Mîna de lemn scoate cu mișcări mecanice cip-jokerul din buzunar. Lama de metal organic sclipește de lumini multicolore, ca o oglindă. Tăișul teribil trece lent peste fața de lemn, se freacă de gîtul de lemn, se îndoaie, elastică, apăsată de brațul de lemn, dar nu lasă nici o urmă. Metalul nu mai poate răni materia din care este alcătuit Oxus. Și cînd vîrful fin se agăță în colțurile de lemn ale ochilor, lama, curbată o clipă, scapă brusc, vibrînd sonor, asemeni unei coarde.

Unui Yekamuș cuprins de menerik nu i se poate pricinui nici un rău. Focul nu îl arde, apa nu îl îneacă, frigul nu îl îngheață. Picioarele îl poartă mai iute decît viețuitoarele Phreeriei.

El poate vîna cu mîna goală. El poate sugruma ursul alb.

Yekamuș se întoarce prin timp spre a se întîlni cu Ayu-Toyon, Absentul.

Quingaguh își scoase de la gît colanul de piatră maleabilă și îl desface în două, scuipînd pe el zeamă neagră quiho. Îl frînge în două și îl frămîntă cu mîinile cu unghii late, negre, crăpate. Și piatra se întărește în două batoane scurte.

Luînd în mîini bastoanele de piatră, Quingaguh se duce pînă la marginea drumului de plexită și, ridicîndu-le, deasupra capului rotund, pînă la cer, bate cu ele rar, alternativ:

Tap-tap-Tap-tap.

Plexita pufnește sec sub loviturile ciomegelor de piatră.

Buf-buf. Buf. Buf-buf.

Dar treptat, vibrația repetată rar intră în rezonanță, surd, cu materia elastică, masivă.

Bum. Bum-bum.

— Vino și tu și ajută-mă să-l Trezim, îi spune Quingaguh tînărului sălbatic

Acesta își prepară colanul de piatră.

Cerul unduie, pulsînd multicolor într-o realitate mai fantastică decît orice vis. Tînărul sălbatic îngenunche alături de Quingaguh, și bate cu ciomegele de piatră în plexita drumului.

Și plexita prinde a hui profund sub loviturile neîntrerupte acum ale celor doi sălbatici.

Burururu rum bum bum, bum bururu rururum !

Plexita vuiește adînc de ritmul ascuns al unei inimi cît lumea, care-l face pe Oxus să mîrîie mai tare, în vreme ce ghemadoșii bat continuu în materialul plastic din care țîșnesc fulgere prelungi, descărcînd spontan excesul de energie electrostatică în atmosferă irizată.

Phreeria auie de pulsația plexitei lovită cu ciomegele de piatră ale celor doi sălbatici. Și, de undeva de dincolo de curbura Căpățînii de piatră a planetei, ca dintr-o depărtare fără de sfîrșit, răzbește, întîi vag, sub pragul liminal, apoi din ce în ce mai cert, ritmul unui alt inel de plexită înfășurînd în chingile de plexită Căpățîna Titanului de piatră orb și mut.

Rum, dhum du dum du dum dhurm.

— Auzi ? strigă Quingaguh, ridicînd spre cer fruntea transpirată. Ne răspund !

Un zîmbet de fericire îi încrețește ridurile creponate ale ochilor.

— Ne răspund ceilalți Kam, de pe cealaltă față a lumii !

În clipa aceea, mîrîind, Omul de lemn s-a ridicat, scuturat de spasme, și a prins a dansa. Mai întîi cu mișcări nesigure, clătinîndu-se. Apoi din ce în ce mai năvalnic, contorsionîndu-se, străbătut de influxul valului de Cîntec.

Oxus dansează.

— Așa ! îi strigă bătrînul, trăgînd cu coada ochiului spre el și ințetindu-și loviturile. Așa. Desprinde-te ! Zboară !

Mugetul tam-tamului de piatră se ridică din coardele de plexită ale Capului de piatră, sfîșiind vălul maiei

Și Oxus, cuprins de Qaumaneq, dansează.

2. Elik !

Dincolo de Căpățina de piatră Mare frămîntată cu sculpat de quiho de ghemadoșii Phreeriei (să vadă cei din înalturi cîtă suferință este în Valea Deçepsion), se ridică din valuri Creasta de Piatră a Căpățînii. Labradorul, scăldat în razele soarelui galben, nepolarizat, își arată Phreeriile Țării lui Baffinn sub Dorsala Lomonosov ridicîndu-se asemeni spinării întunecate a unui dinozaur pînă la 7 000 de metri, în înalturi.

Elik !

Pe marginea drumului de plexită, fantomele a doi eschimoși de fum, cu ciomege de piatră, bat tam-tam, ridicînd pînă la cer mîinile mari, cu palmele negre de lut. Frații noștri ghemados de pe Lumea Cealaltă.

Împrejurul intrărilor în lumea lor de piatră din adîncuri, forfotind într-o agitație de ne-înțeles, frații și surorile noastre ghemados de pe Lumea Cealaltă !

Elik !

Inelul de plexită pulsează neîntrerupt

Drururururururu drurururururururum

Vălul maiei, sfîșiat, își unduie faldurile prin Univers lăsînd cale deschisă ochilor, pentru o clipă, pînă Dincolo, în Informația Recesivă.

De aici, de unde se zbate, traversat de ritmul Cîntecului de plexită al Căpățînii,

de aici, din valea numită Deçepsion,

la două mii de kilometri de Polul Inaccesibilității ! Oxus se ridică peste podișul Rollick-Kenyon, trece peste podișul Yoerg și podișul Dyer, peste depresiunea Shetland în zbor,

Phreerii, Phreerii de quiho :

planta-Porții !

alga-Poartă

răsărită sub apele Oceanului

cînd s-au

retras,

peste dorsala Țării de Foc.

mai departe! spre Nord
peste
Zonele de Conflict Major, cu mocirla mlaştinii N,
mai departe!
pînă pe cealaltă parte a Căpăţînii,
peste Ţara lui Boffinn,
pînă la Dorsala Lomonosov,
ca o creastă
şi mai departe!

Pante abrupte — ţărmuri mîncate de fiorduri — locuri cîndva sub mii de kilometri de gheaţă împingînd platforma continentală sub apele Oceanului.

„Ce se întîmplă cu mine?"

„Nu te teme! Ridică-te, Angekok! Suie-te pe Arborele Lumii pînă la Hila, şi adu-i la cunoştinţă suferinţele noastre de aici, din Valea numită Deçepsion!"

Cei doi sălbatici bat cu ciomegele de piatră în plexita autostrăzii, cu patimă, cu furie.

„Suie-te pînă la Tangri, pînă la Tangara! Chiar de-ar fi să arzi pînă la cenuşă în zborul tău, chiar de-ar fi să mori şi să ajungi la el fără carne pe oase, fără ochi între pleoape, fără gură, fără sînge, fără oase chiar! Cheamă-l înapoi pe Ayu-Toyon, care va aprinde iar flacăra din cenuşa stinsă a vetrei, care va re-face iar oasele şi carnea, şi sîngele, şi lumina, şi căldura, şi Speranţa! Cheamă-l pe Ayu-Toyon! Nu te agăţa de cele ale lumii! desprinde-te!"

Imaginile se îngrămădesc împrejur şi anii alunecă printre degete ca nisipul plajei pustii a clepsidrei. Vălul maiei se sfîşie.

Un val de ghemados pogoară spre sud, străbătînd mlaştinile către Terra de'l Fuego. Un stol de desdichados latini, zdrenţăroşi, traversează dorsala abia ivită din Ocean, către Ţărmul Făgăduinţei, către Lumea Nouă a 'hreeriei, abia zvîntată de sorii-reflex cu lumină polarizată.

Phreeria. Un pămînt sălbatic, potopit de algele adîncurilor, adaptate, sub radiaţia cosmică mutagenă, la condiţiile

de climă și sol ale noului continent: quihico: planta Porților către o Lume mai bună: El Paraíso en el Nuevo Mondo!

— Ha sentito el Requerimento! își spun între ei ghemadoșii adunați în turme emigrînd tot mai la sud în inima continentului pustiu.

El Paraíso en el Nuovo Mondo! Una isola muy hermosa.

Acolo unde Marile Puteri încetează să existe. Acolo unde nu există Monopoluri și Trusturi, Bănci de Credit și Proprietăți, Datorii Externe și Import de Capital, Război și Acțiuni de Descurajare, Arsenaluri și Societate de Consum

El Paraíso en el Nuovo Mondo.

Una isola muy hermosa.

Tratatul Antarcticii, semnat la Washington, la 1 decembrie 1959, interzicînd crearea de baze militare la sud de paralela 60.

În Phreerie nu sînt baze militare și este interzisă depozitarea, experimentarea sau proliferarea.

El Paraíso.

Schimbul liber de date științifice.

Trusturile Informundiei nu mai mistifică în scop propagandistic.

În Phreerie nu e „război limitat".

Convoaiele de ghemados adunîndu-și sufletele seara, împrejurul focurilor, să adoarmă, claie peste grămadă, cu zîmbetul pe buze, visînd Phreeria, el Nuovo Mondo unde, prin hățișurile de quiho, nu rătăcesc decît eschimoșii stabilizați de Tratatul din 1995, și haitele de cîini sălbăticiți în hățișurile fără sfîrșit.

El Paraíso.

O zi eternă, încălzită de sorii polarizați de oglinzile orbitale.

El Paraíso, spre care poporul de ghemados își tîrîie pașii în exod, peste Dorsala de'l Fuego — pămîntul unde s-au despărțit apele de ape — Izraelul Neamur'lor.

Zboară Oyuum! Fii un adevărat Senin, un Bö, un Tadibey. Auzi cum cîntă Pinga? Aceasta este rugăciunea de Pinga, să-ți trimită o femeie cum n-a mai fost alta, care să te însoțească pînă la Ayu-Toyon, Absentul care ne-a uitat în ghearele lui Arsan-Duolai al Adîncurilor.

Du-te şi aminteşte-i lui Ayu-Toyon că pe lume e noapte şi frig, că soarele s-a stins de cînd a plecat el, uitîndu-ne aici, singuri în ghearele vicleanului Arsan-Duolai.

Du-te, Angekok, şi descrie-i suferinţele noastre!

Spune-i lui Ayu-Toyon că Arsan-Duolai e învingător aici! Că minciuna şi împilarea ne-au copleşit! Că noi, Cei Mai Curajoşi Şi Mai Fericiţi, sîntem mai prejos decît cîinii Phreeriei şi decît viermii de pe cadavre! Că trudim din greu, dar că roadele muncilor noastre se irosesc în van, hrănind bunăstarea oarbă a lipitorilor mlaştinii de mocirlă. Lipitori supte, la rîndul lor, de păduchi şi căpuşi de lipitori, şi de căpuşi de păduchi, şi de alţi vampiri, încă şi nemai-văzuţi, care sînt blestemul neamurilor încălecate.

Spune-i că am ajuns sau fiare de pradă, sau vite de povară.

Spune-i că nici nu mai avem voie să ne numim între noi, şi nici nu mai sîntem OAMENI.

Că pe Pămînt, ceea ce este de prisos şi prisoseşte, sîntem noi. Şi că noi ne înmulţim şi ne ucidem unii pe alţii.

Spune-i.

Spune-i că dintre noi, Cei Mai Buni şi Cei Mai Frumoşi, sînt sacrificaţi.

Şi că Răul triumfă.

3. Cu şiroaie de picături sărate şi negre scurgîndu-i-se prin cutele adînci ale feţei, Quingaguh izbeşte neîncetat în plexita duruind a autostrăzii, ridicînd mîinile cu ciomegele de piatră pînă la cer.

Sălbaticul cel tînăr, cu trupul tatuat multicolor, bate alături de el în plexita sonoră, ridicînd mîinile cu ciomegele de piatră pînă la cer.

În vreme ce, de Dincolo, de pe Faţa Nevăzută, răspunde, în contratimpuri, Requerimento, chemarea.

CAPITOLUL VI

FARC

1. Camionul a oprit în poligonul de beton de lîngă Hangar. Wund coboară, ferindu-și capul de aripa portierei ridicată răsfrînt.

Abia cînd ajunge afară îl zărește pe Grosmaster, Maestrul de Ceremonii, venind către el prin ninsoarea abundentă.

Grosmaster e urmat de o matahală cu țeasta lucind de siliu și metal.

Undeva, departe, abia răzbind prin ninsoarea deasă, se aude un puls neîntrerupt, ca un tam-tam adînc, de dincolo de lume.

— Grosmaster, se prezintă Maestrul de Ceremonii, strîngîndu-și împrejur, cu un gest reflex, combinezonul autonom larg cu însemnele Zborului pe epoleți.

Adaugă, arătînd cu un gest vag spre namila din spate:

— Kregoritip.

— Wund, se prezintă Magistrul, sec.

— La dispoziția dumneavoastră, excelență.

Este imposibil de priceput ce anume poate determina un hirslandez de rangul acestuia să se aventureze pînă aici, deși, desigur, o asemenea vizită onorează...

Kregoritip, nemișcat în vîntul mușcător care învolburează ninsoarea abundentă, își sticlește siliul și metalele în lumina îndepărtată a reflectorului de la intrarea în Sediu.

— Să ne grăbim, rostește Wund cu voce aspră. Nu am pe mine combinezonul cu autonomie și mi-e frig.

— Scuzele mele, murmură uluit Maestrul de Ceremonii. Nu mi-a trecut prin minte una ca asta...

Kregoritip își desface aripile lungi ale mantalei, făcînd paravan înaintea vijeliei. Pelerina cu însemnele Zborului se zbate, umflîndu-se pe trunchiul de oțel și pe brațele desfăcute, apăsată de o forță teribilă, dar Kregoritip își urmează calea neabătut, protejîndu-i pe cei doi pînă la Sediu.

Deasupra intrării, pe jumătate îngropat de nea, tronează Semnul Ordinului, stilizat indescifrabil — un model de metal, gigantic, mai înalt decît patru Verticali. Şi numai luînd Semnul drept termen de comparaţie, se poate intui amploarea ciclopicei construcţii.

Semnul Ordinului, cu toată masivitatea sa, abia dacă se ridică pînă puţin sub luminiţele îndepărtate ale primului cat.

2. — Şansa, ori, mai exact ne-şansa ca doi *Yamana de sticlă* să-şi interfereze traiectoriile este infinitezimală, rosteşte Wund glacial.

Lumina roşiatică emanînd din pupitrul central se prelinge pe feţe, deformîndu-le.

— 7,22 x 10^{-8}, precizează Kregoritip, cu voce derutantă, multiplă.

— Zero ! precizează Wund, tăios. Zero !

Grosmaster aprobă din cap.

— De aceea sînteţi aici. Conform calculelor preliminare, acesta este unul dintre punctele posibile de contact. Dar nu va exista nici un contact. Depistaţi. Ajutaţi să rămînă ceea ce sînt : ghemados. Nimeni. Nimic.

— La o foarte măruntă diferenţă de variantă, nenorociţii ăştia ar fi putut... murmură, parcă emoţionat, Grosmaster.

— Zero, rosteşte Wund încă o dată, plictisit.

— Dar dacă... rosteşte Maestrul de Ceremonii, întrerupîndu-se însă şi muşcîndu-şi buzele.

Wund îşi îngustează ochii, ceea ce conferă figurii sale aspre o notă de viclenie.

Simpla vedere a lui Wund făcea să îngheţe sîngele-n vine oricărui reprezentant al G şi W, fiindcă în spatele fineţii şi diplomaţiei sale îngheţate într-o mască de zîmbet fals, se citea săpat cu litere de foc TAUTONIKE ! Srigătul irupînd din miliarde de piepturi călite, pe întregul Pămînt, din Cosmos răspunzîndu-i ecoul repetat din orbită de quantică galactică în orbită de quantică galactică, şi din Metagalaxie în Metagalaxie, de populaţiile staţiilor orbitale sau cu autonomie împingînd sistemul solar pînă dincolo de orbita lui Pluton - cel - la - care - lumina - zilei - ajunge - doar- -ca - o - noapte - adîncă - în - care - soarele - de - amiază- nu - este - decît - o - stea - de - mărimea - a - doua - pe -

cerul - pustiu, traversînd Galaxia, și revărsîndu-se în Fluviul de Întuneric ce înconjoară Marele Sistem, dincolo de cortina de foc a Quasarilor celor mai îndepărtați, quasarilor mai masivi decît milioane și milioane de galaxii cît cea A Laptelui, în care Planeta, nu e decît un cristal de siliciu pe plaja Oceanului. ([1])

Grosmaster își alege cu grijă cuvintele care să dea haina logică Ideii sale, formulînd-o cît mai prudent cu putință.

Dacă, spune el, sfidînd probabilitatea infimă, totuși s-ar întîlni — nu doi — ci trei *Yamana de sticlă?* sau dacă s-ar căuta unii pe alții, încunoștiințați oarecum de existența lor concomitentă spațio-temporală? Ce s-ar întîmpla, dacă pentru o zi, o clipă, o unitate oarecare de timp, ar rămîne la un loc, adunați, trei, patru, sau chiar toți cinci?

Wund zîmbește, cufundîndu-se într-o concentrare ironică.

Dacă noaptea cea mai adîncă s-ar întîlni la un loc cu miezul de zi, răsăritul cu apusul, ceea ce vine cu ceea ce pleacă, ceea ce a fost cu ceea ce va veni mai apoi?

— Și totuși, insistă Grosmaster, jignit de felul în care era tratat, și totuși, excelență — sînt și eu un Magister — desigur, nu de talia dumneavoastră...

— Nu ești nimic, șuieră Wund. Abia acum văd eu cît de nimic ești... Nu ești nimic, oftează Magister Wund, pe gînduri.

Lui Grosmaster îi fuge sîngele din obraji.

Există, totuși, eclipse și la ora prînzului, nu?...

Și Wund clătină din cap; „Nu, mai studiază, dragul meu, geoclimatologia morfologică a planetei și regiunii în care ți-a fost dat să viețuiești! În Phreerie eclipsele nu pot surveni, la ora „prînzului" niciodată în cele șase luni de zi ale soarelui cu lumină nepolarizată. Kregoritip poate demonstra chiar și unui anti-talent în matematică de ce șansa lui 3y este imposibilă, 4 și 5 ies complet din calcule.

Zece la puterea a zecea la puterea a zecea la puterea minus patru reprezintă un ordin de mărime a cărui șansă este mai îngustă decît îi oferă spațiul istoriei materiei în galaxia noastră.

([1]) — viziune poetică de morfologie cosmică necorespunzătoare cu datele reale ale astronomiei. (n.a.)

Şi Grosmaster îşi cere scuze, zîmbind umil şi înclinînd fruntea smerit, promiţîndu-şi în sinea sa că, dacă-i va sta vreodată-n puteri să ajute la împlinirea unui miracol de probabilitate, nu o să stea nici o clipă la îndoială, chiar dacă evenimentul respectiv ar fi urmat instantaneu de sfîrşitul lumilor, înainte de acesta nedorindu-şi nimic altceva, ca să poată sfîrşit fericit, decît ocazia *să-i frigă o carboavă după ceafă acestui Wund*, zicîndu-i : „iată, cretin mic şi obraznic, ce înseamnă cifra ta de Ordinul zece la puterea a zecea la puterea a zecea la puterea minus patru, care depăşeşte în improbabilitate istoria materiei în galaxie"...

3. Undeva, departe, se aude pulsul neîntrerupt al unei inimi de plexită.

Sub bolta albă a norilor, ninsoarea se prăbuşeşte torenţial, transformîndu-se la contactul cu solul, într-o clisă groasă ce se prinde de picioare în guguloaie grele, clefănitoare.

Lîngă îngrăditura de sîrmă ghimpată, agitată puternic de vifor, stau pe vine trei ghemados ale căror zdrenţe fluturate de vînt par aripile unor păsări de cenuşă, străfulgerate din înalt.

Cînd frunzele de quiho din preajmă ating, împinse de vînt, sîrma gardului, prin aerul vînăt se produc descărcări albastre, ionizînd atmosfera.

Quingaguh îşi drege glasul răguşit.

— De ce insişti să intri aşa, cînd în FARC nu există nici un fel de control. Poate veni oricine, poate pleca oricine. Este întotdeauna de lucru pentru fiecare, după pregătire şi după capacităţi.

Oxus rîde scurt, aspru.

Chestiile astea ţin la nişte ghemados ca voi, dar nu şi la un megalopolitan urmărit pentru crimă şi infracţiuni de viol al stocului de cifruri de control al populaţiei.

— Nu înţeleg, spune bătrînul. Nu pot urmări ideile din spatele vorbelor tale.

— Ştiu, zice Oxus, scuturîndu-şi zăpada de pe umeri. Există şi alte modalităţi de identificare. Nu e nevoie să te întrebe cineva de unde vii şi cine eşti. Fiecare are un cod — parametri specifici-cifre. Numele sînt pentru alde voi, pentru ghemados. Operăm cu ele cînd ne prezentăm unii altora, ne întrebăm şi ne răspundem ce-am făcut, ce-am în-

vîrtit, ce ne place, ce vrem. Dar, fiecare dintre noi, sîntem seturi de cifre într-o memorie. Noi între noi, ne putem minți, preface, schimba numele și identitatea. Dar exprimați în cifre, numele și identitățile noastre nu mai pot fi ascunse Iar eu trebuie să intru neidentificat în FARC, pentru a-l putea parazita. Înțelegi?

— În FARC nu-i interesează de unde vii și ce-ai făcut. Aici pot intra și ghemados urmăriți și condamnați. FARC este un refugiu. Una isola muy hermosa.

— Rămîne de văzut dacă este precum spui, și dacă e așa, n-are nici o importanță cum pătrund eu în FARC. Important este să ajung înăuntru. Dar tu de unde știi cum e acolo? Ai cunoscut pe cineva care a lucrat acolo?

Quingaguh surîde blînd.

— Cine intră în FARC nu mai simte nevoia să-l părăsească. Nu pricepi? Es una isola muy hermosa!

— Și atunci de unde știi cum e înăuntru?

— Din prospecte. Uneori cad din cer peste Phreerie cutii de carton. Cutiile sînt bune să te încalți cu ele. Dar în cutii sînt Prospecte cu poze de Verticali îmbrăcați frumos și încălțați cu ghete de plexită. În Prospecte sînt imagini cu turme de ghemados care străbat Phreeria, traversînd peste ruina monorayului, pînă la autostrada de plexită pe care vin pînă la poarta FARC, unde pătrund prin L'Apuntamento, și li se dau haine, și mănîncă la popotă, și muncesc. Pozele sînt colorate strălucitor și se numesc Prospecte, și au chenare negre pe care scrie FARC, FARC, FARC..

— Am înțeles... murmură Oxus.

Acolo, în Prospecte, FARC arată cum poate ajunge orice ghemados Condor.. Oricine poate ajunge Condor. Și Condorii sînt Liberi. Condorii pot face orice. Nimeni nu se leagă de un Condor, care are femeia lui, și care, mai ales *are Armă*, cu care își poate apăra oricînd Libertatea, impunînd-o oricui.

— Eu voi sări peste îngrăditură, spune Oxus.

— Dacă te atingi de sîrme te faci scrum.

— Nu mă voi atinge.

— Cum?

— Sărind

Bătrînul estimează din priviri cei patru, cinci metri ai îngrăditurii.

— Bine, decide el. Vom sări şi noi.

— Nu, spune Oxus. Numai unul singur poate să sară fără să atingă sîrmele. Şi acela doar cu ajutorul celorlalţi doi. Eu voi sări. Voi veţi intra pe unde trebuie.

Cei trei se privesc în tăcere. Cu tot vuietul viforniţei, de undeva, de departe, răzbeşte pînă la el pulsul neîntrerupt al unei inimi de plexită, uriaşă cît planeta.

— Dacă există vreo terminală unde să-mi pot cupla interferatorul jockerului, am să fac tot posibilul să vă ajut. Dacă nu, va trebui să vă încredeţi în Prospectele lor. De fapt, ce însemnă FARC?

— Nu ştiu, zice Quingaguh.

— „F" cred că vine de la „Fabrik". O fabrică, dar o fabrică de ce?

Cei doi sălbatici nu-i răspund nimic. Părul tînărului, învolburat de viforul năpraznic, îl biciuie pe Oxus peste faţă cu sîrma lui aspră şi udă.

În sfîrşit, decis, îi aşază pe cei doi faţă-n faţă, cu unul dintre colanele de piatră transformat în bară. Îşi ia elan, bate cu piciorul pe pragul de piatră pe care sălbaticii îl ridică dintr-o zvîcnitură deasupra capetelor şi, înălţîndu-se prin aer, catapultat ca o creatură cu aripi invizibile, se dă peste cap pe deasupra îngrăditurii ca să evite atingerea, şi se prăbuşeşte de partea cealaltă a ei.

Cînd tălpile îi ating lutul clisos, alunecă, şi Oxus ricoşează, aruncat tumba de cîteva ori înainte de a plonja în mocirlă.

Cei doi sălbatici îi urmăresc evoluţia şi căderea, şi după o vreme, văzînd că nu se mai ridică de pe jos şi neauzind nici un sunet, Quingaguh întreabă:

— Eşti teafăr?

Oxus oftează greu, se mişcă, mormăie ceva, îşi pipăie picioarele, se răsuceşte din şold într-o parte şi-n alta, şi, pînă la urmă se ridică, scrîşnind:

— Cred că da.

Îşi scoate cipul din buzunarul de la piept al bluzonului din piele de drac, răsucit de cădere împrejurul trupului, îşi constată cu atenţie unealta atît de preţioasă, dezactivată prudent înainte de a sări, ca să nu cumva să dea de bucluc, dacă îngrăditura avea senzori electronici, şi, pînă la urmă,

convins că e în stare de funcționare, îl activează, declanșînd lama interferatorului : sclipire de metal organic.

În secunda aceea, dinspre Apuntamento răzbate un vuiet, și Oxus, strîngînd lama cip-jockerului și ascunzîndu-l cu grijă în buzunar, le strigă celor doi :

— Fugiți ! Faceți un ocol mare prin Phreerie și intrați ceva mai tîrziu pe unde trebuie !

— De ce urlă FARC ? i se păru că aude vocea fără rezonanță a tînărului :

— Am alarmat cu cipul sistemul de senzori.

O luară la fugă, unul către clădirile albe din depărtare, ceilalți către lanul de quiho.

Zăpada se cerne din slavă, și, de dincolo de vuietul de alarmă al FARC, răzbate pulsul unei inimi uriașe de plexită.

O felină uriașă, ucigașă, pătrunde în FARC, gonind peste mlaștina desfundată cu salturi largi. O felină cu ochi incandescenți și suflet necruțător.

„Merd !" i se păru lui Oxus că aude din spate vocea fără ecou a tînărului sălbatic.

Oprit o clipă în loc, Oxus privește în urmă și trage cu urechea. Dar nu se aude decît pulsul neîncetat de departe și nu se văd decît luminile postului de control alertat, agitîndu-se de-a lungul îngrăditurii de sîrmă ghimpată.

— Merd ! șoptește Oxus, rînjind crud.

4. Condorul mătăhălos cu combinezon autonom negru și cravată cu ac de aur cu diamant își șterge fața transpirată cu batista.

— Questo es il tuo nombre ?

Cînd rostește cuvintele, scrîșnind, cu voce inflexibilă, din gură i se revarsă vălătuci de abur alb.

— Ghemados.

Funcționarul robust ia o mărgică mată și o depune în amfiteatrul clipind multicolor. Deasupra intrării se aprind LED-urile verzui :

GHE...

— Poți intra !

...MA...

— A intrat, Jul. Este pe *punte*, spune Walther aghiotantul.

...DOS

Sălbaticul străbate coridorul de recepţie, în vreme ce pe display cifrele se înşiruie în rînduri ordonate.

— Hei, Walther, şopteşte Jul. Ia fă-i semn să stea o clipă!

Walther bate în peretele de siliu şi-i face semn ghemadosului să se oprească.

Sălbaticul cu păr vîlvoi şi colan grosolan împrejurul gîtului împietreşte ca o stană. Suplu, cu trăsături prelungi şi ochi întunecaţi, cu facies indiferent, aşteaptă. Blana i se învolbură împrejurul capului ca o coamă fantastică, roşie şi zburlită, de fiară.

— Vino să vezi! îi suflă Jul lui Walther.

Condorul se opreşte nedumerit. Pe monitor, în dreptul greutăţii corporale, cifrele displayului se şterg, se aprind, se şterg iar, nehotărîte parcă între 50, 70 şi 95.

— Cam multe defecţiuni în ultima vreme, trage Walther concluzia. Ieri alarmă falsă. Azi porcăria asta. Se întîmplă ceva cu Memoria Centrală.

Decizîndu-se, monitorul afişează greutatea: 61,500. Înălţimea 1,80. Harta papilară. Plus. Miros specific. Structura cromozomială Grad de contaminare (x 20 000). Cazier. Numele standard identificat AVALOR. Locul naşterii: Esland. Vîrsta 30. Transfug.

Computerul de control populaţional din Esland confirmă identitatea, recunoaşte persoana identificată şi acordă extrădarea.

— Părea ceva mai gras... mîrîie Walther.

— Ghemadoşii ăştia au o construcţie foarte derutantă, îl aprobă Jul. Dacă ar fi fost să ne luăm după aparenţe, AVALOR ăsta părea mai degrabă luptător ucigaş decît simplu excroc. Şi, totuşi, asta este. Computerele nu greşesc niciodată — ştiu ele mai bine ce se ascunde în spatele aparenţelor fiecăruia.

Cu mers elastic, cel identificat şi recrutat în Apuntamento părăseşte Coridorul de trecere. O felină uriaşă, ucigaşă, pătrunde în FARC pe Puerta Decepsion cu numele de AVALOR.

Undeva, mult mai departe, înaintea sa, un alt ghemados identificat drept SALERNO TRAFFZ, escamotor la staţia automată ENTHALPA, confirmat şi extrădat de staţie (mai cu

seamă că era dat dispărut de mai bine de trei ani), merge către Hangar într-un ritm mult mai lent decît tînărul tatuat care-l urmează, şi de către care va fi ajuns din urmă la intrarea în Colonie.

Şi altundeva, şi mai departe înaintea lor, la un automat de dueluri al terminalei popotei din sectorul Escudero, Oxus extrage lama de metal organic a interferatorului din fanta de intrare, stingînd imaginea de ansamblu cu autostrada de plexită pe care doi ghemados sălbatici înaintează către schelele şantierului, dincolo de care, în trepte concentrice din ce în ce mai înalte, se ridică paralelipipedurile alburii de beton-siliciu elastic al Coloniei din jurul Hangarului.

Relaxat, Oxus îşi trage aproape platoul încărcat cu preambalaje şi se apucă să mănînce cu poftă. Zoaiele i se scurg pe la colţurile gurii, de pe bărbie, pe piept.

După două săptămîni în care n-ai pus în gură decît iarba aspră de quiho, mîncarea caldă este o binecuvîntare, chiar dacă mirosul şi gustul lasă de dorit. Zoaie calde. Zoaie bune.

După ce te vei sătura, va trebui să-ţi faci rost de ceva mai acătării de îmbrăcat decît zdrenţele unor nădragi de piele sintetică decupaţi cu interferatorul deasupra genunchilor şi giacăi din piele de drac. Oricum, pe-aici nu-i cea mai recomandabilă vreme pentru tălpici de plexită.

Şi, după o baie la spălător, vom căuta dormitoarele cu cele mai refuzate femei din Colonie.

Gîndindu-se la cei doi sălbatici încă goi, care în clipa asta mai băteau încă drumul prin ninsoare, pe Oxus îl străbătu un fior.

Cei cu experienţă bogată îşi aleg întotdeauna femeile ocolite de băştinaşii Coloniilor. Acestea sînt cele mai grozave. Numai un idiot de băştinaş tradiţionalist şi îngrădit de tabuuri şi ritualuri stupide este în stare să lase aceste flori să se ofilească solitare, îngrămădindu-se ca tembelii pe vedetele zilei, sătule şi apeltisite ca sacii de dormit.

Pînă la femeile lor calde, rezervate de Oxus, cei doi ghemados mai aveau, însă, de străbătut tot drumul pînă la Colonie, prin ninsoare, rumegîndu-şi quihoul lor nesăţios şi fără gust, lipsit de calităţi nutritive, dar care te ţine pe picioare pînă te topeşti de viu, cu totul.

Lasă că o să vedeți voi ce viață se poate duce, ca fantomă, parazitînd FARG!

În vreme ce ăia or să caute pînă le-o veni amețeala pe sinior AVALOR și pe mister SELERNO TRAPEZ, de-o să se nedumerească tot echipajul de Control Statistic în care încurcătură de mațe de plastic au putut să dispară doi ditamai ghemados!

Dar, fiindcă tot veni vorba, ia zi, puișorule — hai, fii sincer, că eu nu te torn nimănui! — cum mama dracului poate cîntări o matahală ca tine doar 39 de pfunzi, cu tendința vizibilă de a mai scade chiar ceva dintrînșii? Fii sincer, nu-i așa că erai pe cale să-ți iei nițel zborul?

CAPITOLUL VII

FABRICA ARC ŞI COLONIA SA

1. Oxus se simţea în lagărul FARC mai la-el-acasă decît oricare dintre autohtoni. Îşi alesese adresa de recepţie a celei mai slab-cotate „sub 20“ din topul Căminului. Astfel nimerise peste „Startwan — golaveraj zero.“

Golaveraj zero? Auzi tu, golaveraj zero la 17 ani! Ce soi de idioţi or mai fi şi ăştia de pe-aici? Sau, cine ştie ce naşparlie o fi duduia asta ocolită de toţi! Trebuie păstrată oarecare circumspecţie... golaveraj zero...

Titulatura pompoasă de „rezervă“ era absolut improprie *dulapului* în care se ascundea Startwan. Lungimea 1,85, lăţime 2, înălţime 1,90. Ceea ce nu era capitonare, era masă rabatabilă şi closet rabatabil (ambele accesorii în poziţie operativă la momentul pătrunderii lui Oxus în încăpere).

Juna Startwan trona pe o pernă cubică, preocupată intens de un display (desigur, rabatabil şi el).

La auzul declicului uşii, fata ridică ochii întunecaţi exprimînd o uluire totală.

Startwan era, într-adevăr, cea mai anostă făptură de sex feminin din tot FARC. Slabă şi lungă, cu părul asemeni crizantemei, cu ochi de noapte, rătăcită într-un combinezon autonom prea larg, cenuşiu — Startwan părea mult mai mică în vîrstă şi mai nesemnificativă decît ar fi trebuit.

Golaveraj zero!

Pe display curgeau rînduri compacte de informaţie epurată de redundanţă. Nici măcar documentaţie tehnică — „fotografiază“ Oxus cu coada ochiului afişajul — asta trebuie să fie ceva de genul *filozofia ştiinţei*, sau *ştiinţe fundamentale* dacă nu şi mai rău: *sociomatică* sau *probabilistică statistică operaţională.*

Văzînd că *Operatorul de Flux* intrat îşi aruncă în fundul încăperii rucsacul, strecurîndu-se pe uşa „rezervei“ fe-

rindu-și capul de tavanul jos, Startwan îl întrebă neliniștită :

— N-ați greșit adresa?

Oxus o studiază cu ochi critic și ajunge la concluzia că, făcînd abstracție de amănuntele nesemnificative, Startwan aduce, oarecum, cu „mama" sa cea mai mică. Dacă ar fi avut formele ceva mai rotunde...

— Sînteți proaspăt sosit în FARG?

Oxus aprobă, încîntat de perspicacitatea golgeterei zero.

Răsuflînd adînc, Startwan începe să-i explice, cu voce plată, împingînd discret tronul cu vîrful piciorului în lăcașul său :

— Ați fost orientat de ordinatorul de recepție în mod automat la cea mai apropiată adresă de cod impară. S-a comis o eroare cu dumneavoastră. Spuneți-mi codul personal, vă rog, și am să apelez recepția să acorde re-distribuirea în funcție de opțiunea pe care o veți exprima.

— Ești cum nici nu mă așteptam mai bine, îi zîmbește Oxus, degajat, trîntindu-se la picioarele ei, direct pe „canapeaua" dușumelei capitonate.

Startwan se crispează, trăgîndu-și sub ea picioarele.

— Fii liniștită, nu-i nici o greșeală, se întinde Oxus pe spate, punîndu-și mîinile sub cap și privind-o intens, să se deprindă cu înfățișarea ei. Am ales adresa ta în cea mai deplină cunoștință de cauză. Doar că nu știam cum arăți, fiindcă am făcut comanda de la Popotă, și nu puteam cere portretul sau legătura directă pe monitorul de-acolo fără să stîrnesc suspiciuni și să încarc traficul de flux cu date suplimentare despre noi.

Startwan se foiește pe perna ei cubică și oftează, descumpănită, dacă nu chiar nemulțumită, cine știe...

— Ai făcut o alegere greșită, spune ea, privind estimativ la bărbatul lungit alături. Deși, zîmbește ea, îmbujorîndu-se, trebuie să recunosc faptul că ești cel mai grozav tip care s-a rătăcit în vizuina mea de cînd mă știu. Know-how nu mi-au mai călcat pragul. Ceilalți care-au mai nimerit aici erau sau de pe la construcții, sau străini îndrumați automat de recepție „pe căi greșite". Strîmbau din nas de cum dădeau cu ochii de mine, refăceau comanda și se cărau, fericiți că totul se termină curat și fără complicații.

— Iar tu ămîneai cu buza umflată! izbucneşte în rîs Oxus, plesnindu-şi genunchii cu palmele.

— Nu, îl contrazice Startwan; reţinută. Iar eu... răsuflam uşurată.

Oxus o fixează cu o mină de neîncredere în priviri.

— Ai probleme de adaptare?...

— Nu, zice Startwan. Sau, da! Da, am probleme de adaptare! se decide ea, roşind. Prefer... îmi place... ştii, fiind singură...

— Ei, zice Oxus, ridicîndu-se în capu' oaselor ca să ajungă să-i prindă ceafa cu mîna, ei, fetiţo, va trebui să faci un efort şi tu, vom face un efort amîndoi, va fi greu, dar, pînă la urmă... (Oxus schimbă tonul serios şi grav cu unul cald, prietenos) sper că ai să te obişnuieşti cu gîndul că mă vei avea musafir foarte multă vreme, de azi înainte. Fiindcă am de gînd să-mi fac bîrlogul în vizuina ta! (decide el cu o hotărîre de nezdruncinat).

— Bine, oftează Startwan. Ţi-o cedez. Deşi mă cam obişnuisem în rezerva asta. Stau aici de cînd aveam şapte ani...

— Nu, o întrerupe Oxus blînd, mîngîindu-i conturul feţei lungi şi fără sclipire, exprimînd nostalgia unei suferinţe lăuntrice adînci. Eu nu am nevoie de „vizuina ta", m-ai înţeles greşit, eu am nevoie de tine în vizuina proprie. Înţelegi?

Startwan ridică sprîncenele uluită:

— Încalci legile ospitalităţii, spune ea. Ştii că în Colonia FARC?...

— Cunosc legile, mîrîie Oxus, agasat, ridicîndu-se şi făcîndu-şi loc lîngă Startwan pe perna cubică. Pari o fată deşteaptă. Ce studiezi aici?

— Historimatică, zice fata, clasînd grăbită tema şi branşînd la emisiunea circuitului intern.

Pe ecran apare imaginea standard de la mare înălţime. Amfiteatrul de blocuri cenuşii, compacte, de beton-siliciu elastic, coborînd pînă la Favelas şi Şantierul de Construcţii din preajma Hangarului cu gură întunecată, mascată de o imensă foaie de pînză cenuşie.

— Dacă vrei să te ascunzi de mine, e dreptul tău, ascunde-te fără sfială. Deşi mie mi se părea, mai degrabă, un studiu de antropometrie statistică şi comparată decît unul

de Historimatică. Dar, precum ți-am mai spus, treaba ta! Te poți ascunde de mine fără grijă. Sînd discreția întruchipată.

Startwan își pleacă ochii. Are gene lungi, arcuite.

Oxus surprinde un tremur de încordare în trupul prelung, care se poate ghici osos pe sub combinezonul autonom prea lung.

— Sînt convins că dacă ai avea și tu un cip-jocker, ai prefera, ca mine dealtfel, să rătăcești prin apartamentele vecinilor din Cămin. Sau prin întregul FARG, zice Oxus, scoțînd cipul și declanșîndu-i lama interferatorului, s-o acupleze în terminala monitorului.

— Așa fără cip și fără experiență, încerci să-i înțelegi pe ceilalți din studiile astea seci de antropometrie și, prin ceilalți, să te înțelegi pe tine însăți, nu? Asta-i problema ta numărul unu... și e firesc să fie. Numai că noi, cei de prin Colonii, ne-am dezvățat de tot ceea ce e firesc.

Startwan tremură de-a binelea. Oxus cuplează interferatorul și solicită codurile cîtorva apartamente. Mai întîi nu găsește decît femei duelîndu-se pe displayuri și repetitores studiind Jocul Festiv. Apoi trece printr-un apartament gol, probabil nefolosit, fiindcă mobila se rezumă la terminala displayului cu senzorii „adormiți".

În sfîrșit, Oxus dă peste ce căuta: „apartamentul" unei *Campioane de top*. Tipa tocmai se distra grozav cu doi parteneri competiționali. Era veselie mare...

— Oho! rîse Oxus. Am nimerit într-un apartament de înaltă clasă! Fii atentă ce școală au!

Startwan, cu ochii înotînd în lacrimi, își mușcă buzele. Izbucnește furioasă:

— Cine mai ești și tu? Unde lucrezi și ce învîrți? Ești Inspector, sau ce naiba ești?

Oxus o cuprinde pe după umeri cu mîna.

— Tu ce faci, cu ce te ocupi? o întreabă.

— Lucrez la Implementare! se zmucește Startwan, aruncînd scîntei din priviri. Cine-ți permite să încalci legile ospitalității? Folosești pe teritoriul Coloniei o chestie ca asta... (arată ea scîrbită cip-jockerul), încalci legea cea mai elementară a Discreției...

— Da, recunoaște Oxus, blazat. Sînt un parazit. Hai, dă alarma! Hai, fă gălăgie! La tine în rezervă a pătruns un parazit, o „umbră informațională" care profită de munca tu-

turor, parazitînd Colonia cu un translator-fals, încălcînd legile! Hai, curaj! Dă-mă-n gît! Şi, scrîşneşte el, o să rămîi aici, singură, pînă o să te apuce bătrîneţile!

Startwan îl priveşte, perplexă.

— Nu glumeşti?

— Cu ce, cu „bătrîneţea"? o întreabă Oxus, fără patosul retoric de mai înainte.

— Nu... cu „parazitul", „fantoma informaţională" translatorul-fals...

— Tu nu vezi? îi întinde Oxus cipul.

— Ce chestie... murmură Startwan, studiind instrumentul cu prudenţă şi înapoindu-i-l, parcă temătoare. N-am crezut că aşa ceva poate exista cu adevărat. Adică... nu-mi închipuiam că poate avea cineva curajul să comită asemenea... crime. Lasă-mă, te rog, să mă uit mai bine la tine.

Se privesc, ochi în ochi, de aproape, de foarte aproape.

— Miroşi grozav, îi şopteşte Oxus, trăgînd-o spre el.

Cînd buzele li se ating, Startwan se fereşte, ca trezită dintr-o vrajă, împingîndu-l cu degetele zgîrcite, convulsiv, în piept.

— Lasă-mă, îi şopteşte, întorcîndu-şi capul.

— Poţi vorbi tare, îi spune Oxus. Nu sîntem urmăriţi. Monitorul, l-am programat să redea, pentru Controlul de trafic, scena pe care a înregistrat-o ieri. Uşa e blocată. N-are nimeni treabă cu noi.

— Poate, dar de iubit... să fie clar, nu! Ai înţeles?

— Da, răspunde Oxus calm. Am înţeles. E clar. O să ne ţinem în braţe la noapte (nici nu ştii ce grozav este să dormi îmbrăţişat!), o să ne frecăm, dar, la o adică, nu! Niciodată! Orice altceva, dar asta nu!

— Să te ia dracu'! izbucneşte Startwan în rîs. Eşti un ordinar!

— Nu! continuă Oxus, neafectat, cu seriozitate şi trăire. Niciodată! Mai bine... orice! Fiecare, în colţul lui...

— Nici pe simulatoare n-am pomenit pe cineva atît de ordinar ca tine. Eşti mîrşav!

— Da, o aprobă Oxus, cu convingere. Şi eu, uneori, mă mir de mine. Aşa e!

Cînd rîde Startwan îşi îngustează ochii şi, deşi figura capătă o notă extrem de expresivă, ochii-i rămîn trişti, stra-

nii, adînci, tragici, asemeni ochilor „mamei" celei mai mici, din îndepărtata tinerețe a lui Oxus. Un fluture-de-lumină îi joacă pe dinainte, și o crizantemă plîngînd cu lacrimi de sînge din găvanele goale, sub faldurile unui baldachin de nylon alb, la adresa de cod a Ordinului cu numele Oxus, anulat în Esland la data...

2. Două feline uriașe bîntuie Colonia.

ALTITUDINE 600. VITEZA 23,5 x 10^2. PLAFON DE NORI. ATMOSFERĂ DE LICHID VÎSCOS. CON DE PLEXITĂ — CUPOLĂ CU DIFERENȚĂ DE UNGHI DE REFRACȚIE DISTORSIONÎND EMISIA.

Phreeria se întrerupe la marginea inelului de plexită. Quiho și plexită. Pulsul neîncetat de departe zvîcnește sub plafonul de nori, amplificat ca de o cupolă.

ALTITUDINE 500. VEDERE ÎN PLAJA SPECTRULUI SONOR ȘI ÎN GAMA DE LUMINĂ NEAGRĂ. PLANARE OBLICĂ. PARAMETRI CARTEZIENI BC x ZK.

3. — A, iată și băieții! strigă cea cu păr blond și riduri fine încrețindu-i colțurile pleoapelor.

— Intrați, intrați! spune cealaltă, mai înaltă și bine proporționată, cu profil rotund și zîmbitor, împingînd la o parte brațul articulat și mobil al displayului terminalei pe care se străduiau să reia Ludus Solemnis, fără a înțelege nici una mare lucru din el.

— Ăștia au picat chiar acum din hreerie, șoptește Bati, cea blondă, către cealaltă.

— La ce secție veți lucra? încearcă Rial să înnădească o discuție.

Pentru un cunoscător, ceea ce nu e cazul, desigur, cu niciunul dintre cei doi ghemados din prag, veselia excesivă a celor două fete ar fi fost proba sigură a singurătății și tristeții lor reale. Dar fetele Coloniei FARC sînt complet altceva decît femeile Phreeriei, mirosind îngrozitor și tîrîndu-și după ele odraslele băloase, predispuse, ca și mamele lor, să-și facă mereu și oriunde nevoile. Bati și Rial își purtau trupurile acoperite cu combinezoanele autonome sclipind, și bluze ornamentale cu volane.

Bătrînul spune că îl cheamă Quingaguh, iar el — arată spre tînăr — n-are nici un nume, așa că spuneți-i cum vreți...

Bati se apropie să-i examineze tatuajul complicat și multicolor.

— Fantastic ! exclamă entuziasmată. Ce mască !

— Interesant, aprobă Rial, care se apropie și ea. Colanul din ce e făcut ? întinde ea mîna către colanul de piatră.

— Nu-l atinge ! strigă Quingaguh.

Dar era prea tîrziu. Rial ținea deja în mînă veriga de piatră elastică, întorcînd privirea nedumerită.

— Prea tîrziu... murmură Quingaguh.

Fata zîmbește blînd, cuprinzînd cu mîna trupul gol al tînărului.

— Ce frumos... șoptește ea. Și cît durează jocul ăsta ?

— Pînă la moarte, răspunse bătrînul ursuz.

Cealaltă fată trage o ochiadă spre ea și izbucnește-n rîs.

— Fie precum spui, răspunde Rial, fără să clipească.

Tînărul Yam îi ridică bărbia cu vîrful degetelor. Și cînd ochii verzi ai fetei se cufundă în ochii tînărului, Rial se simte cuprinsă de o ne-mai-simțită niciodată pînă atunci liniște și împlinire, dureroasă și grea ca sînii nesupți ai lăuzei. Rial înțelege că viața ei de pînă acum nu mai reprezintă nimic, și că, printr-un gest simplu, a pătruns în altă lume, cu alt trup și alți ochi — o lume înfricoșător de aspră și nemiloasă, crudă și tragică, dar în care ea nu mai era singură, așa cum fusese pînă acum și nu avea să mai fie niciodată. Alături de bărbatul acesta sălbatic — o felidă uriașă, ucigașă — venea către ea din adîncuri imemoriale Phreeria, cu lanurile de quiho și cu sacrificiile ei necruțătoare. O forță titanică, o inimă înghețată, de piatră vie, bătea de azi înainte și pentru ea, pentru cea care fusese mărunta Rial, și care nu mai era decît o particulă infrasocială infracelulară, infraatomică, pulsînd la unison cu Marele Întreg.

Lacrimile mari îi umplură ochii dintr-o dată, și Rial plînse, într-o clipă, toată durerea dintr-însa, rămînînd după aceea uscată, ca de lemn, o jucărie în spatele căreia, dacă ai fi privit prin fereastra irișilor goi, ai fi zărit o felidă uriașă, ucigașă, galopînd cu salturi nesfîrșit de lungi peste algele uscate de quiho ale unei Phreerii cît o țară, cît un continent, cît o Planetă, cît Universul.

— Bun venit! i se pare că aude glasul tînărului, mai volatil decît eterul, cuvîntînd cu ea pe limba spiritului pur, descărnat de mocirla impură a FARC, și a mlaștinii N, și a trupului, cîndva numit Rial, de azi înainte Nimeni.

Bun Venit.

Vocea de departe rezonează peste o crevasă de spațiu și timp. Și Rial răspunde:

Bine te-am găsit, dragul meu.

— Ce ai, ești nebună? o întrebă Bati, în șoaptă, dar cînd colega ei își întoarce privirile către ea, Bati încremenește, ne-mai-recunoscînd-o.

4. Oxus o ține în brațe pe Startwan, urmărindu-i alintările nelalocul lor la o făptură de talia ei.

— Lucrînd la secția ta de Integrare nu ți-a venit niciodată ideea să-ți faci un cip-jocker?

— Habar n-am în ce constă cip-jockerul ăsta.

— E un traducător. Un prelungitor care mimează etaje cu prioritate. Generația a șasea și jumătate, aproape kiborg. În spatele cip-jockerului stă un ghemodou, excrocul informațional,parazitul. Adică eu, Oxus.

— Încîntată de cunoștință!

Oxus o privește rînjind.

— O să conviețuim bine împreună.

— Da? Și dacă într-o bună zi, un alt nebun ca tine o să dea buzna aici?

Oxus devine serios.

— Adresa ta de cod este blocată. Peste cîteva ore, cînd ultimele fluxuri de inducție își vor amortiza ciclurile histerezis în memoria Centrală, vei înceta să mai exiști, cu anexa acestui corp al clădirii Căminului cu tot. Atunci vei deveni un ghemadou.

— Am auzit că pe la unele femei se mai fac și repartiții multiple... glumește Startwan.

— Da, confirmă Oxus. La cele vizitate de protipendadă. Dar eu sînt un simplu *Ordonator de flux*. Iar posesiunea în comun începe doar de la nivel republican. Ai auzit de Platon?

— Nu, recunoaște Startwan.

— Atunci n-ai cum să pricepi. Sexul este o problemă

minoră, în Criptocrație. Posesiunea este de castă. Pentru o femeie este cea mai mare onoare să fie promovată la nivel superior de generalizare. Atunci ea este socotită „castă". Ce-și poate dori mai mult? Dar rolurile astea înalte, Castaliene, nu-s de nasul uneia ca tine, cu golaveraj minus unu, în clipa de față.

Startwan își puse, zîmbind, capul pe pieptul lui.

— Cîte ore se lucrează la secția de Integrare?

— Patru. După aceea urmează activitățile de reglare de ton, ca să ne protejăm vederea. Acuitatea scade cam în jurul vîrstei de 22.

— Și atunci?

— Mutate pe munci mai ușoare.

— Aha! exclamă Oxus edificat. Aruncate la gunoi.

— Nu. Promovate.

— Da. Așa se spune.

Startwan îl privește cu ochi mari.

— S-ar putea să ai dreptate. Mecanismul de promovare al Coloniei este destul de derutant. Înainte de fiecare promovare, ești întîi destituit, retrogradat, tras la răspundere. Dacă te aperi, ești ras. Dacă îți însușești săpuneala și te înjosești, în raport cu cît te-ai tăvălit, cu atîta urci mai sus, după aceea. Dovezile de bună credință... Ori, în felul ăsta, nimeni nu-și poate da seama dacă o cădere este definitivă, sau e o promovare. Toți cred că a fost o promovare, și cînd colo...

— Cine lucrează în Șantier? Cine stă în Favela? o întreabă Oxus.

— „Promovații"? propune Startwan.

— Ar fi și asta o „promovare", nu?

Startwan rămîne cu privirile în gol. Apoi se cutremură:

— Să montezi vreme de zece ani cipuri pînă orbești, ca să fii „promovat" în mocirla Șantierului de Construcții...

— Să montezi zece ani cipuri și să nu-ți procuri un cip-jocker. Da. Groaznic...

Startwan rîde acru.

— Arată-mi și mie cum e făcut. De acord?

— Da, de ce nu. O să te învăț o sumedenie de chestii. Doar n-o să te las cu golaveraj zero într-o vizuină ca asta.., răspunde Oxus, zeflemitor.

— De ce-ţi baţi joc? întreabă Startwan cu un aer de reproş.
— Nu-mi bat joc. Glumesc, răspunde Oxus, ridicîndu-se. Trebuie să caut pe cineva.
Işi cuplează interferatorul.
— Nu mai e timp, spune Startwan. De altfel, şi eu, trebuie să mă pregătesc... Ne re edem peste o săptămînă.
— Ce zi e azi? o întreabă O us, aplecat peste monitor.
— Duminică. Week-endul s-a isprăvit.
— De azi înainte nu mai ai decît un singur drum de făcut: să-ţi procuri şi tu un cip-jocker.
Scoate interferatorul din Intrare, şi se întoarce spre ea.
— Vino să-ţi arăt despre ce e vorba.
— N-avem timp, suspină Startwan, Săptămîna începe..
— Ai încredere! Este timp suficient! Ţine asta! îi întinde el o frunză de quiho. O să dilate percepţia timpului.
— De unde o ai? întreabă Startwan, întorcînd frunza de quiho între degete.
— Treaba mea, răspunde Oxus. Tu rumegă quihoul şi fii atentă la cip-jocker. Dacă te grăbeşti, avem vreme să contribuim şi la creşterea golaverajului tău la minus doi, ce zici?
— Fir-ai să fii! surîde Startwan, desfăcînd cipul pe axa longitudinală. Mamă, ce piese! exclamă, uluită. Pluri integrate din astea nu găseşti decît între paralelele 45. Cu ce-o să le pot înlocui? În secţia noastră nu folosim decît cipuri compacte tu-sri-for-sevăn şi tu-tu-sixti-uan.
— Cu agregate poli-pluri şi cu două giga. Ce se fabrică în fabrica asta a voastră? Ce înseamnă FARC?
— Habar n-am. Ar putea fi un centru de control climatologic dirijat. N-ai văzut cum se strîng norii, cum ninge şi plouă tot timpul...
— De cînd eşti pe-aici n-a fost niciodată senin?
— Ba da.. Este şi senin uneori, dar pentru scurtă vreme, şi atunci nu avem voie să părăsim locurile de muncă.
— De ce?
— Nu ştiu.

5. Două felide uriaşe bîntuie FARC.

Personalul se înghesuie în puhoi compact spre intrările platformelor. Colectaţi de pe străzile platformelor su-

perioare, verticalii sînt distribuiţi selectiv la atelierele şi secţiile interioare ale clădirii. Înghesuindu-se printre femeile şi bărbaţii mişunînd în aşteptarea coborîrii platformei din înalt, Startwan percepe un puls îndepărtat, ca o inimă care ar bate în ceaţa albă groasă. Se lipeşte, în trecere, de trupuri. Aspiră mirosurile trupurilor. Ca întotdeauna, de zece ani încoace, de cînd populează Colonia. Dar cu zece ani înainte fusese încă prea mică să înţeleagă...

Ca întotdeauna, şi totuşi altfel.

Percepe altfel trupurile. Mirosurile. Gesturile.

Cu zece ani în urmă se retrăsese în vizuina ei, din care abia azi ieşea cu adevărat, pentru prima dată. Zece ani fusese moartă, oarbă, surdă, Doar faţadă. Doar perete mort, dincolo de care, în vizuină, o vieţuitoare tremura de frică. O viaţă închistată. Un chist. aia fusese ea din ziua în care asistase la banchetul Condorilor însîngeraţi, pe leşul celei căreia ea îi fusese repartizată drept „fiică".

Se retrăsese în cotlonul ei, din care nu mai dorea să iasă niciodată. Nu simţea nevoia să mai evadeze din liniştea lui tristă, din siguranţa pe care i-o inspira. Acolo era lumea ei în-afară-de-lume, pe care o găsise la început mobilată doar cu o terminală, şi pe care şi-o amenajase apoi singură, capitonînd planşeul de beton şi pereţii, montîndu-şi masa şi dependinţele, asigurîndu-şi o autonomie cvasiimposibilă, de femelă cu golaveraj zero, care nu iese niciodată, nicăieri şi care-i evită pe toţi.

Zece ani nu a fost decît o anexă a unui spaţiu inutilizabil, pentru ca, dintr-o dată, pe neaşteptate, să dea buzna peste ea un parazit cu un cip-jocker, şi să o scoată de-a binelea din realitate, din lume, într-o evadare inversă: nu către lumea înconjurătoare, ci către sine însăşi, asemeni extracţiei unui nerv dintr-o alveolă, tîrîtă, aproape fără de-voia ei, într-o aventură ilegală (vai, cît îi e de frică!), şi metamorfozînd-o dintr-un embrion, dintr-un chist împietrit în betonul Căminului, fără ştirea nimănui şi fără ca vreunul dintre semenii ei, care o ignoraseră atîta vreme, dintr-o femeie cu golaveraj zero, invizibilă, într-o femeie cu golaveraj minus doi.

Vai, cît îi este de frică!

Dar e fericită.

Se simte puternică.

Totul şi-a schimbat dimensiunile, şi forma, şi înţelesul. Piept în piept cu bărbaţii şi femeile de pe platformă, îi simte altfel, îi percepe altfel, schimbaţi. Dintr-o dată au căpătat o noimă. Şi-au schimbat rosturile. Pînă şi moartea violentă a femeii aceleia, de demult. Totul este mult mai important şi mai grav.

In vizuina ei o aştepea Oxus, cu cip-jockerul şi cu mîinile lui care mîngîie formidabil, descoperind-o, scoţînd-o din neant: o Lume Nouă, o Terra ignotta, o Terra de'l Fuego. Una isola muy hermosa.

Oxus.

Excrocul.

Ghemadou.

Şi Startwan înţelesese că nu se va mai putea despărţi niciodată de el, cu cip-jockerul lui cu tot. Că o să-l urmeze pas cu pas, ca un cîine. Că o să ronţăie quiho cu el. Că o să-i păzească somnul agitat, de tîlhar, prin apartamente ocupate ilicit, că o să stea lîngă el, supusă, cînd se va tăvăli cu cine şi cum o să aibă el chef, liber şi nebun cum e, fir-ar să fie! cu golaverajul ei minus doi cu tot: şi cu frunzele lui de quiho de cenuşă pentru care riscau amîndoi, în mod absolut demenţial, o viaţă întreagă (foarte scurtă, dar întreagă) de Şantier de Construcţii la Hangar, şi de Favela, dacă ar fi fost descoperiţi!

Îi vine să ţopăie de bucurie! Şi orbecăind prin mulţime, se pomeneşte drept în braţele unui sălbatic în pielea goală, tatuat şi doar cu mănunchiuri de quiho pe coapse şi la încheieturi, o matahală cu un colan gros şi butucănos spînzurat de gît.

„Ăsta de unde o mai fi apărut?" se întreabă Startwan, făcînd un pas înapoi.

Sălbaticul are laţe roşii, învîlvorate ca o aureolă împrejurul căpăţînii masive. Ochii i se aprind, însîngeraţi.

Ce o fi căutînd ghemadosul ăsta complet sălbatic într-o fabrică ultramodernă? Cum de i se permite să se prezinte aşa la post? De ce nu i-au dat ceva să se îmbrace şi el, ca toţi Verticalii de aici?

Trupul musculos degajă miros acru de transpiraţie şi aromă greţoasă de quiho.

Ochii aprinşi o fixează pe Startwan, care simte cum rezistenţa trupului îi cedează sub o apăsare care o striveş-

te. Cei din jur o împing, și moleșeala urcă înnebunitor și fierbinte dinspre viscere.

Cu un gest instinctiv ridică mîna spre fruntea transpirată.

Degetele-i sînt umede.

E udă leoarcă.

Răsuflă sacadat.

Buzele, mușcate pînă la sînge, o ard.

Și, dintr-o dată, lumina intensă îi scapără în pupile. Răsuflă adînc, să-și stăpînească geamătul. Spasmul se amortizează în contracții tot mai leneșe. Și, după cîteva clipe de noapte deplină, realitatea devine la normal, și-l zărește pe sălbatic îndepărtîndu-se cu pași elastici, cu mișcări moi de felină, și Startwan se cutremură de frigul interior.

Platforma alunecă și ea privește în jos, cu sfială, de parcă s-ar aștepta să fie goală.

„Minus trei", îi trece prin minte. Azi, dintr-o dată, s-au năpustit asupră-i! A năvălit peste ea lumea unei aventuri furibunde!

Răsuflările celor de pe platformă se învălătucesc, albi, în atmosfera înghețată.

Și rumegătorul ăla de quiho mizerabil se plimbă în pielea goală prin FARC, în timp ce Oxus o așteaptă în vizuina ei, iar ea alunecă odată cu platforma spre Centrul de Integrare, să fure.

6. Pe platformă, în afara femeilor de la Integrare, nu au mai rămas decît Condorii.

Condorii sînt cele mai vesele ființe din Colonie. Orice Vertical visează să ajungă și el, odată și odată, fie și pentru o clipă, Condor.

După schimbările continue, prelungite de cinci zile pe săptămînă, douăzecișipatru de ore pe zi întrerupte doar de picoteala de o oră-două pe canapelele pentru odihnă și refacere în timpul muncii, Verticalii din obiectivul Fondului Intangibil FARC năvălesc, în week-enduri, îndobitociți de o ură nepotolită și fără obiect, și de o poftă nestăvilită de distracție liberă, care-i determină să violeze și să se încaiere necontenit în cele trei zile în care, ca oaspeți ai Căminurilor, se pot manifesta neîngrădit.

Singurele persoane al căror prestigiu rămînea nealterat în week-enduri erau Condorii. Respectul pentru ei se păstra și din pricina faptului că, dacă nu le era acordat de bunăvoie, știau să și-l impună și singuri. Dar, mai ales, fiindcă în locul în care apare un Condor, poți fi sigur că o să te distrezi, nu glumă !

Condorul nu are nici un stăpîn în lumea de jos. Nici stăpîn, nici inhibiții.

Condorii bîntuie Colonia frecventînd elitele, indiferenți, duri, cruzi și nemiloși, trecînd asemeni Luminii prin viața cenușie a lumii.

Acolo unde apare un Condor, poți fi sigur că vei asista cel puțin la un vesel viol, cel puțin la o bătaie frumoasă în urma căreia, chiar dacă nu vor exista întotdeauna morți, vor exista în mod cert, răniți și mutilați cu duiumul.

Dar, deși la fiecare sfîrșit de week-end Condorii se îmbarcă și ei pe platforme, Verticalii nu-i pot întîlni decît în Colonie.

Unde lucrează Condorii ? Cu ce se ocupă ?

Aceasta este una dintre enigmele FARC.

7. Sălbaticul rămîne o clipă în cadrul porții de metal masiv la intrarea în secție, proiectîndu-și umbra în spate, pe peronul de plexită — o umbră de felidă uriașă, ucigașă, ghemuită să sară.

Din hala imensă se revarsă brusc Zgomotul și aerul ca un abur alb, înghețat, care face să fluture coama de sînge a sălbaticului.

Încercăm să cîntăm, dar vocea nu răzbește dincolo de țipătul metalului scrijelit de metal. Vocea, cîndva puternică, astăzi-este măruntă sub ploaia de decibeli.

Încercăm să cîntăm, să nu lăsăm cîntecul să moară în noi, dar gîtul emite sunete false, iar dacă încerci să fredonezi în minte, gîndul refuză să reproducă fidel melosurile cunoscute, apărînd în zgomotul de-aici simplificate și caricaturale — amintirea nu le mai recunoaște.

In suflet se insinuează tot mai puternic „muzica" lor fără muzică, muzica lor pentru surzi. Zgomotul de metal chinuit și de motoare.

Vor să frîngă cîntecul din noi, fiindcă muzica ordonează și stimulează. Compunînd. Ăștia vor să reteze urechile cu Zgomotul lor! Nici o clipă de liniște! Ca să N-aibă vreme Cîntecul să se re-înfiripe!

Vor să ucidă Cîntecul în noi!

O hală imensă. Mașinile din capătul celălalt abia se întrezaresc prin ceața lăptoasă. E frig. Un frig tăios, metalic. Mamuții de metal scrîșnesc dinții de piese cu profiluri complexe: arbori cotiți, blindaje și chiulase de carcase titanice, în contorsionări neverosimile ale căror geometrii nu sugerează prin nimic viitoarele angrenaje cărora le sînt destinate. Mașini cu utilitate multiplă. Din loc în loc izbucnesc fulgerător scintilații de laser. Bancurile mobile răstoarnă prin spațiul neeuclidian, într-o echilibristică impresionantă, piesele manipulate cu mișcări ample și combinate, sub brațele oțelite înarmate cu ciocuri de wolfram și vanadiu, rotindu-se, scrijelind, scurmînd în metalul sclipitor și proaspăt din care smulg, odată cu așchiile prelungi, urlete inumane, sfîșietoare, sub ochii impasibili ai computerelor clipind alternativ.

Există ceva de o lipsă de perspectivă și de o tristețe infinită în orizontul ciclopic, mișcător, de metal. Bancuri telescopice pendulează scrîșnind într-o mișcare animată parcă de o voință proprie. Șpanul multicolorat feeric țîșnește împușcat de sub ghearele colților de oțel.

Unelte inteligente.

Sau aproape-inteligente.

Sau, cine știe, poate mult mai inteligente decît lasă să se vadă, decît le suspectezi că pot fi.

Verticali în combinezoane fumurii, cu mîinile negre de pulbere de metal — ghemadoși de altădată — ființe de nimic, ne-nominalizabile, fără trecut, fără viitor, viermuiesc încastrați în cutele metalului îngrămădit împrejur, înghețat, semi-compact, apărînd, privit din afară, asemeni unui mecanism surprinzător de omogen și eficient.

Carnea vie, organicul, își strecoară prelungirile filamentoase ale pseudopodelor sale sensibile, asemeni unor nervi sfredelindu-și căușurile sifonofore în chisturile alveolare ale masei de materie insensibilă și dură de corn-de-Pămînt, de-unghie-de-Pămînt, de-os-de-Pămînt al metalului conglomerat parcă printr-o voință dictată de o conștiință de sine neverosimilă.

Din materia vie se ridică aburii răsuflării prin bubuitul, scrîșnetul și huruitul metalului animat, iluminîndu-se straniu de laserele interioare.

Cînd și cînd, într-un bio-ritm organic, zgomotul de fond se sparge de stridența Vacarmului. Plăci de tablă, groase, sînt pocnite de ciocane hidraulice de zeci de mii de tone-forță, spre a fi îndoite și mulate, cu o precizie incredibilă, printr-o singură lovitură fulgerătoare.

Verticali în combinezoane cenușii.

Verticali mînjiți de ulei și pulbere metalică, strecurîndu-se cu mișcări mecanice, agile, printre movile de șpan și telescoapele țîșnind masturbate frenetic înainte și înapoi de bancurile manevrînd piese monstruoase, alături de care Verticalii cei insignifianți par, prin comparație, și mai nesemnificativi : simple dendrite și axoni străbătînd trupul de metal al mamutului clipindu-și alternativ nenumărații ochi pîlpîietori de lasere și computere de control.

Verticali dezabuzați, cu mîinile înfipte în buzunarele combinezoanelor autonome, urmărind cu ochi apatici și priviri mobile pasiența prestidigitativă a brațelor de metal rotindu-se scrîșnind să muște metalul care urlă și se zbate.

Computerele afișează pe displayurile de cristal-lichid rînduri de cifre modificîndu-se — parametrii : zecimale, sutimi, miimi, armstromi — sub fixitatea dementă a privirii Verticalilor în combinezoane cenușii, ce-și răspîndesc în spațiul înghețat și strîmt dintre mașini aburii duhnind a menajerie.

Dincolo de hublourile înalte de oțel și siliu transparent ale halei, din cerul ca de plumb, ninsoarea se prăbușește într-un fald tors fără întrerupere de mașina-de-țesut-zăpadă a cerului.

8. Un sălbatic doar cu mănunchiuri de quiho împrejurul coapselor străbate aleea ciclopilor de metal. Un sălba-

tic desculț, călcînd peste cioburile tăioase de metal răspîndite pe jos. Un sălbatic fără combinezon autonom. Un sălbatic căruia nu i se clintește niciun singur mușchi pe chipul tatuat. Un clown.

Ochii Verticalilor se întorc spre silueta golașă, parcă mai sveltă decît a oricăruia dintre ei. Verticalii își dau coate, rînjesc, comunică între ei cu voci de vată în neantul de decibeli prin care dau semne că s-ar înțelege, fiindcă rîd (probabil că-și adresează vorbe de șagă). Verticalii sînt veseli. Se amuză.

Un sălbatic trece cu pași de felină prin secție! Ce caută aici? Ce soi de mers e ăsta? Oamenii de metal nu merg așa! Oamenii de metal au gesturi metalice, sacadate, aparent greoaie și rigide, dar în realitate de o viteză și precizie uluitoare — ceea ce le face să pară bizare celui care nu le cunoaște și pricepe *eficiența* și *randamentul* de mișcări optimizate pînă la cea mai simplă schemă, și repetate apoi de mii, de sute de mii și milioane de ori pînă la automatizare, în anturajul mașinilor, ale căror mișcări s-au deprins a le mima, devenind asemenea lor: scurte, exacte și violente, profitînd de timpii morți cei mai insesizabili ai roților și brațelor și pinioanelor lucioase — organe capabile, dacă te lași apucat de ele, să te sfîrtece și sfărîme într-o fracțiune de secundă ca pe un nimic, ca pe un gunoi, ca pe o mizerie organică și imperfectă ce ești, dîndu-ți proba nimicniciei tale și măreției lor atotputernice și biruitoare.

Un sălbatic rătăcit, dintre fiarele Phreeriei de quiho printre fiarele acestei uzine mugind, în chinuri, să-și scuipe pe lume bastarzii monstruoși, cu dinți și brațe butucănoase și lucioase de metal.

Și Verticalii infernali rîd trist, fără bucurie, de animalitatea normalității, răzbind de dincolo de gesturile sălbaticului bălăngănindu-și prin FARC colanul grosolan și murdar, ca un simbol falic în semierecție.

Un sălbatic! Un ghemados al Phreeriei, tatuat caraghios de fioros cu semnele lui ridicole în culori țipătoare.

Un ghemados!

Ce caută ăsta aici?

Ghemadoșii care și-au lepădat pămătufurile de quiho ca să îmbrace combinezoane autonome, rîd de anacronicul amintindu-le fără nostalgie de așezările subpămîntene, de lut bătut, cu palmele, și frămîntat cu flegme de quiho, din care s-au coborît să se ridice aici, în Infern, scuturîndu-și lutul mocirlei Phreeriei de pe cioturile sterpe ale umerilor, pentru a se îngăla cu mîzga păstoasă de vaselină și ulei, înghimpată cu așchii metalice, din hala FARC.

Un ghemados!

Lepetit Maître pîndește, strecurîndu-se pe la spate, rînjind lăbărțat din gura tăiată ca o semilună pe bila rotundă a căpățînii proaspăt rase.

Verticalii rîd încă — atunci cînd se stîrnesc rîd multă vreme schimbînd între ei ghionturi dure, glume de metal necizelat, și semne obscene.

Un ghemados! Un ghemados autentic, abia „căzut" din Phreeria de quiho, împănat cu pămătufuri de quiho și împopistrat pe trup și pe față cu tatuaje exotice — un sălbatic din Phreerie!

9. Lepetit privește împrejur, rînjind batjocoritor, stăpîn pe situație. Fusese derutat pentru o clipă de alura sălbaticului, dar se regăsise imediat, în rîsul complice al Verticalilor, așa cum se regăsea întotdeauna în momentele dificile, din ziua în care îl izbise pe Haning Lemetre cu cheia de 37. Unul dintre picioarele cheii se agățase de oasele firave ale craniului, scîrțîind pe oțelul negru al sculei. Pentru o clipă, lui Lepetit i se lăsase atunci o cortină roșie înaintea ochilor, trăind senzația că simte, abia acum, atmosfera înghețată a halei. „Am făcut-o lată", îi trecuse fulgerător prin gînd. „Am făcut-o lată! M-am nenorocit! Pentru ăsta, or să mă belească!"

Și brusc, din adîncurile inconștientului, îi venise imboldul tăvălirii în mocirlă. Da, să-și expună la vedere josnicia. În fiecare colcăie josnicia. O să vomite pe tot ce-l înconjoară mocirla din el și se va tăvăli în ea apoi! Asta-i era ultima speranță.

„Așa nu se mai putea", împroșcase gura lui. „Să luăm atitudine împotriva Dușmanului. S-au strecurat, pîn și aici, printre noi! Doar n-o să tolerăm jocul lor blestemat! Să

facem totul ca FARC să rămînă liber! Tradiția și civilizația..."

Gura împroșca fără nici un efort mintal de pre-formulare a ideilor. Și după momentul de stupoare, figurile groase ale Verticalilor adunați împrejur, încruntate, amenințatoare, se destinseseră în zîmbete hîde, complice, așa cum zîmbeau și acum, adunați într-o conspirație mută a Crimei Rituale.

Lepetit își continuase bălăcăreala și înaintea Controlorilor de Flux. Aceștia îl întîmpinaseră cu figuri înalte, de metal, dar cînd îl auziseră vomitîndu-și gargara, rînjiseră și ei, tot așa. „Tu vrei să te aperi!" hohotise Grosmaster, dar Lepetit exclamase suav, aplecîndu-se din șale „Nu! Nu vreau să mă apăr, vă rog să mă credeți. N-am nici o scuză! Dar vreau să *conlucrez*, vreau să-mi dau silința să sprijin FARC prin gesturile mele astfel încît, ca o singură familie, cu toții, uniți împrejur, asemeni unui FAR..."

Zîmbete complice, încurajatoare.

„Bine. Suficient. Am luat notă".

După care ieșeai, tremurînd încă, plouat, dar sigur de faptul că va exista toleranță pentru tine. Că, după o scurtă repartiție la Șantier (dar nu ca simplu cărător, ci conferit deja cu particula Maître), după ce-i vei strivi sub călcîi mîna vreunuia, ai să fii readus la secție, să-i troscănești pe șest în rinichi pe-ăi de-i surprinzi cu spatele, în zîmbetele și rîsul complice al Verticalilor : Hă-hă-hă!

„Am impresia" — își spunea Lepetit uneori, că-mi lipsește extrem de puțin să mai iau încă o *pedeapsă* din asta ca să ajung foarte tare, dacă aș ști eu ce și cum să fac, dar parcă mă cam tem să-l mai rad pe vreunul, cînd mă gîndesc la bubuiala care ar urma ; că nu vine nimeni să-ți arate — Uite, pe ăsta! ca să mergi la sigur ; și parcă n-aș mai înghiți o dată situația de a sta înaintea unei mașini cîte cinci zile, suportînd ghionții-n spate de la Maître, sau șuturile „colegilor"..

Lasă, mai bine Lepetit, dar sigur, fără probleme, dînd eu ghionți în rinichii altora, decît s-o termin ca Haning! Ce-mi trebuie mie Condori, Zbor, aiureli? De altfel, un titlu de Condor este și mult mai greu de apărat decît cel de simplu Maître, fiindcă cu cît urci, cu atît e mai greu să te menții, iar cei ce te atacă sînt din ce în ce mai puternici.

Aşa, aici n-am treabă cu nimeni, ştiu la ce să m-aştept, şi ăştia ştiu şi ei la ce se pot aştepta — n-a uitat încă nimeni cum scîrţîia căpăţîna ăluia cînd i-am extras trei'şaptele din găgăuţă.

Lepetit îşi ia elan să-i tragă una în gleznă, ca să stîrnească iar hohotele complice în rîndul Verticalilor.

Dar bocancul cu vîrf ţintuit loveşte pe alături, ratînd piciorul ghemadosului, care trece impasibil mai departe, ca şi cînd n-ar fi sesizat nimic.

Rîsul de pe figurile Verticalilor se şterge.

Lepetit îşi ia elan, repetînd gestul, ca şi cînd nici n-ar fi avut intenţia decît să-l sperie demonstrativ, pe junele cu muşchi zdraveni şi şpangă bleagă atîrnată pe după gît. Junele care nici nu pare a se teme, nici nu rîde complice. Nici nu clipeşte măcar, privindu-te drept în lumina ochilor, cu căutătura sa întunecată şi parcă niţel cam cruntă.

Cînd şi cum şi-o fi ferit piciorul? Fiindcă era evident că sălbaticul evitase lovitura în cunoştinţă de cauză, nu întîmplător, cum îşi puteau imagina idioţii care rîdeau, complice.

„Data viitoare o să-i sfărîm glezna". îşi propune Lepetit, scuipînd a lehamite în urma sălbaticului.

10. Maşina la care lucrează Greeniando, „Veteranul", îşi zbate braţele telescopice dintr-o parte în cealaltă, parcă dezaxat, sub cuţitele muşcînd din metalul calp, căpătînd sclipiri artificiale, dar fascinante.

Figura tînărului, oprit în dreptul său, oglindeşte o siguranţă de sine agasantă, care-l determină pe „Veteran" să-ntoarcă ochii spre el.

O singură clipă de neatenţie, şi, pleosc! înghite carboava peste ceafă, friptă cu dexteritate de Lepetit.

„Veteranul" se întoarce către maşină cu figura complet lipsită de orice urmă din veselia zîmbetului servil cu care încasase papara, scrîşnind printre dinţi o înjurătură lipicioasă pe seama „canaliei", „dare-ar moartea-n el de javră".

Lepetit s-a pierdut în aburul albicios, pîndind spatele întoarse.

Greeniando manevrează o vreme, ursuz, claviatura comenzilor, şi după o tăcere de cîteva ceasuri, în care îl ignoră total pe nou-venit, pufneşte de cîteva ori pe nas, ca răspuns unor gînduri interioare, după care se trage mai către golaş, îl împunge cu cotul în şold (constatînd cu această ocazie că ghemadosul este mai înalt ca el cu un cap), şi-l întreabă într-o şoaptă şuierată, care face sunetele foarte distincte pe fondul sonor al urletului de metal :

— Nu ţi-au dat combinezon ?

Sălbaticul îşi mişcă, parcă buzele, dar nici un sunet nu răzbeşte pînă la Greeniando. Probabil că tînărul are glas gros, şi timbrul vocii sale se încadrează exact în banda de frecvenţă a vacarmului ce-i înconjoară, de nu poate fi percepută nici măcar de urechea exersată a „Veteranului". Dar cum Greeniando bănuieşte că tînărul nu-i putea răspunde decît „ba da", îi suflă iar :

— Şi de ce nu ţi l-ai pus ?

Ridică privirea, fulgerînd chipul de granit exprimînd o silă sublimă. Ii face semn către picioarele goale şi-i şuieră :

— O să te tai în şpan. Ştii ce e şpanul ? Uite, (îi arată din ochi către un cîrlionţ lucind violaceu) ăla e şpan !

Sălbaticul are o expresie ambiguă.

Se apleacă, apucă între degete bucla de metal şi o mototoleşte-n pumn mai înainte ca Greeniando să apuce a schiţa vreun gest. Şi chiar dacă ar fi avut timp să-l oprească, Greeniando tot n-ar fi reacţionat în niciun fel să-l împiedice pe tăntălău să-şi decupeze mîinile. Păi, ce-i era el, dădacă ?

Legea FARC este extrem de dură. Cine nu-şi poartă de grijă singur, nu trebuie să nutrească vreo speranţă că-i va purta altcineva.

Fiecare pentru sine.

Sălbaticul, însă, deschide palma, lăsînd să se scurgă praful de metal. Pe palmă nu i se întrezăreşte nici o tăietură.

— Ai avut noroc, mormăie Greeniando, înfigîndu-şi iar privirile în pupitrul de comandă.

Sălbaticul clatină din cap abia perceptibil. Dar „Veteranul" face o grimasă agasată şi, ridicînd din umeri, declanşează perdeaua antifonică de protecţie, cufundîndu-se în li-

nişte, apărat de generatorul de anti-sunete care anihilează pe o rază de circa doi metri de jur împrejur orice emisie

Greeniando nu-şi bate capul să-i explice tînărului mecanismul. Lasă-l să-şi suporte imbecilitatea!

Şi-apoi, mai bine să rămînă în afara zonei protejate. Nu-i rău să rămînă cineva „cu urechi", păstrîndu-şi simţurile sensibilizate la maximum. De aceea chiar şi ei, verticalii mai vechi, preferau să lucreze, cît timp puteau rezista, fără perdeaua antifonică de protecţie.

11. „Veteranul" provenea din tundrele înalte ale meridianului 4.

Părinţii săi fuseseră *industriali agro-alimentari*, rătăcind din *fermă-industrială* în *fermă-industrială*, risipindu-şi progenitura prin staţiunile *land-lordurilor*, încercînd să evite, pe cît posibil, contactele cu *Zona Beligerantă*, şi activînd în afara *Consiliului Populaţional*, pînă-i întreba careva de nume. Atunci, într-o noapte fără lună, dispăreau pur şi simplu, convinşi că nu există pe lume loc mai „liber" ca al lor, şi refuzînd să se conformeze militarizării agriculturii ca unei cerinţe organice de rezolvare a stării de necesitate a alimentaţiei publice, şi ca pe o realitate de netăgăduit a epocii în care trăim.

Pentru ei, agricultura mai era încă o „ţara nimănui" între părţile angajate în conflict.

Părinţii lui Greeniando — au fost, probabil, ultima relicvă a visătorilor romantici, cu o viziune funciară despre agricultură.

Greeniando, aşa cum este de aşteptat, nu mai păstra această iluzie preafericită a ultimei generaţii de fermieri industriali. Lucrînd încă de la opt ani la staţia fermei unde văzuse lumina zilei, el înţelesese că *este* un luptător activ, un soldat înregimentat la locul de muncă, dar *militar* în primul rînd, cu număr precis de înmatriculare şi cu sarcini precis trasate încă de la naştere, cu o viaţă controlată statistic. Conştient de acestea, el nu-şi mai dorise, ca părinţii săi, să fugă de răspundere ci, din contra, să fugă *de fermă* — să promoveze în cadrul sistemului, să ajungă „în prima linie", să dea totul pentru a putea primi totul. „Frontul" fermei lor industriale, cu automatele de cultivare mecanizată, recoltare şi sintetizare mecanizate, cu crescători-

ile mecanice de quiho, cu prelucrătoarele automatizate de quiho, pentru îmbrăcăminte, hrană şi medicamente — nu i se păreau deloc un „front" pe măsura forţei şi ambiţiei sale, neoferindu-i „nici o perspectivă". Aşa că, la prima recrutare, se înrolase volutar şi plecase către „prima linie" cu un camion modular.

Nu avea decît 16 ani cînd lăsa pentru totdeauna în urmă „viaţa dulce" a fermei agro-industriale, pentru a veni să se acomodeze cu viaţa dură a Coloniei FARC.

Greeniando îşi spunea adesea că viaţa sa era o adevărată Odisee a Războiului-din-spatele-frontului Contemporan, a Războiului-mut. Şi dacă ar fi adunat, una peste alta, toate aventurile şi suferinţele vieţii sale şi ar fi încercat să le povestească altcuiva care ar fi fost dispus să-l asculte, păi nu i-ar fi ajuns toată viaţa, cîtă ar mai fi avut-o el de trăit, să termine. Fiecare episod are o istorie în sine, încărcată de atîta culoare şi de atîtea învăţăminte, de atîtea amănunte semnificative: uite, de exemplu, să luăm numai amintirile de la fermă, care-i păreau ca dintr-o altă existenţă extrem de vastă şi complexă şi, cu toate că nu avea nici 16 ani cînd părăsise agro-industriala, i se părea că trăise acolo pînă la adînci bătrîneţi, şi abia ajuns aici, re-născuse iar tînăr, dar asta numai special pentru FARC, unde o luase din nou de la zero, urcînd treaptă cu treaptă, an după an, pînă la această a doua bătrîneţe, de la cei 18 ani ai săi cînd, din nou, cunoştea totul şi nimic nu mai reprezenta o surpriză pentru el.

Trăia acum în lumină — în lumina continuă, cenuşie, a Halei secţiei, în lumina pauzelor de somn, cu aranjamentele ei de moment (de pildă, ca ultima partidă cu prăzulia Rialda, care trebăluia prin celălalt capăt al secţiei, şi care nu venea la ei decît special ca să se-nţepe cu el în pauze; sau lucrarea cu Onda, blonda, cu apatia ei perversă şi neserioasă de ucenică în formare; sau aventura cu femeia niţel trecută, dar bună! care-l întîmpinase, cînd ajunsese aici şi intrase prima dată în cabinetul cu pereti de siliu polarizant, prin care lumina pătrunde dinafară ca printr-o sticlă ordinară de siliciu, dar care, atunci cînd privesti din-afară la ea, pare opacă, asemeni betonului — prima femeie cu combinezon mulat pe trup, care atunci cînd îl văzuse se strîmbase de silă scrutîndu-i picioarele goale, acoperite de crus-

ta de mocirlă uscată ce se spărgea în bucățele mărunte, și-l beștelise, de parcă el ar fi făcut asta intenționat și cu premeditare, ca să-i murdărească ei frumosul covor de fibre acustice de pe jos, care relua continuu Missa ultimului Joc Festiv; și atunci Greeniando își jurase că n-o să se lase pînă n-o s-o aibă sub el odată pe scîrba asta, ca să-i poată trage o palmă, fără teamă, o palmă așa, de să-i sară măselele; așa că atunci cînd, o lună mai tîrziu o făcea, și ea, la despărțire, plîngea și-l întreba cînd o să se mai întîlnească, el cîștiga o victorie nu împotriva ei, ci împotriva FARG, împotriva vieții și a întregii lumi) — spasmele și trăirile lor erau sub lumină și în lumină, ochi în ochi cu Celălalt, urmărindu-i cu cruzime grimasele, ticurile, rictusurile.

Aici, în FARG, nu exista nici o reticență și nici o „rușine" — toate se petreceau pe față, în lumină. Pînă și visul, aici, își pierdea fantasticul și obscuritatea. Era un vis în lumină, cu ochii deschiși — un vis treaz, de-a-n-picioarelea.

În cuiburile weekendurilor în care te aciuai, te întîlneai cu oameni noi, necunoscuți, de fiecare dată alții, asistînd uneori chiar și la spectacolul formidabil și real pe care-l reprezentau Condorii, care nu-se-exista să poposească pe vreundeva fără să se lase cu vreun mort, cu ceva. Mamă! bătăile Condorilor, fascinantele lor cafturi de profesioniști-ai-morții, cu intuiții fulgerătoare și lovituri-oarbe date de-antoarselea, cu armele lor extraordinare, cu viața lor de continuă fiestă, la care tînjea, și de care se temea ca de foc orice Vertical din FARC. Ps! dar femeile din anturajul vesel al Condorilor... Mîndria cu care se poartă ele, fericirea cu care-s boite pe mecle și care degajă ca un val de parfum din atitudinile și posturile lor afectate — dar și spaima... fiindcă știu, potăile, că după distracție vine *Orgia*, și după *Orgie*, *Martiriul*, sofisticat, la care o să fie supusă cea mai bună dintre ele — cu poziții și metode de tortură inspirate de vastele lor cunoștințe de antropometrie statistică și comparată, precum și de sîngele rece și de inegalabila lor experiență de Condori!

Greeniando, însă, cu toată noua lui „bătrînețe" din FARC, nu cunoscuse încă niciodată un Condor dinainte de a deveni Condor. Nu reușise încă să urmărească evoluția pe viu a niciunuia, cum urcă el pas cu pas din mocirlă pînă

în Elita protipendadei. Și e și firesc, ținînd cont de numărul extrem de redus al acestora. Șansa de a te întîlni cu un Condor în ascensiune era extrem de rară, deși, privind în perspectivă, Greeniando avu impresia că intuiește că rolul Coloniei și al întregului FARC nu este altul decît de a oferi locul unde să se adune cei din rîndul cărora să-și ia zborul Condorii către înalturi.

12. —. Ei, m-ai urmărit cu atenție? Te-ai prins? Poți face la fel? îl întrebă „Veteranul" pe tînăr, văzînd că n-a plecat încă, pironit lîngă el de atîtea ore, pînă cînd terminase de executat piesa.

Sălbaticul a aprobat parcă, vag, din cap. Și atunci Greeniando îi șuieră:

— Bine. Atunci dă jos piesa asta și să punem alta. Să te văd la treabă!

Și Greeniando pleacă, rînjind hîtru. Las' c-o să-l îndoaie el pînă la urmă pe flăcău! Ia să vedem cît îl duce mintea și cum o să se descurce să dea jos piesa și să urce alta, fiindcă îndeobște, „la prima mînă", ghemadoșii ăștia „abia picați" habar n-au cum să se descurce cu o sculă isteață cum e macaraua „J", și își cam trag, de obicei, formele masive de titan-aluminiu sau pe cele cenușii de oțel-wolfram — unii peste piept, alții peste picioare — iar piesele astea metalice *doar par* micuțe și ușurele, însă dacă te pune aghiuță să ți le pui pe tine, nu te mai scoate nimeni viu de sub ele.

Străbătînd aleea dintre mașini, Greeniando se îndepărtează cu pas hotărît, fără să mai întoarcă privirile în urmă spre sălbaticul-ucenic, ca să-l vadă cum se descurcă. Treaba lui!

Încetinește pasul lîngă Universala 32, cu lasere, a Rialdei, și-o întrebă dacă are cu cine să-și petreacă Pauza.

Rialda „are o șansă", cum se spune pe-aici. A pus ochii pe ea Lepetit. În ultima Pauză a chemat-o la el în cabinet să-l ajute să-și scoată bocancii, și fata se descurcase, așa încît acum Rialda spera în șansa asta a ei.

— Da, am cu cine! se oțărăște ea înțepat, și „Veteranul" îi dă drumul mai departe, ștergîndu-și mîinile cu o zdreanță murdară.

Însă cînd ajunge în dreptul Universalei 87,, Verticalul de-acolo îi face semn să se uite-înapoi. Şi cînd Greeniando se întoarce, rămîne cu gura căscată, pînă cînd Lepetit se apropie de el pe la spate şi-i trînteşte un bocanc în rinichi.

Greeniando, chircit pe vine de durere, îl aude pe Maître mîrîindu-i :

— Roagă-te la' Dumnezeu să nu se împiedice şi să cadă ăla, că te omor ca pe un cîine!

Sus, pe bancul alunecos, cu piesa de metal ridicată deasupra capului, sălbaticul, hiperbolizat, titanic, asemeni unui simbol, sfidează parcă mamutul de metal şi atotputernicia lui devoratoare.

Liber! Neînfrînt! O zdreanţă de carne gonind din urmă turma de pachiderme metalice cu pulpa uriaşă a piesei ridicată deasupra capului sub lumina cenuşie şi tristă revărsîndu-se din cupola înaltă şi murdară de siliu, peste care ninge fără sfîrşit din norii de plumb ai cerului Ochii înguşti scînteiază sîngeros. Muşchii umflaţi se zbat sub pielea lucioasă. Pe pieptul tatuat multicolor, şi-a desfăcut aripile un condor uriaş.

Poţi Zbura! Zboară!

Greeniando, ajuns înapoi din doi paşi, îi pune mîna pe umăr, scrîşnindu-i :

— Să nu mai faci niciodată asta! Dacă-ţi cădea şi se ciobea, sau ciobea maşina, mă nenoroceai!

Verticalii de pe la celelalte maşini privesc muţi fără să rîdă cu figuri crunte, de fiare gata să se repeadă.

— Piesele nu se dau jos şi nu se urcă pe banc cu mîna goală.

Sălbaticul îl fixează pe Greeniando cu ochi de piatră incandescentă.

— Piesele se manevrează cu macaraua. Ştii să foloseşti o macara „J".

Sălbaticul clatină din cap că nu.

— Vino să-ţi arăt.

Pentru o clipă, acolo sus, ridicat asupra halei cenuşii, fusese un sălbatic cu o pulpă de pachiderm ridicată deasupra capului, alungînd din urmă turma de pachiderme de metal.

Dincolo de hublouri, zăpada se prăbuşeşte neîntrerupt, din norii apăsători.

Răsuflările verticalilor se învolbură, albe, în atmosfera oţelită a halei.

13. Maşina alăturată de cea a lui Greeniando, rotindu-se nebuneşte şi făcînd un vacarm nemaipomenit, este manevrată într-un delir de un vertical cu capul descoperit de o calviţie totală care i-a lăsat pielea lucioasă şi pătată de pigmentaţii mari, vişinii.

Cînd maşina se opreşte din caruselul ei înnebunitor, verticalul, cuprins ca de furii subite: se caţără frenetic pe unealtă să ridice sau să coboare piesele cilindrice uriaşe. În mîinile sale, macaralele „J" icnesc, tatonînd nervos, zvîcnind, ridicîndu-se sau coborîndu-se mereu.

În pauza de masă, cheliosul se-apropie, ştergîndu-şi mîinile negre cu un şomoiog de cîlţi. Cu cîteva clipe mai înainte, blînda Onda venise la el să-i spună ceva, Verticalul cel pleşuv rîsese cu poftă, strîngîndu-i fetei capul ca aurul la pieptul său păros, descoperit de fermoarul tras al combinezonului autonom (abia comparativ cu fata, realizat cît de masiv era cheliosul, fiindcă, deşi Onda era destul de bine făcută pentru cei şaptesprezece ani ai ei, abia dacă-i ajungea matahalei pînă la umăr), şi acum vine la maşina lor, zîmbind, în vreme ce fata a rămas în aşteptare lîngă maşina cheliosului, urmărind scena de departe, cu ochi căprui şi blînzi.

Pleşuvul moţăie din cap către Greeniando, apoi se apleacă peste umărul tînărului sălbatic şi-l întreabă :

— Ce zici, îţi petreci Pauza cu Onda? Uite, fata asta. Te vrea. Ce să-i răspund?

Tînărul întoarse privirile către blonda care aşteaptă lîngă maşina uriaşului. Are un aer feciorelnic şi trist-docil. Îl scrutează cu o căutătură domoală şi inexpresivă.

— E bună fata! exclamă Greeniando. Ştie să te ajute să-ţi scoţi bocancii mai bine ca oricare alta!

Ochii tînărului licăresc roşiatic. Şi Onda îşi simte bărbia prinsă în palma caldă. El e acolo, departe, dincolo de cele două maşini, dar palma lui caldă îi cuprinde faţa, şi ochii lui însîngeraţi şi tragici se cufundă în ochii ei blînzi şi trişti. I se joacă prin păr cu degetele mirosind a quiho. O

îmbrăţişează cu trup de efluvii înmiresmate. Îi zîmbeşte cu un zîmbet mai fin decît poate percepe vreunul dintre cei din jurul lor, şi Onda i se dăruie, scuturîndu-se şi muşcîndu-şi buzele, în vreme ce lacrimi fierbinţi i se rostogolesc pe obraji.

„Nu plînge", îi spune o voce suavă, de absenţe, nu plînge. Gata. Eşti frumoasă. Eşti grozavă.

Şi braţele evanescente o strîng, lipindu-i obrazul înlăcrimat de aripile multicolore ale condorului tatuat.

Te iubesc, îi spune ea.

Ştiu, îi răspunde vocea de nimeni. Cred că eşti mulţumită.

Da, spune ea. Dar tu?

Şi eu, nu-i nevoie de mai mult.

— Spune-i fetei să nu fie tristă c-a refuzat-o ăsta, glumeşte sau vorbeşte serios Greeniando. O să vin eu să-i aluc biberonul la leagăn să facă nani. Ăsta nu-i de ea.

Uriaşul cu creştet golaş nu pricepe. Dă din mînă a lehamite şi se întoarce spre fată, s-o consoleze. Dar ea a plecat intempestiv, şi acum se îndepărtează în fugă, pe aleea dintre maşini.

— Tu n-o să faci mulţi purici pe-aici, zice Greeniando spre tînăr.

În vocea „Veteranului" se desluşeşte o notă nouă, deosebită de felul în care-i vorbise pînă atunci sălbaticului, ba chiar deosebită de tonul cu care vorbea el în general, cu nu contează cine. E un soi de stimă, sau de respect, sau poate chiar un fel de teamă cuviincioasă, ca înaintea unuia care „e cineva".

— A-l pune pe unul ca tine să măture pe jos împrejurul unei maşini e o tîmpenie care nu poate dura prea mult, şi care se va plăti. Atunci cînd vei pleca, să nu mi-o iei în nume de rău, dacă am greşit vreodată, în vreun fel, faţă de tine. Iar cît timp vei mai rămîne pe aici, lasă-mă, te rog, să mă ocup eu de toate. Este o onoare pentru mine că ai poposit în preajma mea, şi dacă vei accepta să-mi fii oaspete o vreme...

— Qel ospes de fabrik es? i se pare atunci lui Greeniando că aude o voce foarte joasă, mai joasă chiar decît vuietul care-i înconjură.

— Ce-ai zis? se dezmeticeşte el. A! fabrică? Adică FARG? Nu ştii ce înseamnă?

Ridică ochii spre ochii sălbaticului, care nici nu clipeşte.

— Lasă... murmură Greeniando. O să te lămureşti tu...

14. — Bine, spune Greeniando. Să începem instructajul. Aceasta (arată el maşina), este o Universală Mare. Dacă asta e „mare", îţi spui tu acum, înseamnă că există şi Universale mici. Ei bine, dacă-ţi spui aşa, ai ghicit! Există şi Universale mici. Sînt mult mai puţin complexe decît asta.

Greeniando îl trage pe tînăr de braţ în dreptul pupitrului electronic.

— Ce face o Universală, fie ea Mare sau Mică? Tot! Că de-aia-i zice „Universală". Scula asta este cea mai deşteaptă maşină de pe lume. De-aici i se dirijează comenzile. Aici (îi arată Greniando), este cititorul planului. Bagi planul piesei în spatele senzorului magnetic şi senzorul „citeşte" de pe cartela încărcată electrostatic planul piesei pe care o are de executat, şi parametrii ei. Ce piesă ai de făcut? îl întreabă el, retoric, pe tînăr. Păi, pentru început, să zicem, un revolver. Ce marcă vrei?

Sălbaticul urmăreşte demonstraţia neclintit.

— Uite (scoate Greeniando un teanc de cartele de plexită din sertarul pupitrului), aici ai toate mărcile care-au existat vreodată. Colt, Browning, Nagan, Parabellum — vrei un Parabellum?

Tînărul pare indiferent.

— Nu! decide Greeniando. Uite, fiindcă văd că nu te pricepi la arme — deşi un Vertical fără armă nu este nimic mai mult decît un simplu ghemados — uite, pentru început o să înveţi să-ţi faci un Quibeck 95. Pînă acum 40—50 de ani, ăsta a fost un revolver pe cinste: 31 de gloanţe în fiecare sector (praful de puşcă nu se face, desigur, pe o Universală — pe ăsta o să înveţi să-l prepari la cabina Fulviei, în laboratorul de-alături) — deocamdată, însă, priveşte aici! îi întinde Greeniando foiţa de plexită a planului — Vezi? Aici, pe margine, este o striaţiune, o vezi? Aici este scris codul fiecărei piese componente. Deci, introduci cartela în „cititor" şi pe displayul Universalei apare codul armei, codul materialelor din care e alcătuită fiecare piesă în parte, dimensiunile ei, şi aici, în dreapta jos, viteza de avans a

cuţitelor, unghiurile şi viteza de rotaţie a axului braţelor. Testezi numărul de cod al primei piese de care ai nevoie, şi te duci la magazie să ridici materialul. Nu e greu, nu?

Sălbaticul aplecat asupra tabloului de comandă, urmăreşte, cu ochii atenţi jocul de lumini al mărgelelor de sticlă pîlpîind multicolor pe panoul de comandă repetînd cu glas subţire melodia diafană şi plină de înzorzonate repetiţii şi întorsături prin care terminala Universalei inteligente dă semn că a intrat în comunicare cu ei şi că este dispusă a colabora. Figura lui, cu claia de laţe creţe, învolburate, se oglindeşte în ecranul de siliu pe care maşina îşi afişează geometric şi multicolor gîndurile. În curbură, fruntea tînărului se bombează anormal, ca la un animal monstruos, cu ochii roşii, bulbucaţi.

15. Lepetit, strecurat în spatele lor, loveşte.

Greeniando şi ghemadosul stau aplecaţi frunte lîngă frunte asupra armei căreia „Veteranul" îi explică principiul de funcţionare.

Cei de pe la maşinile dimprejur pîndesc scena cu sufletul la gură, fiindcă, după bîlciul cu loviturile de picior ratate, este de aşteptat să iasă ceva extrem de distractiv din caftul ăsta: Lepetit trebuie să-şi ia revanşa.

Pumnul se descarcă fulgerător către rinichii sălbaticului într-o lovitură de genul celor menite să-l nenorocească pe cel căruia i-a fost destinată.

Dar sălbaticul, fără să pară a avea habar pe lîngă ce-a trecut, se apleacă tocmai atunci să ridice de jos cartela de plexită a planului, cu o mişcare domoală.

Pumnul lui Lepetit izbeşte în gol.

Un hohot de rîs scutură sala. Lepetit trăieşte un moment de derută năprasnică. După care izbucneşte în rîs şi el, cu o grimasă vicleană încreţindu-i fruntea îngustă.

— Frumoasă armă, întinde el mîna către Quibeck.

Armează scurt, trage piedica şi apasă pe trăgaci, cu ţeava îndreptată către picioarele sălbaticului. Glonţul se înfige în materia vîscoasă a pavajului.

Lepetit apasă din nou pe trăgaci, şi al doilea glonţ clefăne surd în pavaj.

Este ca şi cînd o forţă mai presus de fire i-ar împinge cotul într-o parte, insesizabil.

Foc după foc, gloanțele refuză să nimerească laba piciorului gol al tînărului.

Lepetit nu mai trage. Ridică privirea spre chipul neclintit al celuilalt și-i vede ochii aprinzîndu-se ca un jar de sînge. Schimbă arma pe tragere automată și ridică țeava spre pieptul gol, ochind în capul condorului multicolor, culcat pe sînul stîng al tînărului. Cu mîna stîngă ține paradă deasupra armei.

Lepetit apasă pe trăgaci, descărcînd întregul încărcător.

Quibeck 95 este o armă bună. Fără recul, la o sută de metri trasează cu cele 62 de gloanțe ale celor două încărcătoare, pe foc automat, linie continuă, înfigînd glonț lîngă glonț.

Sălbaticul nu mai avea nici o șansă.

dar aripile condorului
se deschid larg pe pectoralii de oțel
și colanul de piatră apucat mai iute
decît ochiul poate percepe
se desface într-un laț ucigaș,
înfășurîndu-se împrejurul gîtului lui
Lepetit și
mai înainte ca degetul să

se ridice de pe trăgaciul Quibeckului și gloanțele să se fi oprit din ricoșeurile țiuitoare de care verticalii de la mașini s-au ferit plonjînd spectaculos

vertebrele superioare
ale gîtului lui Lepetit se rup,
înfigîndu-și ghearele în cortexul
străpuns de forța colosală
a îmbrățișării pitonului de piatră
din mîna sălbaticului.

Din cerul întunecat scapără un fulger prelung, care cuprinde tot orizontul, luminînd hala cu o lumină spectrală.

Cînd, o clipă mai tîrziu, Verticalii se ridică din spatele mașinilor, sălbaticul, cu ochii pîlpîind, roșii, pare a nici nu se fi clintit din loc. Numai între degetele mîinii stîngi, la-

țul colierului de piatră strangulează, neînduplecat, gîtul celui ce fusese temutul Lepetit, imobilizînd de sol ultimele zvîcniri ale membrelor trupului deja mort și cutremurîndu-se, înțeleg cu toții că au de-a face cu un adevărat Ucigaș. Că au avut fericita ocazie să-și petreacă o zi de lucru alături de o ființă măreață, de un războinic teribil, de o fiară antediluviană ieșită din jungla de quiho la vînătoare, să sfîșie.

Un animal gol — dar nu sărman. Un Yam din poveștile bătrînilor. Un erou legendar.

Gol, pentru că unul de talia lui nu are nevoie de nimic altceva decît de mușchii mîinilor și picioarelor sale, și de Puterea mai presus de fire cu care a fost dotat, pentru a se impune înaintea întregului Univers, ca Stăpîn de netăgăduit.

Cu o mișcare lină, imperceptibilă, Fiara își desfășoară colanul grosolan de piatră din jurul gîtului frînt, și trupul lui Lepetit se prăbușește rigid.

Flacăra din ochii războinicului se stinge treptat

se apleacă, își culege revolverul de pe jos și, după ce-l înfige indiferent în tocul de plexită neagră imitînd pielea, alături de celelalte paisprezece încărcătoare pline, își aruncă pe umăr cureaua, îndepărtîndu-se cu mersul său elastic spre ieșire.

O felină uriașă bîntuie FARC.

Din cerul de plumb de dincolo de cupola de siliu a halei, fulguie etern, într-un potop de zăpadă imaculată și rece.

CAPITOLUL VIII

ANTRENAMENTUL MORŢII

1. Oxus doarme încă, dar lumina s-a aprins în el. Simte că trebuie să deschidă ochii şi să se ridice. Peretele din stînga va glisa, lumina va creşte, şi, din viitor, va da buzna peste el ceva care-i va încălzi sufletul.

Întredeschide ochii. Interiorul rezervei, iluminat de control. Un cuib diferit de cele din Esland. Dar şi cu elemente comune: terminală, display, monitor, afişaj, ecran pîlpîind fluorescent, cu toate că a fost scos de multă vreme din funcţiune, amfitreatru cu Joc Limitat, Mărgele de Sticlă clinchetindu-şi partitura îngustă pe marginea Marii Teme Festive.

Oxus se simte odihnit, refăcut.

Înainte de a se trezi, îşi aminteşte de Vocea-de-fum (parcă era Quingaguh): *„Numai neîncrederea şi micimea te reţin lipit de Pămînt, să te tîrăşti. Te-ai născut liber. Poţi Zbura. Zboară!"*

ALTITUDINE 500. VITEZA 2,75 x 10^3. CÎMP IONIZAT, COMPACTITATE LA BORD 17 x 9^7. ZBOR PLANAT. CUPOLA DE NORI. OCHIUL CICLONULUI. CONTACT PENETRANT PE BANDA ALFA. LOCALIZARE DE TRANSLATARE PE COORDONATE CARTEZIENE 68/81 S. SE VIOLEAZĂ CU MIJLOACE NECONVENŢIONALE *FONDUL INTANGIBIL.* SE ATENTEAZĂ LA POARTA W.

SEMNAL DE ATAC!

TAUTONIKE!

Un amfitreatru lin. Melodia polifonică stîrneşte curcubee irizînd.

Magister Ludi.

Programare.

Jocul.

Mărgelele de sticlă clipesc.

VEHICOL LA SOL DEPLASÎNDU-SE CU VITEZA DE 7 x 6 x 10. LOCATARE PRIN COORDONATE CARTEZIENE 60/32 SW.

SEMNAL DE ATAC.

ACCELERAȚIE 24 x 10^6.

LA BORD COMPACTITATE DE HELIU LICHID.

I CAN DESTROY HIM!

Camionul condus cu simulare-prin-cip-jocker, pătrunde în *Zona de Conflict.*

VITEZA REPERULUI 3 x 10^2. SENS DE DEPLASARE N N N.

I CAN DESTROY HIM!

TAUTONIKE!

Oxus își scutură capul, frecîndu-și fața cu mîinile. Dinspre Viitor vine către el, îl străbate și se îndreaptă spre Trecut o lumină mare, năucitoare, care transformă realitatea în umbră, spectrografiind-o.

Se ridică exact în clipa în care peretele lateral glisează.

Startwan.

— Te iubesc, spune Startwan, sînt frîntă de oboseală, lasă-mă să dorm.

Se trîntește pe pat și adoarme instantaneu.

Oxus zărește răzbătînd din buzunarul de la piept al combinezonului autonom, printre colții fermoarului neetanșeizat clipocitul vesel al unei orgi multicolore. Se apleacă și trage afară un cip-jocker nou nouț cu plăsele de plexită opacă și LED-uri de siliu multicolor. Dar în buzunar continuă să pîlpîie ceva, și Oxus extrage încă un cip, de o formă stranie, cu lamă de metal organic dispusă în unghi de „atentat la Fondul Intangibil". Senzorii mînerului acestuia puteau prelua direct pulsiunile nervoase ale mușchilor palmei, transformînd intenția în realizare.

„Ești colosală!" rînjește Oxus admirativ, aplecîndu-se peste Startwan și ciufulindu-i părul.

Fata oftează prin somn, se întoarce pe burtă și-și acoperă capul cu amîndouă mîinile.

2. Quingaguh pipăie Quibeckul 95 cu o dragoste și patimă neobișnuită la ghemados. Și, dintr-o dată, rîuri de la-

crimi prind a i se rostogoli din ochi, șiroindu-i prin vadurile adînci ale rețelei de riduri ce-i brăzdează chipul crunt. Căzut în genunchi, Quingaguh mîngîie în neștire oțelul negru, sub privirea uimită a celorlalți.

Doamne! exclamă el cu glas răgușit. Doamne, mi-a fost dat să nu mor fără a mai fi pus mîna o dată pe o armă!

Apoi, întorcîndu-se către tînărul Yamana, care îl privea liniștit, poate înduioșat, Quingaguh spuse:

— Fiule, nici nu-ți poți imagina ce bucurie mi-ai făcut cu arma asta. Un ghemados cu o armă în mînă încetează de a mai fi un ghemados, și capătă dreptul de a purta un nume și de a și-l apăra. Fără o armă, orice vertical nu este nimic mai mult decît un ghemados. O pleavă. O mizerie.

Zgîindu-se fascinat la arma al cărui metal proaspăt sticlește mat în lumina cenușie a încăperii, bătrînul plînge în hohote.

— Madre de'l dios! șoptește el. Voi avea din nou o armă! pot să mai simt odată în podul palmei patul unei arme! Santa Maria, voi mai avea o dată-n viață șansa de a fi stăpîn pe viața și destinul meu! Nome de'l dios, jur pe ce-am mai sfînt că, orice-ar fi, nu mă voi mai lăsa niciodată dezarmat. Dac-o să mor, am să mor ca un bărbat, cu arma-n mînă, luptînd, iar nu ca un ghemados nenorocit, bun de aruncat ca hrană cîinilor sălbatici ai Phreeriei! După atîția ani de josnicie, asta-i prima clipă în care simt și eu că trăiesc cu adevărat!

Și bătrînul sărută oțelul țevii, argintiu, și încărcătoarele brune, ca aburite.

Înduioșată, Startwan își șterge colțul ochiului cu degetele.

Tu de ce nu Zbori, Quingaguh? Fiindcă nu pot. Sînt un simplu ghemados al Phreeriei. Serenda. Și atunci de unde știi tu de Zbor, de toate celelalte? De unde știi tu ce înseamnă un Angekok. Cine ești tu, Quingaguh?

La gente latina. Neamurile. Înfrînte. Zdrobite de Capital. Sclavi, tîrîndu-se de-a lungul drumului spre sud. Spre El Paraíso. Spre una isola muy hermosa.

În spatele tigvei crestate de riduri adînci, aurora își flutură faldurile de lumină și culoare feerică. Vălul maiei își unduie sfîșierea prin Univers, astfel că poți zări, prin crevasa creată, Adevărul.

Tu nu vezi, Gingaguh? Nu. Eu nu văd. Nu sînt un Elik. Eu sînt un simplu ghemados. Hinta latina. Serenda. Neamurile.

Poveşti. Legende din bătrîni.

Am fost cîndva stăpînul Planetei. Astăzi — Deçepsion!

Am fost cîndva cel mai războinic şi curajos neam de pe Terra.

Deçepsion!

Am avut dreptul să ne apărăm numele cu arme.

Serenda!

Deçepsion!

Am avut femei frumoase, glorie, bogăţii nemăsurate. Dar n-am fost decît dinţii care rodeau pentru burţile altora.

Dinţii balaurului Cadmos.

Deçepsion!

Toate acestea au fost ale noastre. Voi le folosiţi, le aveţi date-n folosinţă, dar nu vă aparţin. Noi? Noi le-am *stăpînit!* Ne-am născut şi-am trăit într-o lume bogată. Stăpîni. Liberi. Nobili şi frumoşi. În lumină.

Deçepsion!

Nu, eu nu pot Zbura! Eu sînt lut. Cenuşă. Pămînt. Humă. Homini. Cetatea din care am ieşit a fost Humă. Este Humă. Oameni de humă, trăgîndu-ne dintr-un megalopolis numit Cetatea Eternă. Deçepsion! Semnul cîinelui. Dinţii balaurului.

Trăiesc sub semnul lui „Am fost". Noi nu mai sîntem nimic. Vatra rece s-a spart, Cenuşa a răspîndit-o vîntul în toate colţurile Universului.

Deçepsion!

Doar Ayu-Toyon mai poate face să renască focul! Doar cînd Ayu-Toyon se va întoarce, dinţii balaurului vor răsări din lut, înzăuaţi, cu armele în mîini: mirmidonii, gata de luptă — ginta care a cucerit lumea — războinici din războinici, viteji din viteji. „Acolo unde dobori unul, se înalţă doi".

Deçepsion!

În sanctuarele Absenţei urlă cîinii sălbatici. Şi quihoul a crescut mai înalt decît statul, acoperind relicvele vetrelor noastre. Daţi la o parte iarba, şi veţi găsi în orice loc ruine! Sînt zidurile Cetăţilor noastre! Cetatea Eternă. Deçepsion!

Voi nu aţi fi nimic dacă n-aţi călca pe oasele Gintei. Întregul Pămînt se sprijină, ca să nu se năruie, pe scheletele Gintei. Călcîiul ţi se afundă în tigva unui Rege. Viermi între coastele războinicilor ce-au presărat cîmpurile de luptă ale Planetei. Cea mai ieftină „mînă de cuceritori". Sabia Civilizaţiei.

Deçepsion!

Nu sînt nimic. Sînt sîngele aprins dintre voi. Sînt stropul de sînge fierbinte care vă-nalţă fruntea într-o Răzmeriţă eternă.

Cetatea Eternă!

Deçepsion!

Peste noi a trecut Sfîrşitul Lumii! Soarele nostru s-a stins. Lumina noastră a orbit. Pe lume e frig şi mişelie.

Deçepsion!

Leoaica rănită a Planetei.

Deçepsion!

3. FARC

„F" = Fabrică. În mod cert.

„A" = (probabil) Armament.

Dar ce înseamnă „R" şi „C"?

Pe ecranul displayului se perindă halele întunecate, aburite, imense. Maşini. Stive de piese. Pistoane. Arbori cotiţi. Turele. Quilase. Zale de şine.

Maşini de război.

Încălcarea Tratatului Antarcticii.

Obiectiv după obiectiv. Hală după hală. Nicăieri, nimic asamblat. Deci mai există şi alte niveluri.

Pentru Jocul aparent cognoscibil, nivelul minus unu reprezintă Fond Intangibil. Nu poţi afla ce este acolo decît „intrînd în Joc".

Şi, dintr-o dată, Oxus se simte cuprins de o curiozitate mai presus de posibilitatea sa de a se stăpîni. Ştiu din primul moment că nici nu va încerca să se stăpînească. Va pătrunde în Joc. Nimic nu-l putea împiedica. Fie ce-o fi, trebuia să se ducă să vadă despre ce era vorba..

Se va înghesui odată cu ceilalţi pe platformele de la intrare, va pătrunde în pîntecele întunecate ale Colosului şi va coborî spre Pol, la nivelul cel mai înalt, unde piesele se angrenează în maşini de război.

4. *Hirsland.*
Wund.
— Este violat Fondul Intangibil!
W
O încăpere luminată multicolor. Orgi de ochi străluminați de mărgele de sticlă dispuse pe rafturi în amfiteatru.
Jocul.
În spatele fiecărui ochi : un destin, o viață, un Vertical.
Jocul — Lumea — Universul.
Spațiul și Timpul.
Muzica — o polifonie atît de complexă încît te poate ameți și îmbăta.
Hirsland.
Wund.
A intrat cineva în Joc.
Imaginea se frînge. Pe display : iar amfiteatrul.
Transfocator. Translatare de cadru. Efect subliminal : sala se vede, în același timp, din două unghiuri opuse. Pe unul dintre pereți, o eșarfă desfășurată din plafon pînă la planșeu, lasă vederii Semnul.
Waldzell
Magister Ludi. 35—40 de ani. Frunte înaltă, bărbie îngustă. Togă.
Transpus. Melancolic. Fad.
Compune.
Are „inspirație".
Simfonie polifonică vibrează din întregul context.
Dublurile de siliciu amorf, Mărgele Multi-mega, pulsează în fascicolul de lumină pură.
O armonie *fermecătoare* (de la „a fermeca" — „a face farmece") de sunet și culoare.
Nostalgie fără sfîrșit.
FARC
Lui Oxus, înaintea displayului orb pe care tatonează intrarea în Joc, i se urcă un nod în gît.
Hirsland
Wund.
W
Magister Ludi : Wund! Unde greșim ? De ce toate intențiile noastre nobile degenerează, de mai bine de o mie de ani, în crimă și suferință ? Un război de o mie de ani,

Wund! De zece ani nu reuşesc se remediez nimic în programul Jocului. Degeaba am fost desemnat. Sînt cel mai incapabil dintre Magisteri!

Hirsland.

Wund. (Figura brăzdată de riduri adînci. Priviri viclene...):

— Războiul nu l-am făcut noi.

W

— Totuşi, numai Ordinul este vinovat de el.

Hirsland

Wund.

FARC

Oxus transpiră abundent.

„Emisie subliminală." (îşi spune).

W

— Sîntem inutili. Toate intenţiile noastre nobile se transformă în suferinţă. Întreg Pămîntul este un cîmp de luptă. Mocirlă. Mlaştina N a avansat către...

Hirsland

Wund.

W

Unde-i greşala? Poate Ordinul...

FARC

Oxus, leoarcă, îşi desface fermoarul combinezonului autonom, Pe ecranul orb scintilează un chip distorsionat. Trăsături viclene.

„Unde? Cînd?"

Chipul întipărit pe retină. Memoria răscoleşte febril între milioane de fotografii a-nominale: locuri, spaţii, timpi, persoane, circumstanţe, trecători, siluete întîmplătoare...

„Întîmplător"?

Chip smochinit, nerăspunzînd niciuneia dintre fizionomiile specifice locurilor printre care soarta zbuciumată...

Poze respinse rînd pe rînd, răsfoite înfrigurat de mîna înflăcărată a amintirii.

Cine? Unde? Cînd?

C:

— De la Marele Magister Ludi Knecht, niciunul dintre succesori nu a mai fost la înălţimea Jocului, incapabili să concepem o partidă Festivă care să aducă Bucuria aşa cum

aduceau altădată partidele noastre celebre. Urechile noastre nu mai ştiu să distingă sunetul Concordanţei. Poate că ar trebui închisă Tabla Jocului, aşteptînd să se stingă Conflagraţia, atîta timp cît Multaşteptatul, întîrzie la întîlnire... (acesta este un Raport Oficial).

W

Maestrul apasă pe claviatura de lumină ca pe clapele unei orgi titanice. Muzica urcă din ce în ce mai tragică şi cuprinzătoare, luînd tonuri sfîşietoare şi inflexiuni de declin :

O prăbuşire din înalturi, abruptă, năucitoare.

El Paraíso ! Am pierdut El Paraíso !

Deçepsion !

FARC

Norii se îngrămădesc negri şi joşi, aprinzînd fulgere confuze care flambează întregul orizont într-o mare de lumină spectrală, neverosimilă.

Oxus izbucneşte într-un geamăt surd, cuprinzîndu-şi faţa în palme.

Startwan sare din somn, năucă : — Ce e cu tine ? Ce s-a întîmplat ?

Displayul străfulgeră intens. Startwan ridică ochii.

Cip-jockerul cu interferator de agresiune la Fondul Intangibil sclipeşte înfipt în terminală.

Oxus : Convulsii. Spume la gură.

W

— Doamne, suspină Magister Ludi, Doamne, cum de-am putut ajunge aici ? Ce-am făcut ? Ce s-a ales de noi !

Hirsland

Wund.

— Dacă voi sînteţi incapabili, nu aruncaţi vina pe Joc ! Jocul este aşa cum...

W

Magister Ludi găseşte un acord fantastic, insuportabil, şi îl repetă iar şi iar, de cîteva ori la rînd...

FARC

Oxus se zvîrcoleşte. Sîngele îi bufneşte pe nas şi pe gură.

Startwan întinde mîna cu greu şi smulge interferatorul din terminală, decuplîndu-l.

Tremură din tot corpul.

Scuturîndu-se ca electrocutat, Oxus țîșnește în picioare, cu ochii holbați.

— Și acum? murmură Startwan. Ce ne facem?

N-au la dispoziție decît cîteva secunde. Ordinatorul Central a depistat deja, și este pe cale să localizeze zona în care s-a operat spargerea la Fondul Intangibil și, dacă reușește să identifice, după aceea determinarea și captivarea lor devine o problemă de minute.

Oxus redevine ghemadou, persoană de acțiune, aventurier cu minte lucidă. Stornează terminalul cu sursa. Programează o „avarie" la sistemul de termoreglare al rezervei, și țîșnește spre ușă.

— Hai!

Startwan are un moment de nehotărîre înainte de a se arunca în vîrtejul infracțiunilor viitoare, dar deja era culpabilă de o crimă pentru care n-avea cum să mai scape cu mai puțin decît pedeapsa maximă de anulare a personalității și reeducare. Ce putea fi mai rău decît a atenta cu cip-jockerul confecționat artizanal din piese furate din Secție la Violarea Fondului Intangibil? Pe lîngă asta, a da foc unei case, sau a arunca în aer întregul FARC sau chiar Pămîntul, sînt fleacuri pentru care s-ar mai fi putut găsi circumstanțe atenuante...

Aleargă pe holul interior, alături de bărbatul străin, care i-a metamorfozat în cîteva zile destinul și întreaga viață. Oxus o trage de mînă, și ea-i spune în gînd că, fie ce-o fi, e alături de el împotriva întregului FARC, deși el, atunci cînd va da de greu, are s-o părăsească fără scrupule, fiindcă doar se slujește de ea, ca de o unealtă, ca de un Cip-Jocker uman și că, în loc să alerge alături de el, mai bine i-ar tăia gîtul cu lama interferatorului din buzunarul de la piept al combinezonului autonom.

Își trag sufletul, cu spatele proptit de peretele rece de beton, înainte de a acceda în zona profană a Căminului.

Străbat prima încăpere, încercînd să pară calmi.

Verticalii adunați acolo se amuză cu un duel pe simulator. În total sînt cinci, cu electrozi pe cap și priviri halucinate. Arbitrul urmărește disputa pe monitorul de control. Benzile roșii și negre de pe frunțile celor ce se confruntă

semnalează o partidă „pe viață și pe moarte". Pentru o săptămînă, o lună, un an sau pe viață, după cum se stabilise în prealabil, perdanții deveneau proprietatea cîștigătorului.

Din pricina efortului de concentrare depus, fețele luptătorilor sclipeau de transpirația ce li se scurgea de pe bărbii și pe lîngă urechi, pe gîturile și piepturile goale. Celor două femei li se înroșise pielea frunții.

Imaginile propuse de conștiința colectivă a celor cinci combatanți drept cîmp de luptă, se prezenta ca o pădure de quacervate prin care pîlpîiau contururile trupurilor polisegmentate acoperite de solzi grei și dotate cu labe impare, greu de mînuit, terminate cu aripi, ale unor monștri vădind fie că dueliștii erau niște ageamii, fie că erau absolut sadici, fiindcă niște verticali întregi la minte și care se pricep la dueluri pe simulator nu s-ar fi împopistrat nici în ruptul capului cu atîtea apendice absolut inutile și riscante.

Cînd Startwan și Oxus răzbiră, pînă la urmă, afară, FARC părea părăsit. În liniștea de sub norii joși percepură, la limita pragului sonor, bătaia îndepărtată, ca de pe altă lume. *Il Tapajo da muerta.* Răsuna mereu de cînd o deșteptaseră cei doi sălbatici, cu bîtele lor de piatră, pe drumul Phreeriei de quiho, sub stele. Și sunetul răzbea pînă aici, sub norii întunecați ai FARC.

Il Requerimento.

Își continuară drumul spre platformă în tăcere. Din aerul apăsător prinseră să se cearnă fulgi înghețați, mărunți, pișcînd fața pînă la sînge.

5. În FARC n-ai de ce să te temi dacă ai ucis pe cineva. În FARC nu vei păți nimic dacă-i iei cuiva, nițel gîtul. În FARC, fără a anunța nimeni care este *regula Jocului,* Cel care reușește să-i ia viața altcuiva, îi ia și locul.

De ce?

Nimeni nu știe.

Nimeni nu știe. —

Poate că este vorba de un Antrenament. —

Antrenament? —

Ei bine, da, de ce nu! Un antrenament al morții.

Dacă, de după colțul străzii vine către tine un grup de Verticali veseli, și tu, mai iute de mînă decît ei, scoți arma și le împrăștii creierii pe zidurile de beton ale Coloniei,

nimeni nu-ţi va reproşa asta. Frîna care te împiedică să dai drumul la întreaga ta animalitate nu subzistă în afara ta. Ci *Înlăuntrul* tău! Şi scopul popasului tău în această Colonie crudă şi aspră este tocmai cel de a te face să înţelegi asta. Stai aici pînă cînd înveţi să ai curajul de a scoate arma şi a ucide. Stai aici, bălăcindu-te în mizeria violenţei şi mîrşăviei, pînă cînd rezolvi algoritmul Jocului.

FARC este o lume a selecţiei inverse. A Crimei. Cel mai bun este cel mai rău.

FARC este un cîmp de luptă, un poligon, o sală de antrenament în care înveţi să ucizi fără să clipeşti.

Hai, curaj! FARC este Paradisul temerarilor! Lumea tuturor posibilităţilor.

Iar cine ucide un Condor, are dreptul să poarte un galon pe epoleţi. Dacă ucide al doilea Condor, două galoane. Însă cel care-i poate ucide pe toţi? Cel Mai Bun-Rău? Cel care a aflat algoritmul şi care nu se mai încrede în nimeni şi în nimic, trăgînd, fără scrupule, în tot ce mişcă? Fiara? Luptătorul de Comando perfect?

Ce te mai poate aştepta dincolo de Victorie?

Care este *adevărul* cîmp-de-luptă al acestui antrenament?

Cărui Război îi sînt destinaţi Călugării Criminali?

TAUTONIKE!

CAPITOLUL IX

•

„RC”

1. Ora 4^{46}. Coloseumul de paralelipipedice cenuşii de beton-silicic se ridică în trepte concentrice, cu vîrfurile cele mai înalte către Polul Inaccesibilităţii, la mii de metri deasupra Văii numită „a Dezolării". În spaţiul ne-euclidian, semicercul din jurul Hangarului se răstoarnă ca o mănuşă, astfel încît, privit din înalt, FARC apare asemeni unor uriaşe sectoare de trunchiuri de con suprapuse în trepte din ce în ce mai înalte, sugerînd unui observator străin stilizarea dusă pînă la forma pură, geometrică, a unui uriaş tufiş de quihico — o *poartă* spre cer. Puerta de'l Sol, Puerta de'l Re : o navă cosmică gata de lansare, a cărei numărătoare inversă a şi început.

Ora 4^{51}. Vuietul inimii de plexită pulsează în Abis. Piscurile cele mai înalte ale blocurilor ermetice, asemeni unor buncăre, se proiectează semeţ pe ceaţa de dincolo de Polul Inaccesibilităţii, luminată de Ochiul Ciclonului, îndreptîndu-se către zonă.

Ora 4^{55}. Înspre FARC, în lumina oarbă a proiectoarelor, dincolo de Hangar, se întrezăresc ruinele nou-nouţe ale Şantierului de Construcţii, asemeni scheletului unui animal megalitic împotmolit în mlaştina Văii Deçepsion, în Phreeria căreia ghemadoşii îşi plămădesc cu mîinile lor negre Căpăţîna spre stele, chiar în locul numit Polul Dezolării, dincolo de care începe Dorsala Puntanamera şi Terra de'l Fuego, cu scînteile licărind de mlaştini N marcînd Zona de Conflict.

Ora 5^{00}. Platforma demarează abrupt trecînd prin jetul de radiaţii „J", în care se răstoarnă, din punctul cartezian 00 x 00 plafonul devenind pardoseală.

Apoi platforma glisează lin pe orizontală, trece printr-un nod „J" răsturnîndu-se iar într-un unghi de 37° sexagesimale, intrînd într-o traiectorie oblică, pe diagonala mare.

Ora 5^{03}. În pereţii sclipitori, de metal, se oglindeşte silueta diformă a bărbatului în combinezon autonom negru, cu insemne de Condor pe epoleţi. Pe chipul său trec reflexiile secvenţelor luminate alternativ, cînd în roşu, cînd în galbenul porţiunilor de Tranzit şi Oppen. Degradeul nuanţelor nefireşti se perindă de la violet, prin orange, pînă la alb. Condorii metalici de pe umeri pîlpîie fluorescent în semiobscuritatea de pe platformă.

Ora 5^{07}. Faţa bărbatului e crispată într-un zîmbet crud. Profilul. Buza de deasupra, umedă de transpiraţie.

Neidentificat. Cod de *liberă trecere* emis de Fondul Intangibil. Parametrii receptaţi de senzori nu intră în circuitul general şi nu se centralizează.

Ora 5^{14}. Nivel minus unu. Platforma încetineşte în viteza a doua. Cîmpul de amortizare „J" $= -G + g$.

Ora 5^{15}. Comandă de oprire la poarta A^{-1}. Platforma încetineşte în prima viteză. Cîmp de amortizare „J" $= g^2$.

ora 5^{16}. Terminala nu recunoaşte „the visitor".

Bărbatul se cuplează la input.

Terminala recunoaşte „the visitor".

Comanda de oprire acceptată.

ora 5^{17}. Cîmp de amortizare „J" $= g$. Poarta A^{-1} culisează lateral. Perspectivă deschisă spre A^{-1}. Reper de importanţa minus unu.

Tălpile rigide ale bocancilor bocănesc pe coridorul de recepţie A_1^{-1}.

Terminala Centrului de Trafic nu recunoaşte „the visitor".

Bărbatul se cuplează la input.

Terminala centrului de Trafic recunoaşte „the visitor" şi acordă *liberă trecere*.

Blindajul culisează în urmă.

A_1^{-1}.

2. Oxus se oprește, trăgînd cu urechea spre spațiul vast de obscuritate ce i se deschide în față.

Liniște.

Doar răsuflarea precipitată de emoție.

Autocontrol nervos.

Respirația revine la normal.

Ce e aici ?

De-a lungul pereților se întrezăresc cilindre de metal înalte, sticlind rece în semiîntuneric.

Fuzee.

„A" de la Arsenal ?

Un Arsenal

„A" de la Armament ?

Armament neconvențional. „Ăștia" încalcă Tratatul de neproliferare și nedepozitare de armament strategic și neconvențional !

Uite : Alea sînt N ! Cele lungi de colo sînt G și H.

Deci, nu numai Tratatul Antarcticii din '59.

Oxus se afundă către adîncul spațiului vast din-nainte.

FARC.

„R" = Radioactivity ?

FARC.

Armament radioactiv ?

Fabrik Arm Rad ?

Dar C ?

Se apropie de peretele cu fuzee. Celei mai apropiate dintre ele i se aprinde o lumină galbenă de control în spatele nișei interioare mascată cu siliu gros de-o palmă.

Oxus încremenește.

Din adîncul fuzeei răzbate un țiuit intermitent, de avertizare.

E amorsată.

Sînt amorsate.

Oxus se trage înapoi prudent, către adîncul căscîndu-se întunecat. Țiuitul de avertizare încetează. Lumina de control se stinge încet.

Dar, iată, Doamne-Dumnezeule ! Privește !

Oxus se răsucește pe călcîie. În adîncul Halei se aprind lumini albe, dincolo de platformele și planșeurile de

plexită, dezvăluind perspectiva imensă a arsenalului. Pe margine, înşiruite de-a lungul pereţilor înalţi, stive de proiectile străvezii, sau de fuzee cu blindaj metalic roşiatic, cenuşiu sau galben.

Oxus se îndreaptă spre zona luminată.

3. Acestea sînt capsule chimice. Cu ce e aici poate fi otrăvit, asfixiat, intoxicat şi defoliat întregul Pămînt. De mai multe ori la rînd.

Capsule de siliu extrem de fragil, ultrasensibile la şocuri.

Rafturi întregi cu capsule, grupate pe trei spectre coloristice principale: verde — pentru compuşii halogenaţi; roşu pentru compuşii organici; şi galben — pentru otrăvurile filtrante, stabile chimic.

Dincolo de ele, flacoane cu striaţiuni fosforescente, longitudinale sau orizontale. Un stoc de arme fosforescente, longitudinale sau orizontale. Un stoc de arme bacteoriologice. Un singur flacon din acesta, vărsat acolo unde trebuie, poate transforma un întreg continent într-o hecatombă. Viruşi şi bacterii, spori de fungi, specii „îmbunătăţite". Cele cu striaţiuni longitudinale conţin specii naturale. Celelalte conţin specii *de laborator*, artificiale, obţinute prin sinteză directă şi inginerie genetică. Cele caroiate, desemnează speciile mutagene, mixte.

Boli cumplite. Unele dintre ele atît de eficiente în virulenţa lor încît, dezlănţuite, ar putea ucide întreaga populaţie a planetei, nelăsînd nici un supravețuitor, şi fără ca niciunul dintre animalele existente să aibă timp să se adapteze natural. Boli atît de „grăbite", nimeni n-ar avea vreme să le găsească leacul.

Viruşi teribili, de la mari adîncimi, a căror variabilitate a crescut infinit, stimulată de condiţii de mediu îngrozitoare. Nici temperatura de lichefiere a heliului, nici arcul voltaic nu le pot extirpa; în eter se dezvoltă normal; suportă presiuni de mii de atmosfere fără a simţi măcar nevoia să treacă în formele de rezistenţă.

Bacterii a căror bază chimică nu e carbonică, ci silicică. Fungi şi licheni autotrofi, criminali, capabili să asimileze orice, aerob sau anaerob, prin fermentaţie sau prin

osmoză directă, aşa cum sinoforele se înfing în piatră, secretînd solvenţi generali, mai corozivi decît apa regală.

Microorganismele a-simbiotice, paraziţi patogeni care nu-şi recunosc gazdele, ca paraziţii uzuali, pe care istoria evoluţiei speciilor i-a învăţat să nu extermine gazdele ca specie, pentru a nu se autoextermina, întrerupînd lanţul trofic.

Sau viruşi artificiali, manipulaţi mutagen prin inginerie radio şi laser, creaţii bizare, cu structură chimică simetrică, stabilită — capabili să atace şi devoreze orice produs cu catene regulate. Un bloc de plexită de cîţiva metri cubi nu le-ar da de lucru mai mult de cîteva minute înainte de-a-l fărîmiţa în cel mai fin praf viu.

Viruşi spaţiali şi metalo-organite supravieţuind în vid de pînă la 10^{-17}. Rozătoare perverse ale carcaselor metalice, pentru care materia organică în bază carbonică este destructurabilă în cîteva nanosecunde prin polarizarea şi magnetizarea atomilor centrali metalici.

Doamne, cu ce e adunat aici, ar putea fi cotropit întregul Univers!

Bine, dar un atac bacterio este, în cazul ăsta, curată sinucidere! Cum s-ar putea opri proliferarea acestor vorace micro?

Se poate opri. Laboratoarele de inframicrobiologie pentru tehnologie de război nu pun în circulaţie decît specii „Controlate". Sau măcar, „Controlabile".

Sensibile la un anumit factor medicamentos, cunoscut doar firmei producătoare.

Sau specii „domesticibile". Există rădăcini patogene extrem de virulente, rezistente la orice combatere chimică sau fizică. Dar, aceeaşi specie, are selecţionată de către producător şi altă rădăcină, mult mai sensibilă: „domestică". Atacul se face cu varianta rezistentă. La cîteva ore, zile sau săptămîni după contaminare, după ce inamicul a fost „tocat", se eliberează, din stocul deja pregătit rădăcina virală sensibilă, mult mai prosperă care devine, în cîteva ore, „dominantă",, diseminînd specia virulentă şi „domesticind" întreaga colonie. Şi, după ce gripa „spaniolă" curăţă sute de milioane, trecută în varianta vulnerabilă, se tratează eficient şi fără urmări cu ceai cald şi aspirină Bayer, sau

produce doar o ușoară indispoziție momentană, care trece de la sine în două zile.

Împotriva virușilor cu structură simetrik se folosesc antivirușii simetro-trofi, care condensează întreaga invazie în cîteva băltoace de petrol.

Dar, uite! raftul acela de cristale! Sînt vestitele bombe ECO. Armament eco, în stare să distrugă echilibrul ecologic al lumii, frîngînd lanțurile trofice, mutînd infernul cu un limbus mai sus, răsculînd natura și răzvrătind speciile unele împotriva altora. Iată feromonii. Cristalele acelea cu frumoase irizații viorii sînt feromoni! Fiecare specializat — în felul său: feromoni determinînd inofensiva muscă verde de bălegar să se înmulțească pînă la caracter de invazie cînd, în roiuri de miriade și miriade, potopesc, devenite rezistente la orice insecticid, și transformă toate alimentele în mușiță colcăitoare, viermuind, într-un tîrziu, pînă și prin carnea vietăților, într-o furie de capie ce transpune în realitate viziunile apocaliptice ale lui Fra Angelico.

Sau, iată, ciobul acela translucid, atît de gingaș turcuaz, poate stîrni în stupidul gîndac de bucătărie, cu structură silico-organică, o poftă de mîncare și o furie de reproducere atît de pătimașe încît, printr-o uluitoare răspîndire, să devoreze pînă-n temelii un megalopolis în mai puțin de-o săptămînă.

În cioburile acelea trandafirii pîndesc factorii mutageni specializați în transformarea umilului Aureea din flora stomacală în cel mai cumplit dușman al purtătorului lor, împiedicînd fermentația gastrică și brobonînd epiderma de furuncule îngrozitoare, mai terifiante decît lepra.

Oxus străbătuse deja cîteva mile cînd, dintr-o dată, i se deschise înainte, în spatele ultimelor rafturi, perspectiva mai amplă creată de o bruscă scădere de nivel de cîțiva metri. Din fosa întunecată se ridicau către bezna boltei de deasupra, trupurile gigantice ale rachetelor balistice intercontinentale și interplanetare. Pînă dincolo de locul la care vederea putea răzbi, se întindea o pădure scufundată de rampe de lansare cu fundamente betonate, de pe care se ridicau Tiranii celei mai teribile amenințări: rachetele cu 3, 5, 12, 18 și pînă la 50 de focoase nucleare, mari cît clădirile cele mai impunătoare. Dincolo de care, în neclaritatea

zărilor, se desluşeau, parcă, altele şi altele din ce în ce mai mari, mai teribile şi cu mai multe trepte.

Oxus rămase multă vreme pe pragul scăderii de nivel, uluit, înaintea armelor colosale, capabile a transforma (atîtea cîte se găseau îngrămădite acolo), întregul Sistem Solar, planetă cu planetă, în mingi de foc etern, sori mici, rotindu-se încet, triumfal şi cutremurător, pe eternele coordonate ale orbitelor implacabile, care n-ar mai fi însemnat distanţa de Centrul Lumină al Lumii.

Ce mama dracului e asta? se întreba Oxus. Ăstora puţin le pasă de A Treia Pace Mondială şi de toate tratatele şi convenţiile de neproliferare din lume! Doamne, dar chiar Universul este prea mic pentru apetitul războinic şi distructiv al imbecililor ăstora! Stăm pe un imens butoi cu pulbere, cu capul vîrît în laţul spînzurătorii, bînd cucută amestecată cu venin de şarpe şi cianură...

Oare peste tot, pe întregul Pămînt o fi aşa?

Se putea reîntoarce.

Se lămurise

Se lămurise?

Din contră! Oxus, abia acum avea impresia că nu mai înţelege nimic. Bine, dar ultimul război, ba chiar ultimele, penultimele... şi toate războaiele de pînă acum, la un loc, nu fuseseră decît modeste jocuri de copii, cu pliciuri de muşte şi pocnituri, pe lîngă ce pregăteau ăştia aici!...

4. A Treia Pace Mondială survenise în urma dizolvării simultane a blocurilor Militare şi alianţelor. În ultimele sute de ani, toate statele membre trădaseră, rînd pe rînd, cauzele. Şi nu numai o dată, ci de mai multe ori. De atîtea ori, încît, pînă la urmă, Blocul se transformase dintr-o organizaţie de luptă cu duşmanul dinafară, într-un for de represalii şi puniţiune a trădărilor aliate. Statele membre, întrucît după fiecare încercare de nealiniere, fuseseră pedepsite şi puse să achte tot felul de servituţi, terminaseră prin a se asupri reciproc. Nimeni nu mai avea încredere în nimeni.

Iar Blocul defensiv se dizolvase şi el, instantaneu întrucît rolul său nu fusese decît cel de a preîntîmpina politica

autoritară a Blocului ofensiv, și de a contrabalansa echilibrul de forțe.

Pentru a evita războiul catastrofal între puterile coalizate, Blocurile se autodizolvaseră. Numai că, după autodizolvarea lor (poate urmînd interesele obscure ale Ordinului, poate ca urmare a slăbiciunii Succesorilor lui Knecht de după introducerea statală la conducere a Jocului cu Mărgele de Sticlă), au izbucnit „Războaiele Limitate".

În prezent, Pămîntul trecea prin epoca celei de A Treia Păci Mondiale — care nu era altceva, pentru transcontinentul Panam, decît un război limitat, generalizat la nivel global. Fiecare împotriva tuturor.

Se spunea, în mare taină, că undeva, pe transcontinentul opus, ar mai exista și zone „în afară de conflict". Dar cine fusese acolo să vadă situația?

Informundia nu furniza nici o știre de acolo, ca să nu scadă spiritul combativ al beligeranților. Și nimic din Zona de Conflict Panam, ca să nu întărîte spiritele și să nu fie suspectată de deformări în scopuri propagandistice. Așa că, în esență, Informundia se rezuma la transmiterea și reluarea emisiunilor standard, adică la oferirea de material de studiu pentru repetitores.

Pe plan infrasocial, Informundia prelucra date personale pentru Controlul de Trafic Statistic, și menține ordinea și disciplina pe Cîmpul de Luptă, împiedicînd transferul informațiilor. Așa încît, ce era dincolo de Dorsala Lomonossov nu știa de fapt nimeni, și nici nu interesa, în principiu, pe nimeni (și tocmai de aceea, în afara sistemului Informundia, orice emisiune era bruiată), așa că era imposibil de spus dacă zvonurile care circulau în afara Castiliei aveau sau nu vreo bază reală, sau erau simple supoziții ori bazaconii emise de imaginația infierbîntată a maselor de ghemados înapoiate și absolut inculte.

Evident, A Treia Pace Mondială, la care se recursese înaintea desființării Blocului, nu fusese decît o stratagemă menită să evite distrugerea vieții pe planetă în urma unei conflagrații atomice. Toate statele, mari și mici, se angajaseră să nu folosească, producă și depoziteze, pentru uzul războiului limitat și parțial generalizat decît *arme curate*.

Este, însă, de necrezut (pentru un necunoscător), cîte

„arme curate" sînt în lume în clipa de față! Și cîtă *mizerie* pot face aceste arme „curate".

Numai că, „războiul parțial" limitat la nivel planetar, nu era încă nimic, în comparație cu celălalt război, despre care nu se spunea nimic, nicăieri. Iar legile de neproliferare semnate și acceptate (cel puțin la nivel oficial) numai *pe Pămînt*, prin alte părți putîndu-se face „murdar" fără nici o reținere, conform „principiului pisicii" de a-și ascunde murdăria sub covor.

Dar despre orice alt război în afara celui „limitat" nu avea nimeni voie să pomenească nimic, fiindcă de la semnarea Tratatului de Neproliferare, orice alt război „ne-limitat" fusese trecut în ilegalitate, ca sfidare flagrantă la adresa celei de A Treia Păci Mondiale.

5. Startwan nu se mai înfiora privind Chelia brăzdată de riduri și figura cruntă a bătrînului Quingaguh. Petrecea în compania oamenilor aceștia stranii și duri, și se simțea bine între ei, îi erau apropiați, le ghicea trupurile și le simțea răsuflările, ca în urmă cu cîteva ceasuri, cînd se lipise, alintîndu-se, de piepturile lor.

Golaveraj negativ. O femeie cu golaveraj negativ.

Era, oricum, mult mai plăcut așa decît singură, decît golaveraj zero.

„A nimănui am fost, a nimănui!
Apui odată, Soare-al meu! Apui!"

Părăsind rezerva, trecuseră printr-o rezervă în care o pereche extrem de ingenioasă tocmai executa un studiu deosebit de complicat și dificil, dar, probabil cu un coeficient de inedit ridicat.

Cînd îi zărise trecînd, tipa, care urmărea peste cap „construcția" într-o oglindă cu unghi variabil, le zîmbise și le făcuse semn de invitație, dar Startwan clătinase din cap că nu, la care cealaltă ridicase din umeri a pagubă și se-ntorsese temeinic la treabă, fără ca partenerul să pară a fi remarcat ceva.

Ajunși afară, îi întîmpină aerul tare al FARC. Norii sumbri, de plumb, apăsau treptele Coloseumului de beton-siliu. Un tam-tam îndepărtat își bătea, din depărtări, Requeri-

mento-ul: brațe deschise în așteptare, pentru o îmbrățișare peste mlaștina N, îmbiind cu un sărut pe deasupra Căpățînii de lut care-i despărțea, cu expresie tragică întipărită pe chipul Mare, menit să arate Celor din Înalt întreaga noastră suferință.

Străzi în unghiuri drepte. Crevase printre blocuri cenușii.

Dar, dincolo de lipsa de sclipire a Coloniei, către Nord, cerul de plumb se topește într-o baltă de cositor incandescent: Ochiul Ciclonului, îndreptîndu-se către FARC prin cortina de plumb a cupolei de nori acoperind cu un cîmp magnetic impenetrabil întregul cerc din jurul Polului Inaccesibilității, de la Deçepsion pînă la Marie Byrd și Little America.

Chiar cînd cei în combinezon negru, cu armă la șold și eghileți de metal pe epoleți, ajung în dreptul intersecției, de după colț iese un Condor.

De la un anumit nivel în sus, lupta este o tombolă a hazardului. Fiecare aruncă pe masă tot ce are. Dar nimeni nu poate ști cine va ridica potul de data asta, cînd crupierul manevrează grebla orb, iar bila continuă să țopăie din căsuță în căsuță, chiar și după ce discul s-a oprit și miza a fost strînsă.

Quingaguh duce mîna instinctiv, către tocul Quibeckului, cu un gest fulgerător. Dar Condorul, acest vestitor de temut al morții, lasă să-i scape din piept strigătul de luptă, îngrozitorul său Strigăt de Atac.

Strigătul Condorului vestește Moartea. Cînd aripile sale pătate cu sînge se desfac, Condorul este mesagerul Morții. Strigătul său de luptă paralizează victima de la mare distanță.

Strigătul începe ca un cîrîit gutural, din adîncul pieptului. Infrasunetele blochează musculatura striată și lovește în centrii voinței. Mîna îndreptată spre armă îngheață. Ochiul se tulbură.

Cineva te vede. *Cineva* te urmărește!

Mîna este de plumb.

Vei fi înfrînt.

Și strigătul străbate întregul spectru sonor, urcînd pînă la peste 95 000 de hertzi, ieșind din spectrul sonor, să năvălească, învingător și atotputernic, pe plaja ultrasonică.

Emisia voinței de atac cu care Pasărea Morții își prevestește căderea din înalturi este atît de intensă încît respirația prăzii se accelerează, pulsul sare dincolo de 250, musculatura toracelui se crispează într-un spasm electrocutant. Cel prins cu aer în piept moare instantaneu, fiindcă, presurizat în alveolele pulmonare pînă la 18—20 de atmosfere, răzbește în sînge, producînd aerația și colapsul.

Cînd strigătul Condorului răzbește în banda de frecvență radio, bruiază emisiunile alfa și delta care, la înregistrările electroencefalografice, încep să prezinte grafice cu forma specifică de dinte de fierăstrău orientat invers. În această fază, victima cade ca trăznită, cu gura plină de spume.

În ultima fază, dacă victima nu stăpînește tactica blocajului psihic de protecție, strigătul Condorului ucide.

Crispată pe armă, mîna lui Quingaguh declanșează rafala. Gloanțele se desfășoară luminos pe fundalul întunecat al cerului, ricoșînd din zidurile de beton-siliciu cu țiuituri și scîntei roșii, din perete în perete.

Startwan schițează gestul de a-și prinde capu-n mîini, pentru a-și acoperi urechile.

Cip-jockerul a rămas în buzunar.

Dar, dintr-odată, o punte de legătură se formează între imaginea lui Oxus, țîșnind din Neant, și ochii de foc ai tînărului Yam.

Mîinile își schimbă traiectoria.

Urechile sînt surde.

Cronos împietrește.

Cu un salt de eschivă formidabil Condorul se aruncă peste cap. Mîna lui se îndreaptă spre tocul armei.

De la un anumit nivel de pregătire în sus, lupta este o ruletă a hazardului. Durata ei este de domeniul pico-secundei.

Cu un vîjîit sec, colanul de piatră al lui Quingaguh se desfășoară prin aer, exact în spațiul în care se aflase Condorul.

Startwan și Quingaguh au suportat șocul.

Privită din afară, lupta nu ar avea pentru martorii neinițiați nici un alt înțeles în afara sfîrșitului tragic. Înainte

ca mîna zvîcnită de Startwan să atingă claviatura cipului. Condorul sesizează primejdia, intuind lovitura. La limita cîmpului său vizual săgetează o mişcare incredibil de iute: o mişcare de luptător ucigaş, al cărui scut psihic îl protejează de Strigătul de Luptă al Condorului Căzînd din Înalt.

Trecerea lui Cronos prin fracţiunea infinitezimală de secundă încremeneşte. Din suprarenale se varsă-n sînge un val de noradrenalină.

Un joc de mangustă, cu gesturi oprite la jumătate, înainte de a deveni gest.

În Quingaguh se deşteaptă sălbaticul, ghemadosul ucigaş.

Mintea sesizează loviturile înaintea ochiului.

Fiecare deconspirare schimbă: din desfăşurare, planul de atac.

Atunci cînd gama repertoriului Condorului este epuizată, mîna fulgerată spre arma de la şold.

Quibeckul 95 pluteşte încă prin aer, scăpat de bătrîn, dar fermoarul combinezonului autonom a zburat, şi de pe broasca ţestoasă tatuată acolo — într-o anamorfoză ce o face să pară o ţigvă de mort — se desfăşoară, ameninţător, colanul greu de piatră.

Ceea ce pentru ochi este insesizabil, pentru minte se destăinuie pe o punte neuronală scurtcircuitată din temporalul stîng, direct prin masa materiei albe axionale, deconexînd puntea lui Varolio şi ocolind mezencefalul şi telencefalul, pînă în emisfera dreaptă.

Dacă mîna şi-ar continua drumul spre arma de la şold, laţul contondent s-ar desfăşura prin aer într-o mişcare asimetrică, lovind cu unul dintre capete carotida, iar cu celălalt mîna cu arma.

Şi atunci, muşchii omului-pasăre se declanşează, propulsîndu-l peste cap, într-un salt formidabil.

Mîna a ajuns la nivelul armei. Şi, încă din zbor, trupul s-a reechilibrat, răsturnîndu-se prin aer, cu arma către duşman.

Dar mîna lui Quingaguh, nu dă drumul colanului de piatră. Peste un pod care trece prin ei amîndoi, sprijinindu-se cu un picior de umbra lui Oxus din adîncurile FARC, şi cu celălalt de tînărul cu condor tatuat pe piept/

Departe — aproape/
două brațe de pod/
al treilea, urmărind drumul de plexită într-o bifurcație/
și altul, către W/
Un Pod Colosal, un stern arcuit peste și prin Căpățîna de piatră, înfășurînd-o !
Un Pod !

Pe Pod, informațiile se scurg în sens invers, și creierul lui Quingaguh intră în comunicare directă cu creierul Condorului. Degetele mîinii lui Quingaguh, în loc să se desprindă de șarpele de piatră, se crispează pe el.

Inerția sutelor de kilograme-forță ale loviturii propulsează trupul bătrînului, desprinzîndu-l, într-un zbor de-a dreptul pe dedesubtul Păsării Morții răsturnîndu-se prin aer, cu arma spre locul unde fusese bătrînul.

Arma răpăie.

Rafala împroașcă strada.

Dar picioarele lui Quingaguh au atins pămîntul, și cu un nou impuls, lațul nemilos al colierului de piatră se închide într-un nod în care capul Omului-Pasăre se prinde.

Și, în vreme ce gloanțele rafalei armei din mîna Condorului mai ricoșează încă, incadescent, de pereții de beton elastic

colanul mușcă deja din carnea gîtului,

așa încît,

atunci cînd lama de metal-organic, vibrînd, a cipului lansat de Startwan se-mplîntă în pieptul trupului celui ce fusese un Condor

căpățîna trupului său se rostogolea cu ochii dați peste cap.

Au fost, pentru o clipă, un grup statuar — Startwan, cu mîna care lansase cip-jockerul întinsă înainte, Quingaguh, cu lațul colierului vibrînd între mîini și mușchii pieptului umflați prin combinezonul autonom sfîșiat să dezvăluie tigva descărnată a unei uriașe țestoase, și trupul Condorului descăpățînat contorsionîndu-se în cădere.

Apoi timpul reintră în făgașul său firesc. Trupul Păsării dă inconștient din picioare, fîlfîind din aripi și cîrîind

din gîtul retezat din care sîngele țîșnește fîntînă prin jugularele sfîșiate.

Quibeckul zăngăne de plexita de pe jos.
Mîna revine către Startwan.
Și Quingaguh îngenunchează, cu pitonul de piatră ridicat la buze.

Un Condor se prăbușește din înălțimi.
Să dărîmi din zbor un Condor aruncînd în el cu pietre.
— Formidabil luptător! murmură Quingaguh, frecîndu-și cu mîinile negre fața ofilită.

Podul s-a stins.
Startwan își smulge cipul din inima Condorului.
Privirile fetei și bătrînului războinic descendent din Stăpînii de Altădată ai Planetei se ating și se măsoară. Și, poate pentru prima oară în viața lor, transmit altceva decît încrîncenare și ură. Căldura inimii le înmoaie cimentul de pe fețe.
— Lasă asta... murmură Quingaguh, zmulgînd de pe epoleții mortului semnele Zborului: Condorii de metal. Simbolul celui mai înalt rang la care poate rîvni vreodată un luptător.
Ce înseamnă pe lume viața unui om...
A ucide, pentru a putea da viață.
A da viață, pentru a ucide.
A ucide.
A supraviețui.
A sub-zista.

Inima de plexită de peste lume își întețește bătăile. Și cerul se luminează acromatic și rece de Ochiul Ciclonului apropiindu-se de FARC din ce în ce mai repede.

6. Să ucizi un Condor frîngîndu-i zborul cu o piatră. Un ghemados ucide un Condor. După cine știe cîte sute de ani, un ghemados de-al nostru îi taie gîtul unei Păsări a Morții. Un ghemados dintre ghemadoși. Un urmaș al celor veniți să colonizeze El Nuevo Mondo. El Paraíso de după dezglaciațiune.

Un ghemados, un metis, cu sînge latin în vine. Un corci impur, cu sîngele amestecat al tuturor sălbaticilor și înfrînților lumii acesteia. Un hiperborean. Poate chiar un descendent din primii eschimoși coborîți în Valea Deçepsion. Un urmaș al mîncătorilor de carne de focă și din cîine. Un rumegător de quiho.

Atunci, poate că speranța nu a murit definitiv pe lume! Victoria mai poate pîlpîi ca un vis în pieptul Verticalilor! Și Acolo, sus, în Înalt, poate că într-adevăr, Cineva a privit, totuși, către noi și a zărit Căpățîna de piatră Mare, frămîntată cu mîinile goale de oropsiții și deznădăjduiții acestei Văi a Plîngerii Poate că din Înalturi, Cineva s-a uitat la expresia de pe chipul Căpățînii Planetă, menită să le aducă aminte Zburătorilor de suferințele inimaginabile ale celor scufundați în mocirla și frigul de-aici!

Poate că Zburătorii și-au trimis Mesagerul aici, printre noi pe cel mai bun dintre ei — un ghemados ca noi să aducă Verticalilor speranță în suflete.

Eliberîndu-i.

Răscumpărîndu-i.

Poate că *Îndepărtatul, Absentul, Multașteptatul,* și-a trimis aici, printre muncitori, cei mai buni și iubiți fii ai săi, să ne răscumpere.

Poate că va lua sfîrșit, odată, această A Treia Pace Mondială și Războiul ei limitat la nivelul planetar, și se va instaura peste Planeta însîngerată: *Pacea,* pur și simplu!

7. Dacă există la nivel a_1^{-1}, atunci ar trebui să existe și un nivel A_2^{-2}, sau B_1^{-1}, sau ceva de genul ăsta, nu?

Fondul ăsta Intangibil începe să se simtă a avea niște reguli intuibile, dacă ești destul de inconștient încît să continui cu oarecare tenacitate Jocul riscant de-a „spargerea în Fondul Intangibil", și dacă ai destul noroc încît să faci asta o vreme fără să-ți frîngi gîtul.

Atunci, pînă la urmă, vei ajunge și la nivelul C_2^2, cu statut Ultrasecret.

Ce înseamnă C_2^2?

O secție cu statut special. Deasupra sălii cu pupitre de control la care operatori în combinezoane autonome albe urmăresc corpusurile de calcul complexe, se află stanțate în

relief, în bolta de siliu a plafonului ogival, două semne. Roata ştirbită a efigiei „radio" şi hieroglifa „comput".

S-ar putea deduce, oare, de aici, că „RC" înseamnă „Radio-Computing", sau „Radio-Comput"?

Dar care ar fi, atunci, sensul lui „F" şi „A", în FARC?

Pe ecranele secundare ale displayurilor apare planeta, văzută de la mare înălţime. Cupola compactă a norilor se agită intens. O tornadă.

Şi, în centrul vînzolelii, pendulînd ca o bulă de aer, Ochiul Ciclonului, în culoare sîngerie pe ecrane.

— Mutaţi tornada şaptezeci şi trei de unităţi spre nord, în careul 27 x 34, răsună în difuzoarele şi căştile terminalelor sălii.

Operatorii în combinezoane autonome prind să se agite împrejurul pupitrelor şi aparaturii.

— Valul uriaş de compensaţie geometrică se va prăbuşi asupra coastei de vest. Scontăm pe pagube materiale către un miliard, un miliard-jumătate! Deasupra platformei continentale de nord, fluctuaţii electromagnetice de cîmp.

Comandamentul central al unui război meteo?

Cu ceea ce ştim în clipa de faţă, nu mai avem nici o şansă să scăpăm cu viaţă. Oriunde ne vom afla, vom fi urmăriţi, depistaţi şi lichidaţi înainte de a apuca să divulgăm ceea ce ştim. Vor fi lichidate (discret) nu numai persoanele care au avut acces direct la informaţie, dar şi toţi cei care au intrat în contact cu acestea din momentul violării Fondului Intangibil Ultrasecret. Dacă *Persona Grata* s-a pierdut într-un spaţiu larg: un burgos, o megalopolă, un Land — va fi nimicită întreaga regiune suspectă.

Sîntem condamnaţi.

•

— Începe numărătoarea inversă, rosteşte puternic şi impersonal Vocea. Este ora H — 653.

Un piuit scurt anunţă începutul numărătorii. Amfiteatrele în miniatură din faţa displayurilor îşi cîntă partiturile ce se împletesc în spaţiul de deasupra într-o polifonie complexă.

— 649, 648, 647, 646... rosteşte Vocea.

După fiecare minut, piuitul pătrunzător înţeapă auzul.

Mărgelele de sticlă clipesc multicolor.

Este ora H — 600.

Piuitul răsună strident.

Operatorii în combinezoane albe se agită împrejurul displayurilor.

8. Cineva care a urcat pas cu pas scara ierarhiilor sociciale și ajunge în vîrf, Condor, cea mai înaltă funcție la care poate aspira vreodată un luptător al Ordinului, acela nu mai este îngrădit de nici o restricție și, atîta vreme cît mai rămîne printre noi, se bucură de toate distincțiile și de *Libertate* fiindcă nu va mai rămîne mult pe-aici.

Trăiește sub semnul lui *Vreau!*, Trăiește sub semnul lui *Pot.*

TAUTONIKE!

Ridică-te din mocirla mlaștinii N către Înalt!

Prin *Vreau!* Prin *Pot!*

TAUTONIKE!

Wund se oprește înaintea Jocului.

Lumina mărgelelor i se oglindește multicolor pe chip.

Întinde mîna și ridică o mărgică de pe planul 29.

Tonul armoniei polifonice se modifică. Numai urechea de expert a unui magister poate surprinde nuanța fină a unei atît de mărunte schimbări, care a făcut deja să se uzurpe un raport social, care a deschis deja porțile nevăzute ale unui Drum, care a modificat deja Istoria.

Poți, Omule!

Poți fi mai presus de un simplu Vertical!

Te poți ridica pînă la Ceruri!

Poți sfida Universul!

TAUTONIKE!

A vrea mai presus de Vrere! A îndrăzni dincolo de îndrăzneală!

TAUTONIKE!

Cu un gest scurt, Wund izbește mărgica de planșeul de beton. Siliul cu memorie infraatomică plesnește în mii de cioburi incandescente.

A *Vrea!* A *Putea!*

TAUTONIKE!

— Numele meu este Wund, și sînt Mare Magister, în Hirsland. Înaintea Jocului cu Mărgele de Sticlă, vă investesc Condori. Sînt mîndru de voi !

Arătați-vă demni de acest nume !

De azi încolo, sînteți Liberi !

CAPITOLUL X

SECȚIA „VEGA S"

1. Cîteva sunete ale Melodiei se schimbaseră pe nesimțite, și contextul se metamorfozase ca prin farmec. Locurile și spațiile își restructuraseră succesiunea, deschizîndu-se, închizîndu-se, pierind sau luînd naștere, sub vălul iluzoriu al Jocului.

Străbătură FARC trecînd pe cu totul alte artere decît înainte. FARC părea o așezare cu totul nouă. Nu mai recunoșteau nici locurile, nici Verticalii.

Dincolo de poarta Hangarului îi aștepta o altă Colonie. Altă lume. Alți nori — de cositor topit — se rotesc pe cerul înalt.

Singurul reper a rămas tam-tamul de departe, de pe cealaltă față a Planetei, tam-tamul pulsînd neîncetat ca o inimă de plexită în Neant. Ca un Semn. Ca un semn al unei continuități pierdute.

Fulguie subtire.

Sînt patru călători astrali însoțiți de Kregoritip, ghidul prin ultimul limbus al imperiului lui Hades. Kregoritip îi urmează pas cu pas, ținînd paravan viscolului ce urlă cu intermitențe.

Străbat aleea îngustă dintre blocurile înalte și reci — buncăre extrem de festive.

Startwan se agață de brațul sălbaticului, și acesta își întoarce către ea privirea sîngeroasă.

— Ție nu ți-e niciodată frig? îl întreabă.

Refuzase categoric să poarte combinezonul autonom.

Dar *trebuie* să porți însemnele de Condor! Orice Vertical se mîndrește cu însemnele. Și apoi, Fiesta e atît de scurtă! Mereu îți revendică vreun challenger locul, și dacă nu ești capabil să-ți aperi Rangul, îl pierzi.

Poartă-ţi, deci Semnul Gloriei, cîtă vreme îl ai! Bucură-te de el! Eşti, pentru o secundă în Istorie *Liber!* Atotputernic!

— „Por que?" întreabă glasul de absenţă al războinicului Phreeriei.

Pentru că un Condor care-şi păstrează însemnele pînă sub Ochiul Ciclonului are dreptul să zboare!

Toţi Condorii au ceva comun: sînt războinici necruţători, puternici, senini, sînt fiinţele Zborului — fiinţe dedicate Zborului.

Un singur sens au în lume: să Zboare!

Un singur scop: să ucidă!

Şi, după şovăiala de o clipă, sălbaticul smulsese de pe epoleţi efigiile de metal, şi se dusese cu ele la bricheta crematoriului încastrat în peretele rezervei, îşi scuipase pe mîinile negre zeamă de quiho, încălzise pînă la incandescenţă ecusoanele de metal, şi-şi lipise efigiile pe umeri, răspîndind miros de carne arsă.

Nu te frige la mîini?

Nu. Scuipate cu quiho, mîinile sale rămăseseră intacte.

Ce fel de fiinţă mai eşti şi tu?

Sînt o fiinţă a Zborului! Sînt un con-andores! O fiinţă dedicată Zborului.

Trebuie să ajung acolo, Sus, chiar dacă ar fi ca în lupta aceasta să-mi sfîşii tot învelişul de lut ce mă ţine sclav în mocirla Mlaştinii N. Chiar dacă ar fi să trec prin toate supliciile.

Dacă ajungi Acolo, nimic n-are importanţă, şi toate sînt remediabile.

Un singur lucru iartă orice: Curajul!

Doar acesta rămîne!

Restul este noroi, care trebuie scuturat de pe aripi, ca să poţi Zbura! Restul este lest impur. Oricum, orice ai face, dar să ajungi acolo, Sus, în Lumină! Sfîşiat. Rupt. Ars. Mort chiar.

Sînt o fiinţă a Zborului.

Pot comanda ninsorii să stea. Pot vorbi cu sălbăticiunile Phreeriei — le cunosc limba tainică. Pot cuprinde întregul în podul palmei mîinii mele stîngi. Pot stîrni trăsnetul din cer senin.

Aceasta este o vrajă, care vă învăluie.

Cuvintele mele sînt un fum, şi vorbesc pe limba limbii din vis. Totul împrejur este vrajă.

De aceea, nici nu ştiţi cînd s-au transformat pereţii ăştia de beton din jurul vostru, care vă întemniţau, într-un fluid atît de uşor încît se clatină (diafani). Nici nu ştiţi cînd am sulfat peste mocirla şi spinii lumii voastre josnice abuiul fin ce vă atinge simţurile gingaş, ca un polei de praf de aur, de lumină.

Pot face norii să ningă, dar pot face să ningă şi din cer senin! Priviţi! Din plafonul încăperii buncărului s-a dezlănţuit o avalanşă de alb, şi aerul se condensează de ger. Doar cîteva clipe, şi iată, podelele s-au acoperit de nea!

Pot ordona viforului să sufle, şi un crivăţ teribil va învălmăşi în încăperile voastre neaua, amestecîndu-vă cu ea şi răspîndindu-vă care încotro!

Pot sili stăvilarele să se tragă dinaintea ochilor. Pot deschide zidurile dintre voi, şi, dincolo de ele, vă pot ajuta să întrevedeţi cupola de nori asemeni cositorului topit deasupra FARC.

Pot comanda norilor să se spargă şi Soarelui să ardă.

Şi-ntr-adevăr, cortina de nori se răsuceşte într-un turbion teribil. Muzica Jocului se sfîşie violent.

— Ce mama dracului e asta? întreabă Wund nedumerit.

Pe monitorul central din nivelul C_1^2 apare o distorsiune în Ochiul Ciclonului, apropiat acum, dar sfidînd numărătoarea inversă cu 300 de unităţi. Şi, prin Ochiul holbat orb, se zăreşte cerul înalt şi albastru al nopţii australe, cu semnele ei fulgerate de norii polarizaţi ai Oglinzilor Cosmice focalizate asupra Polului Inaccesibilităţii.

Viforul teribil smulge pămîntul de pe jos în hălci.

Operatorul principal raportează:

— Fluctuaţie geostaţionară. Am scăpat Ochiul Ciclonului de sub control. În clipa de faţă este deasupra noastră. Este ora H — 295.

Dacă nu e reperată şi remediată avaria în treizeci de secunde, se întrerupe numărătoarea inversă. Dacă avaria durează mai mult de un minut, FARC se auto-anihilează.

W

Magister Ludi extrage din buzunarul interior al togăi o

cutie etanșă de metal și scoate din ea o mărgică purpurie, pulsînd intens.

Hirsland

Wund așteaptă, cu mărgica sa purpurie în mînă, lîngă poziția în schemă unde trebuie plantată.

Pe monitorul de control imaginea pîlpîie.

Dintr-o dată, huruitul se stinge.

Imnul Waldzellului răsună triumfător, re-ordonînd realitatea în armonia sa titanică, unică și atotbiruitoare.

Grosmaster intră pe recepție și raportează că numărătoarea inversă continua.

W

Sala Jocului.

Emisiune specială pe releu ultrasecret.

În centrul sălii prinde contur holograma lui Wund, conturat printr-o rețea de miliarde de raze de laser emise de mărgelele amfiteatrului.

Magister Ludi (neliniștit) : — S-a întîmplat ceva ?

Vocea sa răsună totuși blînd și trist. Duios de trist.

Hirsland

Wund : — Nu, maiestate, Puteți fi liniștit.

Vocea lui Wund sună calm, rece, imperturbabil.

W

Chipul celui în ființa căruia se întrupează Ordinul se destinde într-un zîmbet candid.

— Rămîi cu bine, Wund. Nu știu ce ne-am face fără tine...

Hirsland

După întreruperea legăturii Ultrasecrete.

Umbra celui de care depinde destinul destinelor se șterge.

Wund îi răspunde, îngîndurat, fluturîndu-și mîna într-un semn imprecis :

— Adio, sărmane nefericit !

2. Pe platformă, un Vertical în combinezon autonom cenuşiu se apropie de cei patru. Plecîndu-şi fruntea înaintea tînărului sălbatic, rosteşte:

— Eu sînt Greeniando. Mă bucur că nu m-am înşelat. Cînd vei ajunge Acolo, Sus, să-ţi aminteşti de mine. Greeniando, simplu Vertical în FARC.

E plăcut să calci apăsat pe platforma FARC, cu tălpile groase ale bocancilor de plexită ai costumului autonom de Condor, printre Verticali. Să fii un erou, un Războinic, un Condor gata să-şi ia Zborul către Înalt!

Am fost ghemados — pleava Phreeriei de quiho din Valea Deçepsion. Am fost sălbatici rătăciţi în Phreeria Văii Deçepsion, unde am frămîntat cu mîinile goale şi negre piatră şi flegmă de quiho, să plămădim o Căpăţînă Mare pînă la Cer.

Sîntem Războinici ai Ordinului, purtînd Semnul şi Pecetea — Conquista şi Eglisem. Învingători. Cruzi. Răzbătători pînă departe.

Oxus îşi odihneşte mîna pe mijlocul femeii Startwan, şi aceasta-şi ridică ochii spre el. Şi Oxus o priveşte cu uimire, constatînd pentru prima dată că este frumoasă: zveltă în combinezonul autonom cu însemne de Condor, cu crizantema îndoliată a părului răvăşit de vîntul năprasnic.

O eroină pe măsură: un Condor neîndurător al Înălţimilor.

Sîntem ca nişte fraţi. Ca nişte fraţi şi ca nişte surori. Neînduplecaţi. Crunţi. Puternici. De neînfrînt. Milioane. Toţi ghemadoşii lumii acesteia către înalturi. Condorii lumii către Cer. Un cuib al înălţimilor, în care larvele mocirlei îşi trec neotenia către stele.

Pe platformă nu au mai rămas decît ei.

Trec dincolo de secţia C_2^2, şi Vocea platformei anunţă „Secţia Vega S".

Condorii trebuie să se pregătească de Marele Zbor. Fiecare Condor trebuie să se deprindă a renunţa la ultimele fleacuri şi mărunţişuri ale lumii acesteia. Nu mai aveţi decît foarte puţină vreme la dispoziţie ca să vă desprindeţi de tot ce a mai rămas lumesc în voi. De aici înainte nu mai există prieteni şi duşmani. Sus, nu mai există avuţii, nu mai există

familie. Sînteți cu toții o mare familie. Sus, totul este curat și pur, neîntinat și fără de prihană. Acolo nu mai răzbesc decît interesele Cele mai generale ale Ordinului. Ideea Pură a Jocului și Zborul Devenirii Ei. Secția Vega S. Numărătoarea inversă a ajuns la 194, 193, 192...

Piuitul scurt corespunde opririi platformei.

3. Oxus rînjește hîtru.

„Idee pură ? Zborul Devenirii Ei ?"

Ce porcărie ! Oare ăștia chiar cred în aiureli puriste cu Zboruri Purificatoare ?

Sau nu e decît iezuitismul cinic al celor care vor urca în carlinga unei navete de mare viteză — cruciați ai spațiului, ce-și vor măcelări semenii pe un cîmp de luptă cît întregul Univers ?

Cum ar putea fi „neîntinați și fără de prihană" niște măcelari ?

Cei mai buni dintre cei răi ! Cei mai curajoși criminali ai lumii, selectați prin toate probele lumii acesteia, sînt trimiși în Cosmos, spre o iluzorie *isola muy hermosa,* să însămînțeze pînă în stele, pînă în El Paraíso din El Nuovo Mondo, Flacăra Vie a sufletului lor.

Războiul !

Războiul Universal ! Războiul Stelelor !

Și chiar sînt trimiși în El Paraíso !

Și El Paraíso este chiar Paradisul, autenticul Paradis, cel din Ceruri !

Numai că este un Paradis al *Războinicilor !*

Paradisul Războiului !

El Paraíso de'lla Guerra Universal !

4. Oxus nu are nici un resentiment față de sălbaticul gol pe după mijlocul căruia Startwan își încolăcește brațul. Nici pentru bătrînul pe a cărui gură zbîrcită, femeia care fusese „a lui", „mama" lui Cea Mai Mică, își depune sărutul feciorelnic de golaveraj minus treaba ei cît.

Se simte, într-adevăr, „pregătit" de Zbor. Se simte complet desprins de lumea asta, cu cîte ale ei.

Sîntem ca niște frați.

Pătrund în Secția „Vega S", limpezi ca zările Phreeriei. Peste ei se revarsă valurile muzicii Sferelor.

Toți Condorii sînt adunați aici. Sînt și femei printre ei : femei-Condor, frumoase, puternice, dezolante și depravate.

Pătrund în Secția „Vega S" : secția aplauzelor și uralelor. Secția strigătelor de Condor.

Pătrund limpezi ca zorile Phreeriei din Valea Deçepsion, pătrund ca unii care, atît de curînd, vor Zbura.

O Elită.

A Zborului.

Risipiți-vă ! Sînteți *Liberi !*

Învățați să fiți liberi !

Liberi și răi : Păsări ale Morții !

Păsări aducătoare de Moarte !

Nu uitați nici o clipă că nimic nu vă aparține, nimic nu vi s-a dat în stăpînire — dar că totul vă este dat în folosință. Aveți acces la toate ale clanului, la tot ce e al Ordinului. Și lumea din jurul vostru, cu tot ce cuprinde ea, Toată este a Ordinului. Chiar și trupurile pe care le îmbrăcați vremelnic ! Chiar și sufletele din voi !

Dedați-vă Ordinului ! Lăsați-vă cuprinși de Ordin ca de o Mare Sărbătoare ! Questa es una Fiesta Jeneral : Fiesta da' Muerta ! Nunta Nunților, aspre tămîi aprinzînd !

Muzica urcă spre Slavă, și Condorii se ridică prin ea, împletiți în Dansul Condorilor cu Mărgele de Sticlă. Valurile Muzicii Jocului acestuia sînt nespus de tragice, și ele urcă și coboară lin și trist, într-o gavotă a caselor goale.

Nimic nu-ți aparține. Înaintea Ordinului, călugării aceștia ai celei mai înalte caste sînt ca străbătuți de un flux de raze X.

Sîntem nimic. Răsuflări sincopate, într-un trup cît Planeta.

Nimic nu-ți aparține ! Pînă și trupul nu ți-a fost dat decît în folosință. Însă doar pentru o extrem de scurtă unitate de timp. Pentru un Zbor extrem de scurt, între un Zbor și alt Zbor.

Pentru o Moarte.

Pulsul Muzicii creşte irezistibil: ca un val de sămînţă vie. Şi este nespus de frumos, şi dureros de trist.

Aceia care vor reuşi să înceteze de a mai fi Oxus, şi Quingaguh, şi Startwan, pierzîndu-şi identitatea, vor Zbura!

Dezbrăcaţi de straie! Dezbrăcaţi de carne şi os! Purificaţi de tot lestul de lut de pe Aripi — vor Zbura!

Te doare? Te mai doare încă? Mai suferi? Ochii tăi cer Ajutor? Mai caută scăpare?

Dezbracă-te! lasă aici tot lestul greu şi impur!

Nu, Quingaguh, nu se poate Zbura cu o Armă la brîu! Hai, dă-mi Arma!

Plîngi? Suferi pentru suferinţa tinerilor aceştia de care te-ai ataşat? Prieteni?

Nu, nu se poate Zbura dacă iubeşti!

Dezbracă-te! Dezbracă-te de toate ale Lumii!

Să Zbori! Pur!

Numai *Curat* poţi să Zbori!

Numai cei *Curajoşi!*

Numai cei atît de bogaţi încît au renunţat la tot!

Numai cei atît de săraci încît nu mai au pe lume nimic altceva decît Ordinul!

Şi Curajul.

4. Dincolo de Secţia „Vega S", platforma nu mai are decît o singură Oprire: Hangarul.

Platforma opreşte pe una dintre laturi, astfel încît pista de plexită marcată cu o lungă albă continuă se întinde atît în dreapta cît şi în stînga, pînă la un punct nedecis în semiobscuritatea ce domneşte aici.

Din cauza mărimii colosale a Hangarului, paşii nu stîrnesc nici un ecou, iar vocile sună stins, fără rezonanţă. Pereţii sînt insonorizaţi: nici un zgomot din afară nu tulbură liniştea Halei.

Planşeul de plexită al pardoselii are o oarecare pantă către interior. La o oră şi mai bine de mers, capătul Halei este mascat dintr-o parte şi din cealaltă de cîte o prelată uriaşă. Doar în centru, cele două foi se desfac, lăsînd cale liberă pistei de plexită, care se afundă în întuneric.

De sub planşeu, printr-o trapă paralelipipedică, urcă o hemisferă metalică de culoare cenuşie. De la distanţă pare o turelă cu încărcătură nucleară.

Poate că de aceea planează atîta mister peste această secție : arme de agresiune, încălcînd flagrant și ultimul punct al Tratatului de neproliferare.

Dar, cu cît te apropii, e tot mai evident faptul că nu-i vorba de o turelă, iar dacă este, într-adevăr, o turelă, atunci este vorba de ceva nemaivăzut, fiindcă turela se termină cu un cioc scurt și plat, cu striațiuni longitudinale și încastrații, care-o fac să semene uluitor de bine cu un cap de reptilă.

Oxus se află doar la cîțiva pași de mașinăria ridicîndu-se încet din măruntaiele FARG, și tot nu reușește s-o identifice.

N-am mai văzut niciodată așa ceva. Nici pe cîmpul de luptă, nici pe simulatoarele de antrenament și instructaj.

Mașina, complet ridicată acum de la sol, se vădește destul de amplă, și nu pare să se susțină în vreun fel de platforma care se înalță încet, etanșeizînd breșa din pista de plexită.

Oxus se strecoară pe lîngă una dintre prelate și din întunericul ce domnește în spatele ei îl atinge ceva. Se răsucește pe călcîie, și *simte* o mișcare lină, ce antrenează, parcă, mase uriașe.

Quingaguh, venit din urmă, se apropie, înfiorat.

— Ce-a fost asta ? întreabă.

— Nu știu, spune Oxus. Nu înțeleg. M-a atins ceva... Am avut senzația că e un bot...

Din întuneric se apropie de ei cineva.

Grosmaster.

— S-a întîmplat ceva ? întreabă el.

— Ce-i asta ? întreabă Oxus.

Grosmaster zîmbește subțire.

— Un Condor : Nu-i superb ?

Oxus își aruncă iar ochii către navetă.

— Condor, spune Grosmaster încet. Navete spațiale.

— Și în spatele prelatei ? întreabă Oxus.

— Condori, răspunde Grosmaster, făcînd un semn vag cu mîna către întregul spațiu din spatele prelatei. Condori. Navete spațiale.

Întors către întunericul de Cîmp penetrant, Oxus presimte din ce în ce mai deslușit formele trapezoidale îngrămădite unele în altele.

— Sînt greu de sesizat, spune Grosmaster, cu vocea sa ştearsă. Au fost deja introduse în teaca de fibre optice care le face invizibile. Asta — arată spre cel de pe platformă — n-a fost încă introdusă în armura de protecţie cameleonică.

Oxus priveşte îndeaproape botul navetei. Mustăţile şi antenele senzorilor fini tremură nervos, ca pe botul unui şobolan imens.

— Nu sînt prea mici? întreabă Quingaguh, studiind fuzelajul plat, cu anvergura de nici cinci metri.

— Nu, răspunde Grosmaster. Condorii sînt navete individuale miniaturale. Dar dezvoltă viteze pînă la pragul luminic, şi dacă ar fi să ne luăm după performanţele potenţiale cu care se laudă Constructorii, ar putea răzbi şi în Transpaţiu. Numai că nici un pilot uman nu rezistă la un asemenea şoc, fiindcă nici măcar atmosfera de heliu lichid nu te poate proteja de şocul unei acceleraţii de peste 10^{16} g.

Quingaguh îl ascultă în tăcere. Oxus se învîrte împrejurul Condorului.

Şi unde i se ataşează rezervoarele de carburant şi încărcăturile nucleare? îl întreabă el pe străin.

Condorul nu este o navetă cu carburanţi tradiţionali şi nici cu armament convenţional. Aşa că nu are nevoie nici de rezervoare de carburant, nici de fuzee, nici de tunuri clasice.

Pînă la limita stratosferică sînt folosite inversoare de cîmp „J". Iar în vid se folosesc motoare de transmutaţie a vidului. La viteze de peste 1/6 din viteza luminii, sau în alte cazuri speciale, Condorul declanşează un scut de protecţie ionizant.

Vidul cu o densitate de peste 10^{-17} este descompus în *tractul interior de ardere,* în materie şi antimaterie, printr-o reacţie a cărei ecuaţie nu respectă constanta barionică 1. La „ieşire", cele două componente antimateriale se re-echilibrează barionic, anihilîndu-se reciproc printr-o reacţie de „reducere la vid".

Sînt dezvoltate astfel energii capabile să spulbere o planetă, sau chiar un întreg sistem solar — dacă naveta n-ar trece spontan în pragul celei de-a doua orbite Galactice, fotonică.

Dacă, atunci cînd îi funcţionează motoarele de vid, un Condor, „s-ar împiedica din Zbor", s-ar transforma într-o supernovă.

Combustia vidului, însă, mai degajă şi o serie de componente intra-particulare: tahioni. Fluxul tahionic este destul de puternic. În mod normal, el este focalizat cu orientare autonomă, „măturînd" drumul înaintea navei. Sau este folosit pentru mitralierele cu implozie în Spaţiu-timp.

Dar, tot de la emisia de tahioni apare şi posibilitatea teoretică a trecerii în Transpaţiu. Dacă focalizarea s-ar face invers faţă de direcţia de Zbor... desigur, cu condiţia să nu existe la bord încărcătură bio...

— Mitraliere cu implozie în spaţiu-timp... murmură Oxus. Cu astea n-am avut încă de-a face.

— Nici n-aveai cum. Nu se folosesc în luptele planetare. Nu sînt un armament „curat". O singură rafală ar putea contamina întreaga Istorie cu Informaţie Recesivă.

— Şi în luptele planetare ce arme folosesc Condorii?

— Lasere X.

Din umbră se desprinde încă o siluetă. Grea. Masivă. Kregoritip.

Scutul invizibil, făcut din fascicole de fibre optice, care inversează cameleonic, ocolind Condorul, toate suprafeţele exterioare, aproape că a îmbrăcat silueta metalică de pe piedestal.

— Am impresia că mă privesc... şopteşte Quingaguh.

— Cine? întreabă Oxus.

Quingaguh schiţează un semn scurt din cap.

Privind către întunericul de cîmp din spatele prelatei, lui Oxus i se strînge inima. Da, parcă ar fi fost nişte animale enorme, cu boturile întinse spre ei. Şi, într-adevăr, parcă se apropiaseră, strînşi jur împrejurul lor, să-i „miroasă".

„Numărătoarea a ajuns la cifre de ordinul zecilor", bubuie Vocea din pereţii Hangarului.

Un piuit puternic le sfredeleşte creierii.

— Nouăzeci şi nouă, nouăzeci şi opt, nouăzeci şi şapte...

Din botul, acum invizibil al Condorului de pe piedestal, ţîşneşte o scintilaţie prelungă ce loveşte în pieptul de metal al Kregoritipului.

— Nu! urlă Grosmaster, ferindu-se, şi, pentru o fracţiune de secundă lăsînd în jos ţeava revolverului.

Se intrase în ultimul minut al numărătorii inverse. Fiecare cifră era *marcată* cu un piuit strident.

FARC.

Ochiul Ciclonului descoperă Cerul, deasupra Coloniei.

FARC.

Stelele îşi sclipesc miriadele de miriade de ochi. Cei doi sori cu lumină polarizată încălzesc şi usucă betonul elastic de siliu.

FARC.

Prin Ochiul deschis către spaţiu, Muzica izbucneşte titanică, siderală.

FARC.

Un FAR Cosmic. Un far emiţînd către stele mesajul planetei în agonie.

FARC.

Un FAR-Cosmic.

FAR deschis către Cer.

CAPITOLUL XI

ZBORUL

1. Țipătul sfîșietor îi sfredelește încă auzul. Detunătura auie încă între pereții cu firide adînci. Vălul maiei se sfîșie.

Și Yam se desprinde.

Zboară ! Verticalii se nasc liberi să Zboare !

ALTITUDINE 100. ACCELERAȚIE —g. VITEZĂ MINIMĂ 10^4. CENTURILE CÎMPURILOR DE FORȚĂ SE DESCHID. ORA H și 345. CENTURILE VAN ALLEN. OCHIUL CICLONULUI EVOLUEAZĂ CĂTRE MERIDIANUL 25.

Phreerie. Cît cuprinzi cu ochii. Phreerie acoperită de hățișurile de quiho.

Cerul senin, cu stelele lui, cu stațiile lui orbitale și cu sateliții geostaționari, pîlpîind sau brăzdînd în toate sensurile adîncimea albastră.

Senzație de Zbor.

Depresiunea Deçepsion.

O haită de cîini sălbatici aleargă de-a lungul ruinei Monorayului.

Tigva imensă de piatră scrutează cerul cu găvanele sale goale, de piatră. O figură tragică, exprimînd prin expresia sa Celor din Înalturi suferințele insuportabile ale ghemadoșilor adîncurilor Deçepsion. Capătul Lumii. Locul pierdut din Phreeria de quiho. Valea Plîngerii, unde ghemados goi și sălbatici plămădesc în mîinile negre piatra înmuiată de flegmă amară de quiho, să modeleze cu mîinile goale o Căpățînă de piatră Mare, de să se zărească și dintr-al nouălea Cer.

Deçepsion.

O mlaştină N de mocirlă şi frig. Un labirint cu ghemados şi femei de piatră chinuite de bărbaţi de piatră : fiinţe fără nume purtîndu-şi rătăcirea de zeci de ani — o viaţă întreagă — pe perimetrul cîtorva sute de metri.

Deçepsion. Il quarto de despejo. Un tomberon planetar în care, printre ruinele resturilor nefolositoare, ghemados mizerabili îşi rumegă quihoul lor subnutritiv, călărindu-şi femeile costelive, duhnind a ghetou. Femeile de piatră „luate" în mariage poliandre la paişpe, deja sterpe la douăzeci de ani.

Morţii sînt sfîşiaţi de cei vii într-o zvîrcolire mereu nesătulă. În desişul de nepătruns, ghemados mestecîndu-şi fără-încetare Poarta spre Cer, Poarta spre Viitor, Puerta del Sol — se vînează unii pe alţii, tîrîndu-şi zilele subzistenţei peste moarte, colcăind pe Căpăţîna de piatră Mare, care să le arate Celor de Sus cîtă suferinţă îndură ghemadoşii Lumilor.

Deçepsion.

Haitele de cîini sălbatici, flămînzi, care bîntuie Phreeria, se reped să-i sfîşie pe cei ce nu se mai ţin pe picioare. Alergi tot timpul, rumegînd quiho, şi cînd nu mai poţi, cînd te opreşti, cîinii se reped deasupră-ţi : cîini albi, de tracţiune, cu boturi flocoase mîncate de decompoziţie N, de fantastico lepre. Cîini sălbatici, cu ochii roşii în noaptea de sub ziua eternă a văii Deçepsion.

Din loc în loc, cîte o fantomă de urs se strecoară prin hăţişuri, pîndindu-i pe cei ce nu mai sînt capabili să alerge neîntrerupt de-a lungul drumului de plexită, rumegînd quiho.

Deçepsion.

Un univers al dezolării în care zac aruncate toate rebuturile şi resturile Planetei, Sistemului Solar, Galaxiei. Il quarto de despejo. Valea Căpăţînii, unde ghemados plămădesc un Semn pentru Cei de Sus, pentru Preafericiţii Înaltului, care pot Zbura şi Zboară, şi care au uitat de mocirla şi suferinţele de nedescris din care s-au ridicat, care au uitat de ghemados rumegînd quiho, subzistînd să plămădească din mocirlă şi flegmă amară, cu mîinile goale şi negre, Căpăţîna, semnul de să se zărească şi dintr-al noulea Cer, ca s-aducă aminte.

Deçepsion.

ALTITUDINE 5 000. VITEZA 7 x 10^5. CURENŢI ASCENDENŢI.

Platforma continentală, cu ţărmurile erodate în pante abrupte şi fiorduri. Ţărmuri de nisip, ţinute, cîndva, de gheţari, afundate pînă la sute de metri sub nivelul Oceanului.

Orizontul albastru al atmosferei planetei, ca o feerie neverosimilă, se răstoarnă într-un unghi paralel. Dedesubt, pe direcţia de zbor, Dorsala de'l Fuego, tăiată de autostrada de plexită pînă în adîncul Continentului, tot mai spre Nord, prin zona de Conflict a Mlaştinii N, pînă răzbeşte în zona Ruinată, traversează Golful Marilor Lacuri peste Puntea Înaltă, şi se pierde, dincolo de curbura Orizontului, în Ţara lui Baffinn, de unde au pogorît strămoşii primilor colonişti ai Phreeriei.

ALTITUDINE 22 000. VITEZA 2 x 10^6. SCUT IONIC DE PROTECŢIE.

Pelicula albastră a stratosferei, subţire ca o bandă sclipitoare, pînă la Dorsala Lomonosov, ridicată din creştetul globului de tină ca o creastă de stegozaur, şiroind încă de ape şi mîluri, degajată de sub sarcina calotei eterne.

Un inel, un inel de lut strîns într-un inel de plexiţă, de jur împrejurul celor două Oceane, asemeni carapacei unei uriaşe broaşte ţestoase levitînd prin intermundii. O Căpăţînă încinsă de benzile de plexită ca-ntr-o cască teribilă, ca-ntr-o botniţă strîngîndu-i fălcile şi craniul de plămadă mestecată între dinţi de ghemados şi frămîntată de mîini negre de ghemados într-un Semn de piatră Mare de să vadă Cei de Sus suferinţa inimaginabilă în care se zbat ghemadoşii lumii acesteia.

Yam (imagine subiectivă)

Răsturnat ca o broască verde, strivit de bordul translucid al navetei, cu picioarele ridicate-n sus, pe spate, într-o cădere prin spaţiu şi spaţii, tot mai iute, mereu accelerată, cu faţa, şi ochii, şi pieptul fără suflare — imposibil de clintit — de fereastra spre stele a bordului. Atmosfera de azot lichid declanşată automat de Computerul de Control al Zbo-

ului amortizează şocul acceleraţiei, superfluidizînd materia organică. Yam zboară.

— You are one Astronaut! We fly! rosteşte Vocea dulce-suavă-tandră.

Vocea este singura Voce tandră a vieţii lui de Ucigaş.

Startwan", ar putea să strige Yam. „Startwan"!

Dar nu-şi poate clinti fălcile, lipite şi ele de siliul translucid al bordului.

Însă impulsul strigătului său s-a propagat instantaneu prin azotul lichid, şi Vocea îi şopteşte:

— Now, we are together, forever! I'm only your's!

Fără s-o poată vedea, Yam o percepe în afara simţurilor. E dezbrăcată. Sînt amîndoi goi, cu tatuaje irizîndu-le multicolor pieile sub lumina verde. Părul verde li se înfoaie şi răsfiră prin spaţiu, fluturat de vîntul năprasnic.

Sînt: el — un sălbatic cu colier de piatră la gît,
şi ea — o femeie cum nu mai e alta pe lume.

Doi Condori puternici şi curajoşi.

„Zboară"! ajunge pînă la el îndemnul lui Quingaguh.

— Da, zbor! îi răspunde.

2. *Startwan!*

Ţipătul sfîşietor îi mai sfredeleşte încă auzul. Detunătura auie, lovindu-se de pereţii firidelor, în care se zbate captivă Startwan!

Figura nostalgică, descompusă.

Ţeasta rasă.

Trupul zvîcnind, prins în chingi de metal organic

Kregoritip. Căpăţînă lucioasă.

Startwan.

Ochii înlăcrimaţi cer, imperativ: „Ajută-mă! Scapă-mă."

Kregoritip. Călugărul asasin al Ordinului.

Dar ce este Kregoritip? Robot?

Da. Nu. Un fel de. Este *viu.!*

Un Kiborg. Creierul şi terminaţiile nervoase, strecurate în teaca de metal organic. Un sistem nervos biologic, ale cărui comenzi sînt preluate de partea „mecanică", acţionată de o pilă atomică „celulară", ale cărei reacţii nucleare sînt extrem de lente. O forţă colosală într-o armură

eternă. Protejată sub solzii de titan ai ectodermei — o mașină *vie*. O ființă 98% metal organic cu proprietăți regenerative.

Cu Kregoritip nu se poate lupta. Sînt invulnerabili. Nu mai sînt animale. Dar nu sînt numai mașini. Sînt *arme vii*. Fantome. Călugări ai Ordinului.

Împlătoșați în armuri de fibre optice care-i fac invizibili, bîntuie cîmpurile de luptă în numele Ordinului, cunoscuți sub denumirea de Fantome.

Kregoritip. Cea mai cumplită Armă Convențională a războiului Limitat.

Yam (feed back)

Suspendat în cîmpul „J". Înfrînt.

Între cel de-acum, și cel ce pătrunsese în urmă cu cîteva zile în FARC prin Apuntamento, e o distanță incomensurabilă. Distanță de o Luptă. Distanță de o Viață.

Cît poți rezista împotriva unui Sistem ? Cîtă vreme îți poți apăra independența cu un șarpe de piatră și cu mîinile goale ?

Un ghemados înfrînt,
Startwan.
Ochii implorînd ajutorul, Salvarea.
Kregoritip.
Un cavaler castrat. Un braț al Ordinului.
Singurele „plăceri" senzuale pe care și le mai poate permite cu semenii, sînt Lupta și Crima.
Semenii ? Care semeni ?
Indestructibil.
Jumătate unealtă — jumătate întemnițat. De viu.
Un Talos. Un hoplit castrat de trup.
Fiecare Kregoritip — un unicat.
Singur împotriva întregii lumi.
Mirmidonii.
Produsele perfecte ale Ordinului.
Stăpînind.
Planeta.
Prin Moarte.
Magisteri dedicați total Ordinului.
Pînă la sacrificiu.

Coşciug de metal organic pentru înmormîntarea de vii a acelora cu cele mai înalte aspiraţii, pe care Jocul nu-i mai mulţumeşte, pentru care Jocul nu mai e suficient.

Rataţii carierei de *călăi ideali,* eşuînd în rolul etern de măcelari.

Startwan
Ochi înlăcrimaţi, cerşind salvarea.
Yam
Suspendat în cîmpul „J".

Sector „Vega S"
Linia tehnologică 1 Ktip.
Depilaţi.
Suspendaţi în cîmp „J".
Aşteptîndu-şi rîndul la „operaţie".

O bifurcaţie a liniei tehnologice.
Varianta 1 : *Kregoritips Process.*
Cealaltă, extrem de scurtă : Forme trapezoidale compacte.
Varianta 2 : C.

Trupuri de zale vii, cu guri de pui de Condor căscate enorm. Unul cîte unul, trupurile depilate, suspendate pînă la „operaţie" în cîmpuri „J", sînt aduse deasupra gurilor căscate de puii de Condor de metal, lacomi. Ciocul sfîşie carnea şi sparge osul fragil, căutînd *nervii,* masa nervoasă, gămălia albă, picurînd de sînge, ganglionii, axonii — sugîndu-i din teaca-de-carne în teaca eternă, metalică, solzoasă, nouă. Vomitînd sîngele, horcăind. Absorbînd complexul cefalo-rachidian şi mărul-cunoaşterii : prelungirile ramificate, alb-cenuşii, ale nervilor periferici şi ganglionilor. Viermii albi ai terminaţiilor nervoase. „Sufletul viu", strecurat în trupul de metal. Zdrobit în sicriul de metal.

Stratwan
Ochii implorînd ajutorul.
Lacrimi.

Puii de Condor
După opintelile „înghiţitului", horcăiala digestiei metalice. Puiul metalic, ghiftuit, închide ciocul.

Şi, dintr-o dată, urletul. Metalizat. Crescînd.

O vorbă de dincolo de mormînt.

Puiul suspendat într-un cîmp „J", se zvîrcoleşte şi urlă. Ţipetele sale ajung pînă la un prag insuportabil.

Titanul înlănţuit mugeşte, aprinzîndu-şi şi stingîndu-şi ochii de mărgele de sticlă.

Startwan

Implorînd.

3. Aşa se nasc titanii. În suferinţă şi durere. Terminaţiile nervoase, goale, se strecoară prin baia de gelatină hrănitoare, frecîndu-se de canaliculele trupului de metal. Lichidul amniotic, fierbinte, super-fluid, lasă viermii albi ai axionilor să se prelingă de-a lungul trupului Puiului de Condor de metal, care soarbe, avid, „sufletul" verticalului.

Mînă peste mînă. Ochi miop sub ochi clarvăzător. Piept îngust sub piept titanic.

Durere. O infinită durere, receptată de nervii goi, gingaşi, frecaţi de metalul închisorii sicriului viu, ce va proteja, de azi înainte, acest creier încastrat în anorganic, de orice altă durere. Un creier viu slujind o maşină a Morţii. Un angrenaj. Rămăşiţe organice între dinţii de metal. Resturi de piatră dintr-o fiinţă masticată şi înghiţită de o Fiară.

Suferinţă. Pentru ultima dată Suferinţă. Pînă cînd fibrele mnezice ale părţii biologice sînt strivite în folii bio-metalice care nu vor mai simţi niciodată nici durere, nici plăcere, nici amar. Doar Singurătate. Doar Ură.

Un cortex stăpînind — controlat cibernetic — haina de metal organic a închisorii în care, pînă la moarte, va rămîne prizonier Ordinului, Războiului şi Morţii.

O armă.

Un Kregoritip.

Sau un Condor.

Varianta tehnologică 1 sau 2.

Startwan

Implorînd ajutorul. Moartea.

Quibeckul lui Quingaguh ajuns pe masa alăturată, din întîmplare. (Întîmplare ?)

Yam

Se concentrează asupra armei. Întoarce Quibeckul. Ocheşte.

— Nu! strigă Vocea. Să nu tragi!

„Trage" spun ochii înlăcrimați, disperați, dar, din nou, *mîndri*, înaintea *Eliberării*.

Detunătura se frînge într-o ploaie fierbinte de stele.

Un Orgasm Unic, vital. Cosmic, etern.

Zboară!

Liberi să Zboare! Liberi! Printre Stele!

ACCELERAȚIE —10^9 g. SE TRECE PE PROPULSIE TAHIONICĂ.

Stelele devin linii continue. Universul se aprinde. Radiația calorică a trecut prin spectrul vizibil, pînă în plaja ultravioletă, deschizîndu-se către gama X. Din neant, de dincolo de Spațiu și Timp, prinde contur o stație gigantică, modulară. Ayu-Toyon. O lume fără ghemados. Fără suferință. O Țară Cosmică, fără granițe. Un Univers-în-sine. Colonia perfectă a Dreptății și Libertății. Il Paraíso. Una isola muy hermosa. Ayu-Toyon.

O stație cu autonomie absolută, plutind etern prin Transpațiu, purtîndu-și Phreeriile interioare, fertile, sub sorii de plasmă. Populațiile de popoare ale Peștilor-Cosmici rătăcesc prin Nețărmurit, prelucrînd materia cosmică, transmutînd elementele dintr-unele într-altele, acumulînd materie pentru Colonii-pui, ce se desprind din Baza-mamă spre a cuceri noi lumi Neantului fără violență, fără conflict, findcă de milioane și milioane de ani, Ayu-Toyon nu cunoaște lipsurile, ci doar abundența și confortul pe care Înțelepciunea Științei și Înțelegerii le aduce numai civilizațiilor foarte bătrîne. Eterne, fără Moarte, care cunosc tainele și au înaintea ochilor Trecutul și Viitorul.

Ayu-Toyon.

Stații autonome împingînd Universul și însămînțîndu-l de Spirit Viu.

Ayu-Toyon.

Călători prin Transpațiu.

Ordonînd materia oarbă către conștiința de sine și autocunoaștere și autoperfecțiune.

Ayu-Toyon.

Sensul.

Ayu-Toyon.
Un ordin de lumină.
Ordinul Ordinii.

4. Cel care urcă treaptă cu treaptă toate treptele FARC — Şcoala de „elită" a Violenţei şi Urii, Războiului şi Morţii, ajunge pînă la urmă Condor, înţelegînd (sau crezînd că a înţeles) regula tainică a acestei lumi : „Răul învinge" !

De fiecare dată, „pedeapsa" se vădeşte, în ultimă instanţă, o promovare.

Ajuns în vîrful piramidei, Războinicul devine Condor, şi află că unui Condor i se permite orice.

Condorul trăieşte (sau crede el că trăieşte) sub semnul lui VREAU şi POT !

Şi atunci, Condorul atinge perfecţiunea.

Singur.

Dar ce importanţă are asta pentru un Războinic ?

Ce-i pasă Vînătorului că-i singur ?

E singur ? Cu atît mai bine ! E în siguranţă !

Va rămîne de-a pururi în Spaţiu ?

Ce importanţă are pentru un Războinic Perfect cît durează Războiul ?

Pentru orice Războinic Perfect, războiul este *Veşnic* !

Iar Războiul Stelelor este un război fără hotar, care se poartă peste tot şi oriunde ! Fără Pace. Fără Armistiţii ! Fără prizonieri ! Fără Milă !

Războiul Stelelor este Războiul Absolut. Total, în care pleci să te lupţi, pentru a nu te mai întoarce niciodată !

V-aţi gîndit ce înseamnă cuvîntul ăsta : NICIODATĂ ?

Să lupţi ! Pînă la moarte ! Nu contează pentru ce ! Nu contează cît ! Nu contează cu ce arme şi împotriva cui !

Aici, nu mai există Semeni !

Fiecare împotriva Tuturor !

Singur împotriva întregului Univers !

De-a pururi în Spaţiu. Rătăcitor printre Stele. O pasăre. Un Condor. O Pasăre a Morţii în Eternitate.

Un ucigaş cosmic.

Adio !

CAPITOLUL XII

BOCETUL

1. Doamne, cum de nu mi-am dat seama din prima clipă? Dar Condorii nu au nici o intrare şi nici o ieşire! Ar fi trebuit să înţeleg.

Raza incandescentă îl izbeşte pe Kregoritip, spulberînd împrejur aşchii de metal organic.

— Nu! urlă Grosmaster. Nu pe Pămînt! Sînt arme „murdare"!

Quingaguh îşi cuprinde capul cu mîinile, încercînd să-şi acopere urechile, plîngînd, zgîriindu-şi faţa şi creştetul cu ghearele, muşcîndu-şi pumnii.

În întunericul de cîmp din spatele prelatei se produce o mişcare învăluitoare de forme ample, indistincte. În Condorii depozitaţi acolo în aşteptarea semnalului pentru Zbor s-a stîrnit panica

Grosmaster răsuflă adînc

Slavă domnului că n-a folosit decît tunul laser X.

Surdule şi orbule! Pe mine nu mă „vezi"! Pe noi nu ne simţi. Sîntem doar materie organică, pe care ochii tăi n-o percep. Sîntem doar voci slabe, pe care urechile tale nu le aud!

Eşti Orb! Eşti Surd!

În momentul acela Grosmaster, Maestrul de ceremonii îşi dă seama că în spatele său stă cineva. Ca un luptător încercat ce se află, se întoarce să tragă.

Dar Oxus execută o jumătate de rotaţie spre dreapta şi fandează, rotind cip-jockerul pe deasupra capului. Lama fină a interferatorului ţîşneşte vîjîind.

O lovitură cum numai un ghemados din Esland — hîrşit în luptele necruţătoare ale megalopolisului — ştie să execute.

Gromaster rămîne cu arma întinsă pe deasupra capului lui Oxus (complet întors cu spatele, în fandare, cu mîinile ridicate). Lama cip-jockerului vibrează încă de forţa impactului.

Tigva Maestrului de Ceremonii izbeşte pista de plexită cu un pocnet sec. Din gîtul retezat irupe o arteziană înaltă, revărsîndu-se într-o floare imperială de crin, atingînd cu petale fierbinţi, feţele neclintite şi crunte ale luptătorului fandînd şi sălbaticului îngenunchiat.

Sirenele de alarmă prind a vui în Hangar avertizînd evacuarea Tunului de Lansare în vederea Startului. În curînd, Condorii eliberaţi aveau să sfîşie totul în calea mişcării lor impetuoase către înalt.

De-a lungul pereţilor şi din platformele înalte se aprind faruri intense, pîlpîind stroboscopic.

În secţia C_1^2, operatorii urmăresc manevrele meteo extrem de complexe ale Lansării. O agitaţie febrilă a cuprins tot Fondul Intangibil.

— Numărătoarea a ajuns la cifre de ordinul zecilor.

Piuitul pătrunzător sfredeleşte creierele.

99, 98, 97, 96...

Ochiul Ciclonului tremură la capătul orizontului strîmt de deasupra FARC. O bulă de aer sub o foaie subţire de material translucid, la mii de metri sub apele Oceanului.

Oxus îi pune lui Quingaguh mîna pe umăr :

— Să mergem, bătrîne !

Quingaguh nici nu se clinteşte. Îngenunchiat.

Din pieptul dezvelit, tatuat cu o broască ţestoasă ce apare, printr-o ciudată metamorfoză asemeni unei hîrci descărnate, răzbate hîrîit o melopee jalnică, îngînată cu buzele strînse. Şi Oxus îşi dă seama că bătrînul ghemados îl boceşte pe Cel pe Care îl călăuzise pe lumea aceasta a adîncurilor către Marele Zbor, în care avea să plece, acum, pe veci.

Pe monitoarele Secţiei C_1^2 străfulgeră figura decisă a lui Wund sfîşiind semnalul de Fond Intangibil al Hirslandului.

— Porniţi Lansarea ! dă el ordin, dispărînd instantaneu.

Mîinile operatorilor aleargă grăbite pe taste — mărgelele de sticlă, schimbîndu-şi culorile, ciripesc un cîntec nou.

Cu ochii înfipți în displayurile terminalelor, coordonatorii centrali repetă monoton parolele comenzilor verbale ale lansării.

Ochiul Ciclonului evoluează monstruos, într-o translație pe deasupra FARC, lăsînd cale deschisă prin ecranul electromagnetic de nori sclipind orbitori sub cei cinci sori cu lumină polarizată ai oglinzilor parabolice geostaționare din punctele Lagrange, încremenit pe cerul de cristal, deasupra paralelei zero grade, pe care-și focalizează radiația într-o amiază eternă, capabilă să ardă într-un minut orice urmă de viață dacă nu intervine cortina protectoare a scutului de nori ce desemnează Zona de FAR Cosmic.

Mestecînd o frunză de quiho, Oxus aleargă cu salturi prelungi de-a lungul pistei Hangarului spre prelata acoperind gura spre exterior a imensei borte în bolta de plexită a coloniei FARC, acoperind Polul Sud cu calota ei de blocuri, strîngîndu-se în vederea lansării într-o piramidă concavă în trepte.

Cu cît urcă spre Ieșire, cu atît panta pistei devine mai abruptă, scurtîndu-i pașii, încetinindu-i fuga.

2. Acesta este bocetul cu care Quingaguh s-a despărțit de Condor :

Tu cel mai bun dintre noi, cel mai frumos, cel mai viteaz, cel mai curajos dintre cei bravi, dintre cei ce au sfidat vreodată mocirla mlaștinei N a Văii Deçepsion. Înfruntînd fără teamă FARC și lumea întreagă, ca un adevărat ghemados, doar cu mîinile goale și piatră.

Du-te în Cerul lui Ayu-Toyon, Zboară, du-te la Ayu-Toyon, și nu ne uita atunci cînd vei ajunge în Înaltul și Lumina de Slavă !

Du-te și spune-i cît de mult suferim ! Du-te și spune-i că pe lume s-a pogorît Întunericul și Frigul ! Zboară fără teamă, chiar dac-ar fi să-ți rănești trupul Zburînd ! Zboară pînă în ultimul Cer, chiar dacă ar fi să ajungi acolo rănit, abia mai trăgîndu-ți sufletul ! Nu te teme, Zboară, chiar dacă vei Muri în acest Zbor !

Dacă vei ajunge la Ayu-Toyon, restul nu mai are importanță ! El îți va îngriji rănile și ți le va tămădui. Căci Ayu-Toyon este cel care poate aprinde iar focul din cenușa stinsă a vetrei dărîmate.

Chiar dacă îți vei pierde Viața în Zbor, Zboară, nu te opri! Trupul tău mort, îi va spune lui Ayu-Toyon că peste Lume a căzut Întunericul, și îi va aminti de noi, și îl va îndupleca, arătîndu-i suferințele noastre de nedescris!

Zboară! Și fie ca Pinga — Doamna Pămînt, să-ți trimită Femeia Iubită să te însoțească și susțină în Zborul tău pînă la Ayu-Toyon, căruia să-i depui la picioare *kantuta* pătată de sîngele execuțiilor colective și masacrelor care s-au abătut asupra camposurilor și marii favela scufundate în Mlaștina tulbure N, dedesubtul căreia doar Arsan-Duolai stăpînește și Mizeria de nedescris!

Du-te, tu, cel mai brav, mai mîndru și bun dintre noi, Sacrificatule, și amintește-i lui Ayu-Toyon că a răsărit pentru noi din Seiv și că a strălucit pe muntele PARAN, și că a stat la picioarele Sale, dar că a venit peste noi, de la marginile Pămîntului un neam care a căzut asupră-ne cu zbor de vultur, un neam a cărui limbă n-o înțelegem, un neam cu înfățișare sălbatică, un neam care nu se sfiește de cel bătrîn și nu se îndură de copii, un vrăjmaș care ne-a adus într-o asemenea strîmtoare încît am ajuns a mînca rodul trupului; un neam care pune viețile mai prejos de lucruri, subjugîndu-le lucrurilor, de au ajuns lucrurile stăpîne pe viețiile noastre, încît Traficanții de sclavi nu mai traversează Oceanele cu navele lor, ci se joacă jocuri suave, în mîinile lor viețile neavînd nici o valoane!

Orașele Lumii s-au umflat și au pleznit! Frica ne strînge de gîturi cu laț de oțel, împingîndu-ne cu fețele-n mocirlă! Scrisul a fost interzis — și este pedepsit și cel ce scrie, dacă scrie, și cel ce citește, consumatorii de cărți fiind mai prejos de cîinii Phreeriei! Rumegători de quiho.

Du-te și spune-i lui Ayu-Toyon că doar Arsan-Duolai este stăpîn peste mizeria noastră, doar Jocul este stăpîn pe viețile noastre, doar obictele moarte domnesc peste viețile vii! Că Arsan-Duolai proiectează o societate de surdomuți, în care fiecare să devină propriul său inchizitor!

Du-i lui Ayu-Toyon lacrimile noastre plînse-n limba Regilor și Stăpînilor Lumii, plînse în limba aleșilor săi, plînse în limba Mizeriei Universale!

Spune-i lui Ayu-Toyon că pe Pămînt, cei care aduc cu

mîinile lor bogățiile nu au voie să se apropie de ele, supuși la chirul lui Tanthal! ([1])

Ultimele cuvinte ale bătrînului sînt acoperite de un vuiet grav, amenințător, crescînd tot mai puternic, pînă răzbește dincolo de pereții etanși ai Hangarului, inundînd Colonia deasupra căreia Cerul stă deschis într-o tornadă formidabilă smulgînd hălci întregi de pămînt și aruncîndu-le spre înalt, să orbească lumina crudă, pură și otrăvitoare a celor cinci sori polarizați.

Pe gura de foc a Hangarului, păsările invizibile năvălesc din măruntaiele de suferință ale Planetei. Condorii duc pe aripile lor invizibile de titan mesajul Pămîntului către Stele: Moartea, Ura, Groaza, Înstrăinarea, Pustiirea și Războiul! Il paraiso de'lla Guerra! Et ubi solitudine facunt, paccem appellant!

MARCAJELE ELECTRONICE AUE PISTEI INDICĂ DIRECȚIA DE ZOR. ACCELERAȚIE, —G. ALTITUDINE ZERO.

DECOLARE!

ACCELERAȚIE Gxg. ALTITUDINE ZERO. MARCAJUL PISTEI SE CONTINUĂ PRIN CORIDORUL CUANTIC CIRCUMPOLAR PÎNĂ LA REȚEAUA CIRCUMPOLARĂ ALFA. VITEZĂ DE ZBOR 3×10^3. ACCELERAȚIE 4 Gg. SISTEMUL DE SIGURANȚĂ A ZBORULUI DECLANȘEAZĂ LA BORD ATMOSFERA DE AMORTIZARE FREON-AZOT LICHID. ARGON.

SE TRECE PE VITEZA CELEI DE-A DOUA ORBITE QUANTICE: GALACTICĂ.

ATENȚIUNE! ATAC INAMIC ÎN FLANCUL DREPT. COORDONATE CARTEZIENE 22 x 27 x 5.

DECIZIE BIO DE EVITARE A LUPTEI.

ACCELERAȚIE -70^2. VITEZA 2×10^4. PRAG DE REZISTENȚĂ KIBORGETICĂ.

DECIZIA SISTEMULUI DE SECURITATE A ZBORULUI: CONDORUL DECLANȘEAZĂ SCUTUL IONIZANT.

ALTITUDINE 11 000. 12 000. 13.000. 14 000.

SE TRECE PE REGIM DE VID MIC.

([1]) — Tot bocetul bătrînului Quingaguh reprezintă o compilație din mai multe surse, cu precădere din Eduardo Galeano, Marx și legende irbute și semite.

ACCELERAȚIE 90^9 g. IMAGINE COSMICĂ DE ACOMODARE ȘI REPER. COD DE VIZIONARE ÎN PLAJA ULTRAVIOLETĂ A SPECTRULUI ȘI ÎN BANDA ROENTGEN. SPAȚIU DE ZBOR LIBER. NU EXISTĂ ADVERSARI.

PRAG LUMINIC.

REGIM KIBORGETIC NORMAL.

COMANDA BIO DE REORIENTARE A FOCALIZATOARELOR TAHIONICE ÎNTR-UN UNGHI MAI MARE DE 91' FAȚĂ DE DIRECȚIA DE ZBOR.

ATENȚIUNE! PERICOL DE GRAD ZERO PENTRU ÎNCĂRCATURA BIO DE LA BORD!

REPETAREA COMENZII BIO.

PARTEA CIBER PREIA COMANDA LA BORD.

ACCELERAȚIE G x g^9.

PESTE CINCI PICOSECUNDE SE VA INTRA ÎN TRANSPAȚIU. VITEZA LINEARĂ 4 x 10^5. VITEZA HIPERBOLICĂ 9 x 10^5.

SISTEMUL KIBORGETIC DECIDE TRECEREA ÎN INTERIOR LA O ATMOSFERĂ DE HELIU LICHID PENTRU PROTEJAREA ÎNCĂRCĂTURII DECIZIONALE BIO DE LA BORD.

VITEZA 99 c. VITEZA 9999.

PARTEA BIO PREZINTĂ FLUCTUAȚII DE ADAPTARE ȘI DISTORSIUNI.

PARTEA CIBER PREIA CONDUCEREA EFECTIVĂ.

ACCELERAȚIE G x g^9 — DECELERAȚIE 9^{-9}.

PARTEA BIO REVINE ASUPRA DECIZIEI ANTERIOARE DE TRECERE IN TRANSPAȚIU.

PARTEA CIBER SE SUPUNE ȘI PREIA CONTROLUL TOTAL ASUPRA PROGRAMULUI ACȚIUNII.

VITEZA 999999 c.

ÎN URMA DECIZIEI PĂRȚII BIO SE PĂTRUNDE ÎN TRANSPAȚIU.

VEDERE ÎN SPECTRU TAHIONIC.

ACCELERAȚIE $10G^{10}$.

CONSTATARE CIBER:

T_0 : PARTEA BIO NU A SUPORTAT ȘOCUL TRECERII ÎN TRANSPAȚIU.
ACCELERAȚIE $9G^{10}$. ACCELERAȚIE $8G^3$.

TO_{-1} : PARTEA BIO DĂ SEMNAL.
ACCELERAȚIE 7G. VITEZA 99 99 99c.

To-2 : PRAGUL INTRĂRII ÎN TRANSPAȚIU A FOST DEPĂȘIT.
TIMP DE REFERINȚĂ —T.
ACCELERAȚIE 6G. 5G. 4G. 3G. 2G. 1G.
To-3 : INSERȚIE ÎN TRANSPAȚIU.
ACCELERAȚIE : ZERO.
VITEZA DE REFERINȚĂ LA SISTEM ZERO.
To-4 : PARTEA BIO SE RETRAGE DIN CRIZA LETALĂ.
PARTEA CIBER REIA LEGĂTURA KIBORGETICĂ PE SIMULATOR CU PARTEA BIO DECIZIONALĂ.

— Good morning, honey !

Vocea tandră suflă aburul de gheață de pe pleoape.

— Bună dimineața, Startwan. Mai trăiești ?

— Yes, my dear. Now, we kan stay here forever. Only you and I.

Brațele catifelate îmbrățișează. Gura fierbinte caută nesățioasă. Buzele șoptesc, între săruturile tăind răsuflarea. „Honey ! My savage ! My Herro ! Witz body"...

NU MAI AM TRUP !

PARTEA BIO-DECIZIONALĂ TRECE PRINTR-O CRIZĂ PUTERNICĂ DE ADAPTARE. FLUXUL ALFA A DEVENIT LENT. FLUXUL LAMBDA ESTE SINCOPAT.

NU MAI AM TRUP ! EU NU MAI SÎNT DECÎT UN CORTEX ! RAMAȘIȚE DE CARNE ÎNTRE COLȚII MAȘINII CARE M-A ZDROBIT !

— O.K. honey ! spune Startwan, desprinzîndu-se din îmbrățișare. Me too I have a no-body. We'll be two ideas wandering in the Transpace. But, remember ! I love you as I love myself, or more. Because I'M YOU, and YOU, YOU ARE, ÎN FACT, ME !

3. Vuietul care năvălise timp de 30 de secunde prin gura Hangarului nu mai cutremura FARC.

Ținînd cu greu piept vîntului teribil, Oxus se îndreptă spre camionul parcat pe peronul pătrat din careul blocurilor sclipind alb în lumina orbitoare a sorilor fierbinți. Limba de metal-organic a cip-jockerului găsește cu greu fanta de cuplaj a ușii. Terminala schimbă parolele electronice cu infractorul, în vreme ce memoria cipului tatonează codul mașini. În

sfîrşit, uşa cedează, ridicîndu-se lin, ca o aripă frîntă. În carlingă pîlpîie mărgelele de sticlă ale computerului de bord. Din întuneric îl întîmpină rîsul fără bucurie al lui Wund şi ţeava rece a armei.

— N-ai înţeles nimic, tinere Yamana-de-sticlă! N-ai înţeles nimic!

Urmează o clipă de tăcere, Oxus scrutează conturul neclar al feţei lui Wund.

Wund continuă:

— Voi, ghemadoşii aveţi o imagine deformată despre Istorie. Vi se pare că e suficient să vină un mesia pentru ca toate relele lumii acesteia să se îndrepte de la sine. Dar, sărmane Oxus, vă irosiţi viaţa aşteptînd de pomană.

Oxus ascultă cu atenţie glasul străinului, parcă recunoscut, dintr-o memorie de altcineva, ca un apropiat sieşi pe care nu prima dată îl vedea şi auzea acum.

Wund continuă cu glas trist:

— Un vertical poate rătăci ani şi ani, o întreagă viaţă, în perimetrul meschin de 20-10-5, uneori chiar un singur kilometru pătrat, căutîndu-şi sensul inutil, rătăcindu-se uneori în acest spaţiu strîmt, fără să înţeleagă şi găsească nimic. Ani şi ani de zile, poate orbecăi fără sens, închis în 10 metri pătraţi, chiar şi în 10 metri pătraţi... În schimb, cu sensul limpede înaintea ochilor, pînă şi un ghemados nenorocit, ca tine, devine un Angekok, un Kam, un Elik. Poate străbate, alergînd neîntrerupt, zi şi noapte, fără oprire, întreaga Planetă, de la un Pol pînă la celălalt, să zicem într-un an, sau, hai, în doi — traversînd focarul conflagraţiei şi scăpînd teafăr, pentru a-şi atinge ţelul: pentru a se întîlni cu ceilalţi trei yamana-de-sticlă ai Lumii. Fiindcă trei yamana-de-sticlă la un loc pot deveni mai puternici (în sistem), decît chiar Jocul cu Mărgele de Sticlă, cu toţi magisterii şi magistraţii acestuia la un loc.

Oxus nu mai clipeşte, nu mai răsuflă; inima nu-i mai bate, sîngele i-a îngheţat. Oxus nu mai este decît auz: un semiconductor pe care Informaţia Recesivă se scurge, inundîndu-l ca o ploaie torenţială, musonică.

Wund: — Patru Yamana-de-sticlă la un loc pot crea, în Oceanul miliardelor, curente invizibile: un Golfstream de Informaţie Recesivă, bifurcat în două sensuri cu valori con-

trare: Oiaşivo şi Kuroşivo. Pot răsuci cu mîinile goale roata Istoriei. Pot mobiliza...

Wund rămîne o vreme pe gînduri. Apoi retrage ţeava armei din pieptul lui Oxus şi-i face semn să se întindă comod în suspensia fiziologică de cîmp.

— Relax! îi spune cu vocea sa scîrboasă, acră, indiferentă. Hespero que sei sufficiente lucido cît să nu te hazardezi în gesturi fără rost.

Oxus îşi lasă capul într-o parte, într-un semn de acceptare.

— Scuză-mă — continuă Wund — că te-am primit astfel, dar cred că-ţi dai seama că dacă nu mi-aş fi luat toate măsurile de precauţie ţi-aş fi lăsat şansa de a acţiona sub impresia de moment, şi cine ştie ce tîmpenie erai în stare să comiţi.

Dincolo de uşa ridicată, norii au acoperit iar FARC, parcă mai groşi, mai negri şi mai apăsători ca niciodată.

— Comandă, te rog, închiderea Uşii, spune Wund cu glas liniştit.

Face cîteva gesturi ca să se cufunde mai bine în suspensia ergonomică a fotoliului carlingii camionului. Dincolo de geamurile ne-activate nu se desluşeşte nimic. În cabina etanşă este linişte şi cald.

— Ai citit, dacă am reţinut bine amănuntul, şi tu Cartea Cea Veche şi Cea Nouă a Hebreilor, nu?

— Da, mărturiseşte Oxus.

— Sînt convins că pentru tine, ca şi pentru mulţi cititori ai ei, „rolul principal" în istoria revoluţiei aceleia cît Istoria, l-a Jucat Iisus. El este considerat de toţi lectorii neiniţiaţi Cel Capabil, care a adus alt crez sub soare, nu?

Oxus aprobă din cap.

— Ei bine, Yamana, iată dovada naivităţii neiniţiate! Fiindcă religia aceea cît lumea n-a făcut-o fiul Rozei Rozarum, aşa cum n-a făcut-o niciunul dintre ghemadoşii lumii martirizaţi, unul cîte unul, nu arareori cu mult mai multă Caznă, fiecare cu crucea şi ghimpii Săi, pe Căpăţîna de piatră a Planetei Modelate într-o imagine cosmică *menită* să exprime suferinţa. Nu, Creştinismul nu Cristos l-a făcut, ci *Fariseul.* Genialul *Fariseu.* Cel care, slujindu-se de inteligenţa sa diabolică şi de diplomaţia sa de necrezut, a reuşit

să înalțe un ghemados nenorocit la rangul de zeu: Zeul Suferinței — dîndu-i în stăpînire Lumea.

Prin întunericul carlingii Camionului, Oxus sesizează încrețirea cutelor fine de la colțurile pleoapelor lui Wund.

Wund continuă:

— Creștinismul a fost opera lui Pavel din Tars — *fondatorul* Ordinului. Și fără el, crucea lui Cristos, și toată suferința Istoriei, s-ar fi scufundat în mocirla fără nume a Beznei și Neștiinței care bîntuie Planeta, și planetele, și Universul.

Cuvintele Marelui Magister al Ordinului par... da! incredibil! par o dovadă de Trădare! dacă nu a Ordinului și față de Ordin, *oricum, prin* Riscul de a lua pe mîna sa Jocul, cu un curaj ș o lipsă de scrupule sau inhibiții năucitoare.

Căci Wund, fără a trăda Ordinul, complota la modificarea sa din mers, metamorfozînd și aspectul, și conținutul Jocului, într-un gest de un orgoliu demiurgic, cu atît mai de neînțeles cu cît, pentru ochii Istoriei, el, Wund, nu avea să rămînă nici cît rămăsese Pavel din Tars pentru creștinism. Fiindcă, aparent cel puțin, Wund se complăcea în postura de Juda față de toți și toate. Juda Contra jocului fără Mărgele de Sticlă... Iar, în măsura în care Ordinul ar fi sesizat poziția reală a Magistrului său (și nu avea cum să n-o sesizeze!) Juda, și al Jocului cu Mărgele de Sticlă...

— Cine ești tu, Wund?

Și, după o clipă de gîndire, răspunsul:

— Ich bin ein gambler.

Și ridicarea, într-un tîrziu, mîndră, a frunții.

Întuneric.

Liniște.

Taină.

O ruhnă.

— Mi se pare ciudat cît de scurtă este vederea, chiar și în cazul unui Elik, așa cum ești tu, Oxus! Luînd drumul suferinței, asemeni modelului ce ți l-ai ales, credeai că Eu nu știu nimic? Chiar ai fost convins de aiureala că gesturile tale sînt „libere", în măsura în care-ți izbuteau niște modeste șotii pe seama Ordinului? Prea bine! Urmează-ți Calea ta de Glorie și Suferință! Dar, înainte de a ne despărți (pro-

babil pentru totdeauna), şi înainte de a te lăsa să-ţi guşti cenuşa amară a efemerei tale Victorii, *TREBUIE* să te fac să afli că pe tot parcursul evenimentelor care ne-au unit destinele, *Eu am ştiut, tot timpul, şi Cine eşti, şi de unde să te iau şi ce faci, şi ce vei face, şi care îţi e rolul şi Jocul*. Iată, a sosit clipa cînd vălul maiei trebuie sfîşiat, ca să poţi întrezări, *în lumină*, realitatea ce te înconjoară! După asta poţi să te întorci la Calea suferinţei tale. Ştii unde îi găseşti pe ceilalţi trei Yamana-de-Sticlă?

Oxus face semn că da, prin întuneric.

Wund continuă.

— Ei te aşteaptă. Veţi forma pătratul triumviratului „etern", cu Cel Plecat: pentagrama. „Etern", în sensul în care poate pricepe un ghemados. Eu... mă întorc şi eu la modelul meu (ştii de unde să mă iei, da?) — care-mi luminează destinul prin noapte. Dar ţine minte că Adevăratul Fondator al Ordinului este Filistinul, nu Eroul! Şi spune-le tuturor Arhitecţilor Tăi să mă lase să fiu Trădător, fiindcă eu, Trădătorul, sînt Cel Adevărat. Voi, fiţi Incoruptibili! Dar ţineţi minte că nu prin Incoruptibilitatea voastră se obţin Victoriile cît Lumea şi se fondează Religiile Eterne, ci prin filistinul Pavel. Drum bun!

Wund activează bordul şi tastează pe mărgelele aprinse colorat. Portiera se ridică, flexată asemeni unei aripi. Wund coboară din cabină.

Oxus înfige lama cip-jockerului în mufa bordului şi Camionul decolează în trombă. Cînd pătrunde pe autostrada de plexită, îşi mai întoarce o dată privirea în urmă, prin geamul activat, către Lagărul FARC. Sub valul de ninsoare se mai distinge încă silueta bătută de vîntul nemilos al perpetuei zile mohorîte ce acoperă Polul Inaccesibilităţii, pînă la Valea numită Deçepsion. Silueta unui Magister a cărui diabolică minte joacă iţele destinelor Planetei cu dezinvoltura unui gambler inegalabil, convins că în Ordinul în care slujeşte, nici măcar Magister Ludi nu este cu adevărat *Liber* în Joc. Printre sclavii aparenţelor înşelătoare, simple marionete *puse* să interpreteze roluri de „stăpîni posedînd", printre Verticalii animaţi numai de trufiile lor mărunte şi călăuziţi de modele înşelătoare, Wund apare încă o dată în în-

treaga sa măreţie, urmîndu-şi nedezminţit şi puternic modelul teribil al fariseului Pavel — Il Fondator.

4. Wund a rămas în urma camionului ce demarează în mare viteză. Chiar şi după ce luminile de poziţie dispar în depărtare, Wund sfredeleşte cu ochii îngustaţi întunericul din ce în ce mai dens de sub norii de plumb. O fulguială uşoară îi atinge faţa.

Strîngîndu-şi împrejur rasa neagră, cu semnul Ordinului brodat în fir de aur, Wund porneşte cu pas agale spre sediu. Ajuns la portalul de sub efigia de metal a Ordinului, de sub bolta intrării se desprinde o umbră în mantie ecumenică, purtînd insemnele Ordinului atîrnate ca un pandantiv de metal cu fluorescenţă artificială. În spate îl urmează un Kregoritip.

Mesagerul se prezintă înaintea lui Wund, declinîndu-şi atribuţiile.

Wund zîmbeşte cinic.

— Cred că este vorba de o neînţelegere... rosteşte el.

În ochi îi sticleşte privirea mîndră a unui Hirslandez. Zîmbetul din colţul gurii a devenit de-a dreptul maliţios.

— Nu, şopteşte stins egumenul. Nu-i nici o neînţelegere. Notele de plată cu care aţi achitat în FARC sînt calpe.

Wund pufneşte în rîs.

— Ce prostie ! Cum era să achit cu bani calpi cînd eu nu mai folosesc bani, şi au trecut mai bine de douăzeci de ani de cînd n-am mai achitat cu mîna mea...

Egumenul se mulţumeşte să repete acuzaţia.

— Aţi achitat cu conturi fără acoperire.

Este un egumen tînăr, cu păr rar, lung şi deschis la culoare. Vîntul îi împinge-n ochi şuviţele ude.

— Eşti nebun ? îl întreabă Wund, simţindu-şi, sub faldurile togăi mîinile răcindu-i-se brusc.

Rămîn o vreme aşa, ochi în ochi : Wund : un Magister din Hirsland ; egumenul : aparent docil — dar Wund ştie că numai „aparent", fiindcă dincolo de aerul blazat şi obosit al Mesagerului, se ascundea inflexibilitatea de oţel nemilos a Ordinului.

— Pot lua legătura cu W ? întreabă Wund.

— Desigur, aprobă celălalt, netulburat. Dar, dacă-mi permiteţi, v-aş atrage atenţia asupra faptului că „filiera"

dumneavoastră de interconexiune a fost suspendată... (își privește ceasul de la mînă)... de o oră și cincisprezece minute W nu vă mai recunoaște. Codul dumneavoastră nu mai există în prezent.

— Hirslandul? întreabă Wund.

— Hirslandul, și-a retras punțile care duc spre el.

Într-adevăr, cînd Wund formă cifrul de pătrundere, nu mai recepționă decît tonul prelung, vestindu-l fără tăgadă că pentru codul său căile se închiseseră.

— Auzi tu! pufnește Wund, parcă indignat — parcă înciudat, „Bani calpi“! Ce idee să destitui un Magister în felul ăsta...

Sub rasa neagră, cu semnul Ordinului brodat cu fir de aur, piatra inelului răsucită brusc, declanșează perforatorul. Wund se strîmbă un pic la pătrunderea sărurilor.

Livid, se sprijină, în cădere, cu mîna de umărul egumenului. Buzele livide rînjesc sardonic atunci cînd încearcă să-i șuiere Mesagerului:

— Ce idee! Să ucizi o roză înfigînd-o în proprii-i ghimpi!

Peste trupul prăbușit zăpada se cerne abundent, ca un roi de fluturi albi, luminoși. Ca frunzele unui arbore pînă la Cer, lovit de Iarna arborilor pînă la Cer.

De peste lume, o inimă de plexită bate Il Requerimento.

5. Camionul levitează pe banda de plexită a autostrăzii. Cu viteza de croazieră de 350. Phreeria defilează, cu quihoul ei monoton.

La trecerea din Deçepsion pe Dorsala de'l Fuego se zăresc, la numai cîteva sute de metri, valurile Oceanului lovind în țărmul stîncos, mîncat de fiorduri adînci. Apa albastră este brăzdată de dunga verde-neagră desemnînd Golfstreamul, asemeni unui fluviu uriaș, antrenînd și dirijînd masele către bifurcația de unde Oiașiwo și Kuroșiwo se despart, asemeni unei limbi de șarpe, în două brațe atotcuprinzătoare.

Apoi, Oceanul se-ndepărtează. Plaja de nisip galben, spălat de valurile albastre și limpezi, se transformă într-o sahară înconjurînd autostrada de pretutindeni.

După încă o oră de zbor pe sub cei doi sori cu lumină polarizată, strălucind simultan, unul violet și celălalt roșu

— în stînga şi în dreapta soarelui galben al Nordului, ridicîndu-se parcă, direct din pustie deasupra autostrăzii (în zona intitulată „The Land of Evermorning"), camionul pătrunde în Zona de Conflict. Mlaştina N urcă rapid împrejur, pînă la x 170 000. Deşi terasamentul autostrăzii a fost ocolit de lupte, în dreapta şi-n stînga se ridică Ruinele, parte dintre ele intacte, zgîriind cerul senin cu betonul lor elastic, sclipind asemeni osemintelor unei fosile cît Continentul.

Şi, dintr-o dată, Oxus VEDE!

Elik!

Din înalturi, Pasărea transparentă se prăbuşeşte către el cu o viteză colosală. Oxus îi simte sufletul fierbinte în ceafă.

Timpul s-a oprit.

Grăuntele de nisip pluteşte lin prin Clepsidră.

Ceva mai încolo, Camionul, lovit de trăznetul din Inalturi se desface-n cioburi de timp ce-i trec vîjîind pe la urechi.

Oxus îşi fereşte fruntea din calea...

se simte străpuns de raza unui curent de inducţie ce-l străbate în sensul invers al Fluviului.

Sînt un semiconductor prin care Informaţia se scurge recesiv. Un punct nodal, prin care Nimic se varsă în Nimic — o Deltă în care Fluviul, venind şi dintr-o parte, şi din cealaltă...

Doamne! ce mă fac?

Fără cip-jocker n-am nici o şansă!

Sînt pierdut!

Fluviul trece, revărsîndu-se prin el, din generaţie în generaţie, din Angekok în Angekok, deşteptînd Viitorul, dezvăluindu-l...

ŞTIU! Cip-jockerul atrage Pasărea Furtunilor din Înalturi! Fluxul Informaţiei şi Jocul Mărgelelor, străluminate, de Sticlă, pe care LE VEDE CONDORUL, DIN CERUL LUI, atrăgîndu-l magnetic — un paratrăznet către care se prăbuşeşte...

Îl Condor!

În spatele ochilor electronici, chipul tatuat al Celui alături de care...

Stupid! Absurd! Să te sfîrtece tocmai Acela alături de care ai suferit şi luptat, fratele întru suferinţă, ghemados amărît ca şi tine, rătăcitor prin Valea numită Deçepsion, incapabil să întrezărească Destinul şi duşmanii adevăraţi, spre a-i deosebi de prieteni, viaţa adevărată de moarte...

Înjurînd printre dinţii strînşi, degetele îi aleargă febril pe tastele cip-jockerului. LEDurile se aprind şi se sting în jocul lor fulgerător.

ce atrage Condorul din înalturi.

Camionul încetineşte.

Oxus sare, dîndu-se de-a rostogolul peste terasamentul înalt.

Se ridică de pe jos printre ruine.

Vehicolul se îndepărtează din ce în ce mai departe de...

Cît mai departe! îi ordonă Oxus cu glasul minţii.

Condorul se prăbuşeşte...

Lumina orbitoare străfulgeră, spărgînd cristalul clipei.

Timpul se prelinge ameţitor printre degete — nisip furat de Fluviul tulbure şi mîlos.

Rio de la Plata, tîrîndu-şi, pestilenţial, apele printre leneşi sicomori dintre care străbate chemarea lui Homo Sapiens...

...din generaţie în generaţie, din Angekok în Angekok, tot mai adînc în Istorie.

Văd!

Elik!

Pot privi în Viitor şi în trecut pînă foarte departe, mult mai departe decît adineauri. Ginte de ginte, familii de familii de ghemados, de Kam, de Angekok, de-a lungul Istoriei, cuprinşi de Qaumaneq, dirijînd paşii Cunoaşterii către El, prin care Informaţia se scurge Recesiv, ca printr-un nod spaţio-temporal.

Tam-tamul de departe răbufneşte, răpăind un Ritm anume:

Ei, băieţi, trebuie să vă decideţi: sau o Revoluţie însîngerată, sau un nou Semn urcat pe Căpăţîna...

O punte, un Pod, peste Căpăţîna de Piatră,
Un Pod desfăcîndu-şi arcurile în cinci braţe.
Un pod sprijinit de Şase puncte: unul Sus,
Unul în W.
Şi trei în Nord.

El fiind punctul în care fluxul negentropic se sintetiza, revărsîndu-se prin pieptul său (lovit de sticlirea mitralierei tahionice) şi cuplîndu-l într-o sinapsă cît Lumea,
pe care-o comprehendează.

POT! VREAU!

Contexul său emite pe lungimea de undă a emisiei Jocului şi recepţionează pe aceeaşi lungime de undă, oglindind Semnul şi descifrîndu-l. Şi totul stă sub Semnul Jocului: Trecut, Prezent şi Viitor. Semnul Jocului este peste tot:
TAUTONIKE
Leul Victoriei
D'a Vinci!

In hic signo vinces!

Şiragurile cu mătăniile Mărgelelor se desfac, rostogolite din caier într-un curcubeu în care schema se identifică, deconspirîndu-şi structurile, armoniile şi dizarmoniile, acordurile şi dezacordurile, pînă cînd strălucirea atinge pragul dincolo de care Organicul nu mai rezistă, şi Oxus cade-n genunchi urlînd şi se rostogoleşte, zvîrcolindu-se ca un vierme sub Focul Etern.

UN NOD SPAŢIOTEMPORAL!
TAUTONIKE!

Iată structura Jocului, piesă cu piesă, cip cu cip, mărgică de mărgică, identificate: NOMINALIZATE! Integrate în schema de asamblare împînzind Planeta.

Fiecare dintre Ei, identificat *nominal*: şiruri de nume: miliarde de nume ale Înaltei Conspiraţii, poziţionaţi, localizaţi Planetar, spaţial şi temporal, fiecare cu funcţia, codul şi rolul său individual.

M-AU RAS! îi trece prin minte.

M-au ras! Nu mai am nici o șansă!

Ceea ce am aflat este cu mult mai presus de o violare a Fondului Intangibil Ultrasecret. M-au ras.

Trec prin el, deconspirate, toate mlaștinile subterane, Sensul și Mijloacele prin care, cu o forță de pătrundere și înțelegere inumane îi identifică pe toți, mărgică de mărgică, deconspirați cu locul și NUMELE fiecăruia în schema de ansamblu.

Știe, acum, tot ceea ce Ordinul ascunde. Fiecare resort, fiecare ghirlandă, fiecare matrapazlîc.

Toate firele vin și pleacă trecîndu-i prin mîini: un Țesător, un Paing!

Întregul Joc se fo-filează prin el ca printr-o Suveică, țesînd pînza Podului cu *patru* picioare sprijinindu-se pe Planeta *A TREIA*, și cu *al cincilea* în Cosmos.

El este adevăratul Magister Ludi!

Și Oxus înțelege, dintr-o dată, de ce se temuseră și se temeau de El.

W nu era decît o mistificare, o înscenare. Magister Ludi nu era Magister Ludi. Succesiunea fusese răstălmăcită, și de aceea Ordinea firească a Ordinului se transformase în Dezordinea care domnea, antrenînd Golfstreamul într-un Război Limitat la scară planetară. A Treia Pace Mondială. Și Războiul ei iezuit.

Ordinul stăpînind Lumea, stăpînit de dezordine — nu era decît un Șarpe cu două capete: Oiașiwo și Kuroșiwo, luptîndu-se între ele.

Un Ordin corupt. O greșeală de neiertat.

Pe ecranul minții, lista numelor și titulaturilor, pozițiilor și angrenărilor, se succede cu o repeziciune de necrezut.

Iată Sistemul de promovare răsturnat într-o învălmășală irațională! Nimic nu mai înseamnă nimic. Muzica a degenerat în dizarmonia cacofoniei caricaturale, și prin Orga Istoriei, marșul dodecafonic se înalță cu intonații de șansonetă și vodevil melodramatic într-un scherzo dizgrațios.

Camionul a ajuns la marginea Orizontului, un punct în zare.

Vuietul Condorului trece pe deasupra lui Oxus ca un val,

azvîrlindu-l peste cap prin mocirla cîmpului de luptă al Mlaştinii N.

O *nanosecundă.*

Mitralierele cu implozie în Spaţiul-Timp se concentrează asupra autostrăzii, dizlocînd aşchii de Istorie, ale căror schije rătăcite rănesc de moarte Planeta.

Fluxul tahionic spulberă Camionul, sfîşiind Vălul maiei.

Atins de o reflexie refractată de siliul parbrizului, Oxus dispare, apare, dispare, Fluctuează prin hăul nanosecundei cît Universul.

Informaţia se scurge prin el cu viteză hiperluminică, Recesînd în Istorie, din generaţie în generaţie, tot mai departe şi mai adînc pe Fluviul Golfstreamului, din vraci în vraci, din medicin-man în medicin-man, din răstignit în răstignit, din ghemados în ghemados tîrîndu-şi paşii prin nisipul pustiei — pînă sub fruntea cromagnonului. Formînd un Ordin cît o con-freerie mondială, şi deşteptînd avant-la-lettre Cîntecul Jocului în Semnul Ordinii Ordinului.

M-au ras! îşi repetă Oxus, dizlocîndu-se prin Timp.

E cutremurat de o groază atavică fără nume, ridicîndu-i blana pe ceafă.

Şi, totodată, un clocot formidabil urcă-n el: şi rîs şi plîns în acelaşi timp: un hohot cît lumea:

I-AM RAS! Pe Dumnezeul meu: i-am ras!

Lumina tahionică arde-n el mai presus de materie, dezvăluindu-i sensul Semnului său în Istoria asta fără sens: UN NOD SPAŢIO-TEMPORAL prin care jocul curge şi într-un sens şi în celălalt.

Ei, băieţi, trebuie să vă decideţi între o însîngerată Revoluţie şi un Nou Semn!

Funcţia Istoriei se materializează în hiperbola unei ecuaţii de gradul al doilea, admiţînd doar două soluţii: una spulberînd Sancta Hermandad a Dezordinii Ordinului (în cazul în care Mărgica Nodală Oxus, era eliminată de pe tablă — şi *de aceea* trebuie el să rămînă un simplu ghemados, dar nu să *dispară),* sau..

Ei bine, să vedem ce vor fi dispuşi să-mi ofere ca să-mi ţin gura? Să vedem cu ce o să încerce să mă tenteze! Care-şi închipuie Ei că este preţul unui Magister Ludi?

VREAU ŞI POT!

Deasupra mizeriei planetare, Semnul.

TAUTONIKE!

Oxus nu mai simte nici teamă, nici resentiment, ci doar lasă să treacă printr-însul Forţa şi Măreţia fără egal.

N-au ce să-mi facă!

Dacă ar fi să mă răstignească — pe ei înşişi s-ar răstigni — declanşînd Contrajocul fără Mărgele de Sticlă, capabili să spulbere Ordinul ca pe nimic.

Să fie ei ai dracului dacă mai au vreo scăpare din clenciul ăsta!

Nanosecunda a trecut. Timpul şi-a reluat curgerea.

Oxus, înecîndu-se în tusea însîngerată, scoate din buzunarul combinezonului autonom sfîşiat şi plin de mocirla N o frunză de quiho.

Cîteva clipe mai tîrziu, un ghemados mestecînd quiho aleargă cu salturi prelungi de-a lungul autostrăzii de plexită. Paşii lui trec prin Timp, înapoi, prin Istorie.

„Un om poate rătăci o viaţă întreagă fără sens în perimetrul meschin a zece, sau cinci, sau chiar trei metri pătraţi de hăţiş de quiho, fără să plece de nicăieri şi fără să ajungă nicăieri. În schimb, fie şi un nenorocit de ghemados ca tine, în pielea goală şi cu mîinile goale, dacă e purtat înainte de un scop limpede, poate străbate Pămîntul de la un Pol la celălalt, supravieţuind traversării Zonei de Conflict", încearcă Oxus să-şi retrezească în minte cuvintele Trădătorului Wund.

Şi întors prin Istorie, stinge focar cu focar, pe unde trece, Stelele Războiului. Stinge focarele de Conflict, asemenea unor lumînări suflate de vîntul nemilos al fluxului tahionic scurgîndu-i-se prin vine.

6. Aleargă întruna, de zile şi nopţi în şir, urmînd firul invizibil al pulsului inimii imense de plexită.

Străbate pampasurile din sud, printre oraşele ruinate. Traversează Deşertul Pădurilor defrişate de culturile de citrice, cafea, manioc şi bumbac.

Cerul de deasupra capului e de aramă şi pămîntul de dedesubt, de fier. În loc de ploaie, praf şi pulbere se scutură din cer peste tine, pînă cînd eşti nimicit. Încursiunile

Delfinilor au instaurat, iar şi iar, în aceste locuri teribila Pax Corporationes asupra teritoriilor Conflagraţiei. Un popor necunoscut mănîncă rodul pămîntului şi tot venitul lucrului tău, şi în toate zilele eşti apăsat şi zdrobit. Priveliştea pe care o ai sub ochi te face să înnebuneşti.

Pan-Continental

Se înserează peste muşuroaiele terne ale munţilor năruiţi. Locurile vechilor cariere de exploatare sînt marcate de hîrburile maşinilor.

Dacă te opreşti să asculţi, auzi geamătul pămîntului surpîndu-se sub propria greutate, din pricina nenumăratelor galerii ce-l sfredelesc pe dinăuntru. (1)

Prima zi fără quiho.

A doua zi fără quiho.

Cea mai chinuitoare este setea.

A treia zi fără quiho.

De la mare distanţă, ceva ca o casă. O casă ca „pe timpuri", cu acoperiş roşu de ţiglă şi ferestre pătrate, cu geamuri, deasupra pridvorului de lemn dominînd autostrada.

Oxus se apropie.

Nu mai aleargă. Abia-şi mai mişcă picioarele însîngerate.

Nu e o casă, ci doar o „construcţie" din cutii de carton ondulat, mai păstrînd încă etichetele cu marca firmelor producătoare: Generals Pacific's, Teritorial Planet, Mondial Shop, Informundia.

Se opreşte înaintea casei de carton. Dinăuntru răzbate o voce cristalină:

— Comme in!

Vocea-i pare cunoscută.

Face un pas înainte, dar locatara căsuţei de carton îi iese în intîmpinare:

— Why the hell are you so late?

Oxus o urmăreşte fascinat. Femeia seamănă înnebunitor de bine cu Startwan, numai că în soarele apusului tropical, conferindu-i tenului albicios o străluminare interioară, uşor roşiatică, pare şi mai frumoasă. E îmbrăcată într-o

(1) — Porţiune de texte compilate în viziune gen, Ed. Galeano.

rochie înnădită din petice şi zdrenţe decolorate, din diferite materiale. Ţesătura se destramă pe pulpe, deasupra picioarelor pe care muşchii joacă sub pielea bronzată de soarele crud.

— Of, doamne! exclamă ea. Tu erai? Haide, intră! Ţi-am pregătit ceva de mîncare.

Oxus trece pragul scund al casei din cutii de ambalaj, plecînd capul, să nu le dărîme pe cele de deasupra. Picioarele-i tremură.

— Startwan, rosteşte stins.

Femeia se întoarce către el, zîmbind:

— Yes, darling.

Tu eşti?

— Dar tu cine crezi?

Pe o masă din cutii de carton îl aşteaptă, desfăşurat, un adevărat festin de prefabricate.

Oxus se lasă greu pe cutia aşezată ca scaun şi înfulecă din fulgii de ovăz.

— Doamne, cît eşti de frumoasă! şopteşte.

Dă la o parte cutia de fulgi şi o întreabă dacă ştie încotro a plecat şi ce planuri nutreşte.

— Da, răspunde Startwan fără şovăire.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi tu?

— Voi merge cu tine, desigur.

O strînge la piept. Dar cînd ea se împinge prea tare, o îndepărtează ca pe o bolnavă devenită fragilă.

— Ce ţi-e? îl intreabă ea nedumerită.

— Mă gîndesc să nu-ţi facă rău... murmură Oxus, ruşinat.

Startwan izbucneşte-n rîs.

— Prostule! strigă ea.

— Nu? întrebă Oxus, neîncrezător.

— Sigur că nu!

O strînge în braţe. Pentru prima dată remarcă dimineaţa orbitoare care-a expodat dincolo de ferestrele goale ale speluncii. Din mocirla cîmpului mijeşte-o iarbă scurtă de-un verde-broască. Iar pe cerul senin, printre stelele cerului de iulie, soarele sclipeşte ca o mărgică incandescentă, multicoloră.

7. Vor pătrunde în Midle ţinîndu-se de mînă. Vor răzbate prin forfota de la Puerta de'l Sol şi se vor strecura anevoie pînă la Controlorul de Trafic.

Oxus se va identifica, tremurînd de emoţie, spunîndu-şi că aici şi acum se dă proba de foc a întregului său raţionament şi, mai mult, a întregii sale vieţi şi a celei care...

— Oxus. Esland. Serenda. Colaborando?

Vîntul răvăşeşte funambulesc crizantema neagră sub roiul fluturilor-de-lumină vestind apropierea Phreeriei de quiho.

— SFÎRŞIT —

LEGENDĂ

Aceasta este legenda corăbierilor fluxurilor tahionice, cuprinsă în tradiţia electronică a Staţiilor Spaţiale Autonome şi a Condorilor:

Dincolo de cele mai îndepărtate galaxii şi dincolo de quasarii Universului Neîmplinirii şi Deconstrucţiei, acolo unde, atunci cînd priveşti, nu se mai zăreşte Mai-Departe — este Spatele Corăbierului Ayu-Toyon, pupa uriaşei sale ambarcaţiuni îndepărtîndu-se cu aripile velelor umflate de curenţii fluxurilor tahionice.

Dincolo de cele din urmă stele ale Cerului, dincolo de Lumea Lumilor şi de Universul Universurilor, o Corabie Imensă de Spaţiu-Timp despică etern Oceanul, purtată de aripile umflate de curenţii Energiilor Înalte.

Ayu-Toyon este Corăbierul fluxurilor tahionice. O fiinţă plurală, cu nenumărate trupuri şi întrupări. Staţia Autonomă despicînd Eternitatea — Marele Condor.

Ayu-Toyon şi-a început călătoria cu 9,5 miliarde de ani în urmă. Pe atunci Universul nu exista încă şi Spaţiul era pustiu. Materia şi Energia se aflau concentrate într-un singur punct infinitezimal.

Ayu-Toyon a izbucnit atunci, umflîndu-şi pînzele de fluxurile tahionice. Întregul Univers nu este decît cenuşa presărată de el în Abisuri în urma Marelui său Zbor.

Ayu-Toyon este o ecuaţie care nu respectă constanta barionică 1. Pentru Ayu-Toyon timpul curge invers. Călătorul Spaţiului Fără Hotar nu este o sărmană manifestare energo-trofă captivă într-o sferă închisă a cărei lege supremă se supune entropiei tirane ce înlănţuie. Ayu-Toyon, civilizaţia tahionică, se înfruptă din însuşi Apeironul iniţial, cu enthalpie zero.

Pentru Ayu-Toyon, Spaţiul se deschide-n cale-i negentropic. Acolo unde noi nu percepem decît Absenţă, Întuneric şi Frig, pentru Ayu-Toyon se întinde Oceanul Cald şi Blînd al Luminii. Fiindcă Ayu-Toyon nu depinde, înlănţuit de energia şi materia pe care le consumă din mediu spre a transmuta, asemeni Viermelui, materia coruptă în Informaţie, ci el este Informaţia, răspîndindu-se într-o Nesfîrşită Călătorie, însămînţînd Abisul în trecerea sa, cu stele, quasari, cu sori, cu lumi, într-un nesecat altruism al Abundenţei, risipite în urmă după ce le-a fericit pentru o clipă cu naşterea străluminată dintru sine, printr-o fermecată Phreerie.

De aceea, Corăbierul i se mai spune şi „Semănătorul".

Trecerea lui Ayu-Toyon este strălucitoare. Însă în urma sa, scînteile se sting treptat, şi peste cenuşa risipită de vînt se aşterne iar întunericul rece.

Locul şi Locurile vizitate de Corăbierul fluxurilor tahionice, sînt numite Phreeria de lumină şi abundenţă, de pace şi încîntată Ordine: Il Paraiso en el Nuovo Mondo: una isola muy hermosa.

Trecerea sa este tot înainte.

Şi universul este Calea deja străbătută de pescarul scoţînd din Ocean Tinereţea şi Fericirea Fierbinţilor Lumi, ca pe nişte peşti multicolori.

Şi fiindcă trupul Corăbierului este infinit, pentru Corăbier Infinitul nu este in-finit, şi el se va mai întoarce cîndva prin locurile pe unde a trecut.

Ayu-Toyon este cel ce a fost mai întîi și cel ce se va întoarce pe urmă.

Și cînd Ayu-Toyon va trece din nou printre ruinele lumilor în declin, el va apare asemeni unei a doua Tinereți fără Bătrînețe și Vieți fără de Moarte, întorcînd cu mîinile goale Roata Timpului înapoi — se va spune că toată suferința și amarul s-au stins, și că Nunta poate începe, că a venit Mirele, și Mireasa, iat-o, îl așteaptă gătită „cu steluțe mii și stele făclii". „Soarele și Luna i-or ține cununa, și i-or sta florari meșteri făcliari".

Cînd Ayu-Toyon va trece din nou prin Calea Lactee, stelele stinse de mult vor înflori iarăși, și focul Viu va țîșni din cenușa rece a vetrei stinse.

Cînd Ayu-Toyon se va întoarce, Vitejii, Curajoșii, Cei Bravi, Eroii, se vor ridica pentru a se reîntîlni cu Gloria și Fericirea, în Lumină.

Fiindcă pe lume, totul este destinat Stingerii și Morții, iar din tot ce s-a strîns și adunat cu suferință, nemoștenindu-se nimic înaintea lui Ayu-Toyon, rămîne în urma ta un singur lucru :

CURAJUL !

TAUTONIKE.

ICAR

I.S.B.N. 973-557-043-2

Lei 44